

SENTAMIL POOMPOLIL

BY

A. S. NAGALINGAPILLAI.

SUTHUMALAI,

JAFFNA.

PRICE Re. 1.

செந்தமிழ்ப் பூம்பொழில்

ஆக்கியோன்

ஆ. சி. நாகலிங்கபிள்ளை,

சுதுமலை,

யாழ்ப்பாணம்.

விலை ரூபா 1

(Copy Right Reserved).

1937

Printed at the
American Ceylon Mission Press, Tellippalai.

40-32

FOREWORD

BY J. V. CHELLIAH, ESQ., M. A., J. P.,

Retired Vice-Principal, Jaffna College.

I have gone over Pundit A. S. Nagalingampillay's *Sen Tamil Poompolil* carefully and find it an excellent anthology of prose and verse. Besides selections from Tamil classical poems, the author has included an original contribution of high merit in verse composed by himself on the Awakening of Mother Lanka. There are also selections from the works of living writers.

I am especially pleased with the prose section. I have long desired that Tamil prose writers should adopt a simpler style, using simple diction, uninvolved constructions, and shorter sentences. For, it must be remembered prose is mainly intended to be a vehicle for imparting information and instruction, and should, therefore, be written clearly and lucidly. Modern English prose is written on this principle. I am glad to note, therefore, that the author has achieved this ideal. He does not use unnecessarily difficult words, his constructions are not complicated, and his sentences are of moderate length. Very often he uses short sentences effectively to emphasise his points.

The author has furnished a paraphrase of the verse selections in Tamil, and also an English translation, which would be found useful to pupils in English schools.

I heartily recommend the use of this anthology in English and Tamil schools.

As for the author, he is a Tamil scholar of wide and accurate knowledge of Tamil Language and Literature.

Vaddukoddai, }
Dec. 27, 1936. }

J. V. CHELLIAH.

A LETTER

K. S. ARULNANDHY, M. SC., (LOND).
Teacher's Diploma. (Lond).

Beach Road,
Jaffna.
28-12-36

திருவாளர் நாகலிங்கபிள்ளையவர்களே நிவது:

தாங்கள் இயற்றிவெளியிடும் 'செந்தமிழ்ப் பூம்பொழில்' என்னும் நூலின் முதல் 96 பக்கங்களையும் கொண்ட பிரதியை யான் படித்தேன்.

செய்யுட்பாகத்தைப் படித்தபோது செந்தமிழ்ப் பரப்பி லுள்ள செய்யுட் பூம்பொழிலினிடை உலாவிய வின்பம் பெற் றனன். பல்வேறு நூல்களிலுமிருந்து தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட பல பகுதிகளை இச்செய்யுட்பாகம் அடக்கியுள்ள தெனினும், செந்தமிழ்ச் செய்யுள் நடையின் பல்வேறுவித சுவைகளையும் தாங்கள் சுவைத்தின்புற்றவர்க ளாதலினாலன்றோ செந்தமிழ்ப் பூம்பொழிலினிடைப் புகுந்து ஆங்கிருந்து சிறந்த சில மலர்க ளைக்கொய்து வந்தெமக்கோர் அழகிய மாலையை ஆக்கித் தந்தீர்கள்.

இது நிற்க உரை நடைப்பகுதியும் மிகச் சிறப்பாகவிருக்கின் றது. தமிழ்மொழியில் சிறந்த உரை நடையை தங்களைப்போலும் எழுதுமாற்றலுடையாரைத் தமிழுலகம் எதிர் பார்த்துக்கொண் டிருக்கின்றது.

யான் படித்த பிரதியில் அச்சப்பிழைகளுண்டு. அவைக ளைத் திருத்துதல் அவசியமாகும். 'இலங்கை மாதாவின்' திருப் பள்ளி எழுச்சியின் முதலாம் செய்யுளை நீக்கிவிடதல் நன்றென் பது என்னுடைய கருத்து.

இங்ஙனம்

அன்புள்ள

K. S. ARULNANDHY

முகவுரை

'கதிரைமுத்துக் குமாரன் கழலடி
முதிருமன்பொடு முன்னிவழுத்துவன்.'

மலர்தலையுலகிற் குயிரெனச் சிறந்து கிளங்கும் மக்கட் பகுப்பினர்களால் தேடப்படுவது அறிவேயாகும். அவ்வறிவினாற் பெறப்படுவதும் ஆனந்தமாம். ஆனந்தமென்னும் அழகொளியை உண்டாக்கும் அறிவானது, மிக அகன்று கிரிந்த நூன்முறைக ளாகவே மக்கட்குப் பயன்படுகின்றது. அவற்றுள், நந்தென் தமிழ் மொழியிற் சிறந்து கிளங்கும் நூல்களோ அளப்பரியன வாகும். அவை, சிறுநூல், பெருநூல் என இரு பெரும் பிரிவு டையனவாம்.

யாழ்ப்பாணத்து நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களே முத லில் வசனநூலை எழுதி அச்சிட்டுப் பள்ளிச் சிறார்கள் முதற் பெரியோர் ஈடுக நற்கல்வி பயிற்றினர். அதன்பின் பெருந்தொ கையான நூல்கள் இருநாடுகளிலுமெழுந்தன. இக்காலத்து ஆங் கில நாகரீகத்தைப் பின்பற்றி அம்முறையாகவே நந்தண்டமிழ் மொழியும் பாடசாலைகளிற் போதிக்கப்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணக் காலத் துக்கேற்பச் செய்யுட்பாகம், வசனபாகம் என இருபிரிவுகளே யுடைய இச்சிறு நூலை, ஆன்றோர் இலக்கியங்களினதும், தற் போதுள்ள அறிஞர்கள் மூவரினதும், தக்கதென்று கண்ட செய் யுட்களைத் தொகுத்தும், வசனபாகத்தை மகாபாரதம், நற்றிணை, புறநானூறு, சில பிரபந்தங்கள், தண்டமிழ், ஆங்கிலம், மலையா ளம், சிங்களம் முதலாம் மருத்துவ நூல்களிலுள்ள மூலபாடங் களை நன்கு தழுவிச் 'செந்தமிழ்ப் பூம்பொழில்' என்னும் பெரு மைவாய்ந்த பெயரையும் இட்டு வெளியிட்டனம்.

யாம் இதனை எழுதிய காலமேயன்றி அச்சேற்றுங் காலம் அறிஞர்கள் உற்று நோக்குங் காலமாகும். இறையருள் முன் னின்றமையினால் ஒருவாறு அப்பெரிய கருமமும் கைகூடியது.

இதன் செய்யுட்பாகத்துக்கு யான் எழுதிய உரை மணி மாலையை மேற்பார்வையிட்ட அறிஞர் பெருந்தகை அவர்கட்கும், ஆங்கில மொழிபெயர்ப்புச் செய்துதந்த பேரறிஞர் அவர்கட்கும், மனப்பூர்வமான நன்றியைச் செலுத்துகின்றேன்.

கித்தியாதரிசி திருவாளர் அருணந்தி, M. Sc. அவர்கள் என் மீதுற்ற பரிவே காரணமாக எழுதிய கடிதத்திற்கு மனமார்த வந்தனம் புரிந்து இ. மா. தி. ப. எழுச்சியிலுள்ள முதலாம் செய்யுளை நீக்குதலோடு, அதற்கு உரையும் ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புந் தவிர்த்தும் மேல்வரும் பதிப்பில் இடத்தினின்றும் அதனை அகற்றுவதும் அச்சப் பிழைகளை நீக்குவதும் எய்த வைப்பேன்.

தாது ஸ்ரீதை மீ

ஆ. சி. நா.

செந்தமிழ்ப் பூம்பொழில்

உள்ளுறை

1. செய்யுட் பாகம், தோகுப்பு

	பக்கம்
1. குருவணக்கம்	1
2. இலங்கை மாதாவின் திருப்பள்ளியெழுச்சி	
1 ம் செய்யுள் நீக்கப்பெற்றது	1
3. கந்தபுராணம்	4
4. வில்லி பாரதம்	12
5. சீவக சிந்தாமணி	17
6. கம்பர் இராமாயணம்	19
7. சகுந்தலை வெண்பா	23
8. நாமகள் தசாங்கம்	25
9. பிள்ளைத் தமிழ்	26
10. சிலப்பதிகாரம்	28
11. புற நானூறு	30
12. அற நெறிச்சாரம்	31

2. வசனபாகம்

1. இராசகுப யாகம்	33
2. அருச்சுனன் தவம்	50
3. தருமர் அறவுரையும் சூழ்வினையும்	63
4. நப்பசலையார்	91
5. ஆறுமுகநாவலர்	99
6. பனையின் பயன்	114

செந்தமிழ்ப் பூம்பொழில்

குருவணக்கம்.

அன்னை யத்தனாய் அழகுறு கீளையா யரிய நூலதா யாருயிர்த்
துணைபாய்
மன்னு சிந்தைசொற் சீலமாய் வலிபாய் மருவு நற்றிரு மகிழ்வுமின்
பழுமாய்த்
துன்னு போகமிக் குவகையா யுயிராய்த் துணிவு முத்தியாய்ச்
சொல்லருஞ் சமைவாய்
என்னை யாளுடை யெழின்மிகு மைய நிருங்க முற்புணை யிருந்தவா
றெனக்கே.

இலங்கைமாதாவின் திருப்பள்ளி எழுச்சி.

- திருவரு னேயென வெழுந்தன னிரவி
திகழொளியா மென விடிந்தது வானம்
குருவரு னேவெனக் கூடினர் பலரும்
கூற்றுவரோ வென மேற்றிசை வாணர்
தருதிறை கொள்வது தங்கட னென்றார்
தானவர்போ லெமைத் தாக்கினர் நின்றார்
கருநிறை வாரணங் குமிறிநிங் கடல்கூழ்
கற்பகமே பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.
- ஐந்திணை வாழ்க்கையு மகன்றனம் யாமே
ஆறின குளமென வசைந்தனம் யாமே
கந்திணை மாடெனக் கங்குலும் பசுலும்
காதலு டன்பணி காத்துநிற் போமே.

வந்தினை கூடினர் வல்லவர் யாரும்
வாதிடவே யெமை வம்மென வணழப்பர்
சந்தனை தோளுடைத் தையலர்க் கரசே
சார்தரு பள்ளியெ முந்தரு ளாயே.

3. போற்றியுன் பதமலர் புண்ணிய வடிவே
புவனநா யகியெனப் போற்றினம் யாமே
மாற்றிந் துயர்தமை மதித்தருள நீயே
மங்கல சங்கம தோவெனுந் தாயே
தேற்றிடு வாரிலைத் தென்பொகி மேவும்
தென்னவன் போலொரு தேசிக னருளே
ஆற்றிடு மடியரே மகத்திருள் போக்கு
மாயிழையே பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.
4. ஆரிய நிலங்கையென் றறற்றின ரொருபால்
அன்புடன் புக்குநித் திலமென வறைந்தார்
கூரிய முகமிலாச் சினர்கள் தாமுங்
குற்றமி லிரத்தின துவிபமென் றறைந்தார்
சீரிய கிரேக்கர்சிங் காவன தத்தால்
சிறந்திடு பதம ராகமென் றுரைத்தார்
பாரிய தபோவனத் தையலே ஈயும்
பண்புறு பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.
5. எந்திரக் கருவிக வியக்குந ரொருபால்
ஏதமில் கைத்தொழில் விரிக்குந ரொருபால்
மந்திரச் சூழ்ச்சியில் மயங்குந ரொருபால்
மாதர்கள் சுதந்திரம் மகிழ்ந்தன ரொருபால்
சுந்தரச் சுதந்திரம் வேண்டின ரொருபால்
சூதுடன் வாதினைத் தேடின ரொருபால்
தந்திரத் தாற்பிறர் தாக்கின தறியார்
தாரகமே பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.
6. குன்றெனும் வளமொரு குன்றெனக் கொண்டாய்
கூறருந் நதிகளைக் குறைவறக் கொண்டாய்
நன்றெனுங் குளவள நாயகி யுன்பால்
நண்ணுதல் போலொரு நாட்டிலு முண்டோ
தின்றுதின மேகினர் தெவ்வர்கள் யாரும்
தீயினைப் போலெமைச் செய்மையில் வைப்பர்
மன்றினில் வாழ்வதை மயங்குறச் செய்தார்
மாண்புறு பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

7. நித்தில வளமென நிறைந்தது மிங்கே
நீடிய வாசனை நிறைந்தது மிங்கே
பைத்தலை நன்மணி பரந்தது மிங்கே
பார்புகழ் ரத்தின பட்டின மிங்கே
முத்துமழ் சலாபமு முப்பழ மிங்கே
முக்குட மாமலை முதன்மையு மிங்கே
இத்தல மீதுனக் காரினை யனனாய்
இன்னமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.
8. அழகெனு மழகுநல் லழகுபெற் றுடைய
வழகினுக் கழகே வபீர்தான் மொழியாய்
அழகெனி லியற்கை செயற்கை யென்றோதும்
அன்னைநின் னழகினின் அளவறி யேனே
அழகினுக் கணியெனு மாருயிர்த் தாயே
அம்புவித் கழகுநீ அளித்ததன் னழகே
அழகினி லரியதொர் அம்மையே யன்பே
ஆரமுதே பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.
9. இயக்கரு நாசரு மியைந் திடுவேட
ரீன்பநற் பழங்குடி யாயிடங் கொண்டார்
தியக்குறு போத்துக் கிரொல் லாந்தர்
தேசடைச் செந்தமிழ்ச் செல்வர்கள் யாரும்
மயக்கமில் நின்பெரு வளந்தனை துசரு
மாற்றம தாய்வந்து மாய்நரு முளரே
சயத்தொரு மருப்புமுத் தொத்த நற்செல்வி
கற்பகமே பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.
10. சீருடைத் திருவினிற் றிசுழ்தரு வளத்திற்
செறிவுறு கடல்தரு சிறப்பினில் யாற்றில்
எருடைப் பருவநற் காற்றினி னெழிலில்
எத்தகை யுங்கடல் சூழுகல் லழகில்
ஆரினை புகலுவ ரறிவுமிக் குடையா
ரன்னைநின் னருளதை யன்புட னளிப்பாய்
பாரிடைப் புகழ்நிற் பண்புமிக் குடைய
பன்மலர் சேர்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

ஆக்கியோன்.

கந்தபுராணம்

இது பதினெண் புராணங்களில் ஒன்று. தமிழ்நாட்டுப் பழந்தெய்வமாகிய முருகக்கடவுளின் திருவிளையாடலைக் கூறுவது. இதனைத் தமிழ்ப்பாட்டுக்களிற் பாடியவர் தொண்டைநாட்டுக் காஞ்சிபுரத்தில் ஆதிசைவர் மரபில் உதித்த கச்சியப்ப சிவாசாரிபர். கி. பி. 1178-ம் ஆண்டளவில் குமரகோட்டம் என்னும் ஆலயத்தில் அரங்கேற்றப்பெற்றதென்பர்.

மகேந்திரகாண்டம்.

அவைபுகுபடலம்.

84. சங்க மேகின ரிணையன வளப்பில சாற்ற
வங்க றோரி மான்றவி சிருக்கையி லவுணன்
தங்க மெத்துணை யத்துணைச் சிறப்பொடு தோன்றிச்
செங்கை வேலவற் புகழ்ந்துவீற் றிருந்தனன் றிறலோன்.

1

85. அறிவர் மேலவன் றகிசில்வீற் றிருத்தலு மவுணர்க்
கிறைவ னாங்கு நோக்கியே யெயிற்றணி கறித்துக்
கறுகி யேற்கைத் தூரப்பிமெய் ஈயர்ப்பெழக் கண்கள்
பொறி சொரிந்திடப் புகையுமிழ்ந் தினையன புகல்வான்.

2

86. சுற்ற நீங்கியே யிலையுண்டு விலங்கெனச் சுழன்று
வற்றன் மாமரக் காட்டகத் திருந்துதல் வருத்துஞ்
சிறு ணர்ச்சியோர் வல்லசித் தியல்பிது சிறியோய்
கற்று ளாய்கொலாங் காட்டினை நமதுமுன் காண.

3

87. துன்று வார்சடை யோகினோ ளல்லது தொலைந்து
பின்று தேவரும் வல்லரிச் சிறுதொழில் பெரிது
மொன்று மன்னதை யில்கிடைக் காட்டல ருன்போ
னன்று நன்றுநீ நம்முனர்க் காட்டிய நடனம்.

4

88. சித்த ராயினோர் செங்கண்மான் முதலிய தேவ
ரித்தி றத்தன காட்டுதற் கஞ்சவ ரென்முன்
றத்த மெல்லையிற் புரிந்திட லல்லது தமிழோய்
பித்த னேகொலா நமக்கிது காட்டுதல் பிடித்தாய்.

5

89. உரைசெ யிந்நகர் மகலிருஞ் செய்வருன் முற்றுக்
கருவி னுள்ளுறு குழவியுஞ் செய்திடுங் கருததில்
வரைக னுஞ்செயு மாக்களுஞ் செய்யுமற் றதனா
லரிய தன்றரோ பேதைநீ புரிந்திடு மாடல்.

6

90. என்னை யெண்ணலை யெதிருற வீருந்தனை யிதனுன்
மின்னல் வாட்படை யுறைகழித் தொய்யென வீசுச்
சென்னி வீட்டுவ னின்செயல் முற்றவுந் தெளிந்து
பின்ன ரத்தொழில் புரிவனென் றேயுளம் பிடித்தேன்.

7

91. ஏனுற்று ரெலாம் வழத்திய வவுணரும் யானுங்
காணக் காட்டினை நீயறி விஞ்சையைக் கண்டாம்
பூணித் தாயென வருமுனக் கித்துணைப் பொழுது
பாணித் தாகியை யளித்தன னன்னது பரிசே.

8

92. வாச வன்கரந் தோடினன் பிறரிது மதியார்
கேச வன்னிது நினைகிலன் மறைகளின் கிழுவோ
னாகி கூறியே திரிந்திடு மவர்க் கெலா முதலா
மீச னென்னிடை வருகிலன் யாரைநீ யென்றான்.

9

93. தீய னித்திற முரைத்தன கேட்டலுந் திறலோன்
காய மீனெனக் காயமேல் ஈயர்ப்பெழக் கனன்று
மாயை செய்துழல் வலியிலார் போலெனை மதித்தா
யாய புந்தியை விடுமதி கேளிதென் றறைவான்.

10

94. புரந்த ரன்குறை யயன்முத லமரர்தம் புன்மை
வருந்தும் வானவர் சிறையெலா நீக்கிற் றவர்தந்
திருந்து தொல்லிறை யுதவுவான் செந்திமா நகர்வந்
திருந்த வாதியம் பண்ணவ னடியனென் யானே.

11

95. துன்னு தானைகட் கரசரா யறுமுகத் தொல்லோன்
பின்னர் வந்துளா ரொன்பதோ டிலக்கமாம் பெயரா
ரன்ன வர்க்குளே யொருவன்யா னந்திபாக் கமர்ந்தே
னென்ன லார்புகழ் வீரவா கெனும்பெய ருள்ளேன்.

12

96. தார கப்பெய ரிளவலைத் தடவரை தன்னை
யோரி றைக்குமுன் படுத்தவே லறுமுகத் தொருவன்
சூரே னப்படு நின்னிடைத் தமிழனைத் தூதாப்
பேர ருட்டிறத் தய்த்தன னென்றனன் பெரியோன்.

13

97. கொடுத்தி டாதவென் கொண்டவ னுரைத்தசொற்கொடுங்
னடத்து மன்னவன் கேட்டலு மாங்கவ னம்மேல் [கோ
விடுத்த காரண மென்னையோ விளம்புதி யென்ன
வெடுத்து மற்றிவை யெம்பிரான் னுதுவ னிசைப்பான்.

14

98. மருத்து வன்றனைச் சசியொடு தரந்துசேண் வதிந்த
புரத்தை யாழற் கூட்டியே யணையவன் புதல்வ
னொருத்த னோடுபல் லமரரை புலவகர் தன்னி
லிருத்தி னுயென வினவின னறுமுகத் திறைவன்.

15

99. இங்கி ராதிப ரயன் முதற் பண்ணவர் யாரும்
வந்து வந்துவேண் டிடுதலு மவர்குறை மாற்றப்
புந்தி கொண்டபன் னிருபுயத் தெம்பிரான் புவிக்க
ணந்த மின்றுறை பாரிடத் தானையோ டடைந்தான்.

16

100. தரையி னண்ணிரின் னிளவலை வரையொடு தடிந்து
நெருந லவந்து செந்தியின் வைகி னு னினையும்
விரைவின் வந்தட வுன்னினு னின்றும் மிசையே
யருள்கொ டேசில புகன்மெனைத் தூண்டின னதுகேள்.

17

101. நிறைபு மிந்துவைப் படவராக் கவர்ந்தென நிகளச்
சிறைப டுத்தியே யமரரை வந்ததினை செய்யு
மறையொ முக்கமு நீக்கினை யுலகமான் மன்ன
ரறமு மன்றிது வீரர்தஞ் செய்கையு மன்றால்.

18

102. தாதை யாகியோன் காசிப னாக்கவன் றனைய
னாதலா லுனக் கமரரைச் சிறைசெய்வ தறனே
வேத மார்க்கமும் பிழைத்தனை சிறுபொருள் வினைந்தாய்
நீதி யாலுல களிப்பதே யரசர் தந் நெறியே.

19

103. உலத்தின் மாண்டதோட் சலந்தர னந்தக னொருங்கே
கலத்த லில்லதோர் புரத்தவ ராதியோர் கடவுட்
குலத்தை வாட்டலி னிமைப்பினில் வீந்தனர் கொடியோய்
நிலத்தி னும்பரை வருத்துத வழிகதோ னினக்கே.

20

104. மெய்மை நீங்கியே கொலைகள் வியன்றுமே லுள்ள
செம்மை யாளரைச் சிறியே யணங்குசெய் தீயோர்
தமமி லாற்றரும் பழிசுமந் தொல்லையிற் றமரோ
டிம்மை விடுவ ரெழுமையுந் துயரினா டிருப்பார்.

21

105. இங்ங னந்திரு நீங்கியே துயரூழந் திறப்ப
ரங்ங னம்பெரி தாரிருள் மூழ்குவ ரதற்பி
னுங்ங னம்பிறந் தயருவ ரென்றுமீ துலவா
ரெங்ங னுய்வரோ பிறர்தமக் கல்லல் செய்திடுவோர்.

22

106. தீது நல்லன வாயிரு திறத்தவுந் தெரிந்தே
யேதி லார்க்கவை செய்வரேற் றமக்குட னெய்தும்
பேதை நீரையா யமரரைச் சிறைசெய்த பிழையான்
மாது யர்ப்பட லன்றியே யிதுதியும் வருமால்.

23

107. அண்ட ராற்றலை வவ்விய தாரக னாவி
புண்ட கொற்றவே லிருந்தது விடுத்திடி னுணையுங்
கண்ட துண்டம தாக்குமா லறநெறி கருதித்
தண்டம் வல்லையிற் புரிந்தில னித்துணை தாழ்த்தான்.

24

108. கெடுத லில்லதோ ரமரர்கள் சிறையிடைக் கிடப்ப
விடுதல் செய்தனை பலலுக மவர்தமை யின்னை
விடுத லுய்வகை யாகுமான் மறுத்தியேல் விரைந்து
படுத லேநினக் குறுதியா முறையுமப் பரிசே.

25

109. ஆண்ட ளப்பில நோற்றனை வேள்வியின் ருற்றி
மூண்ட தீயிடை மூழ்கினோய்க் கெந்தைமுன் னளித்த
மாண்டி டாதபே ராயுளைத் திருவொடும் வாளா
வீண்டொர் புன்னெறி யாற்றியே யிழுக்குவ தியல்போ.

26

110. சைய மேற்படு வளத்தொடு நீயுநின் தமரு
முய்ய வேண்டுமே லமர்தஞ் சிறையினை யொழித்து
வைய மேலறத் தியல்புளி வாழிமற் றிதனைச்
செய்ய லாயெனி லீங்குவந் தடுவனாற் றின்னம்.

27

111. என்று மற்றிலை யாவையும் வரைபக வெறிந்தோ
னுன்ற னக்கறை கென்றன னீங்கினி யும்பர்
வன்ற னைச்சிறை நீக்கியே யறத்தினிவ் வளத்தை
நன்று துய்த்தனை நெடிதுநீ வாழ்கென நவின்ருன்.

28

112. மறம கன்றிடா வீரனிங் கினையன வகுத்தே
யறையும் வாசகங் கேட்டலும் வெகுளிமு ளகத்தன்
பொறியு மிழந்திடு கண்ணினன் புகையுமி முயிர்ப்ப
னெறியு மங்கைய னிறந்திடு முறுவல னிசைப்பான்.

29

113. மேலை யாயிரத் தெட்டெனு மண்டமும் வென்றே
யேலு கின்றதோர் தனியிறை யாகிய வெனக்குக்
கோல வாலெயி றின்னமுந் தோன்றிலாக் குதலைப்
பால னேகொலா மினையன புந்திகள் பகர்வான்.

30

114. ஷிறலின் மேதகு மவுணராம் வலியிலார் மிகவும்
வறிய ராகிய தேவரா மேலவர் மழலைச்
சிறுவ ராந்தனி முதல்வற்கு மமைச்சியல் செய்வா
ரெறியு நேமிசு மூலகத்து வழக்கநன் றிதுவே.

31

115. நறைகொ டார்முடி யவுணர்தங் குலத்தினை நலித்து
வறுமை செய்தனர் கடவுள ரவர்திரு மாற்றிக்
சூறிய வேவலுங் கொண்டன னொழுக்கமுங் கொன்றேன்
சிறையும் வைத்தன னங்குடித் தமர்முறை செய்தேன்.

32

116. நெடிய மான்மக னுறங்குநா ளானையை நீங்கித்
தொடு பெருங்கட லுலகெலாங் கொள்ளினுஞ் சாரை
கிடுவ னல்லன்யான் வீட்டுஞ் சிறையினை விண்மே
லுடைய வண்டத்தி னுச்சியி னொருதலை யுய்ப்பேன்.

33

117. தப்பல் செய்திடு மகபதி முதலினோர் தமையு
மிப்ப திக்கணை கொணர்ந்தனன் சிறைசெய கிருந்தேன்
கைப்பு குஞ்சிறை கிடுவனோ கிடுகிலன் கண்டா
யொப்ப ருந்திறற் றானென் றொருபெய ருடையேன்.

34

118. மின்னு வச்சிரப் படிவமும் வேறுபல் வாழு
முன்னொர் ஞான்றுதன் றுதையெற் களித்திடு முறையைப்
பின்னர் யாவரே பெயர்ப்பவர் பெருஞ்சம ரியற்றி
யென்னை யாற்றலால் வென்றிடு நீர்மையோ ரெவரே.

35

119. தான மாமுகத் தாரக வெம்பியைத் தடிந்த
மான வேற்படை யவன்மிசை வருவது வலித்தேன்
பானல் வாய்ச்சிறு சேயொடு நீயமர் பயிற
லான மேயெனத் தடுத்தன ராதலா லொழிந்தேன்.

36

120. தூங்கு கையுடைத் தாரக கிளவலைத் தொல்லே
யோங்க றன்னொடு மட்டது நென்னலே யுணர்ந்தேன்
பாங்கி னோரையப் பாலன்மே லுந்தியென் பழியும்
வாங்கு கின்றன னானையே காண்டியான் மன்னோ.

37

121. அரிக ளெண்ணில ரிந்திர ரெண்ணில ரல்லாச்
சுரர்க ளெண்ணில ரண்டங்க டொறுந்தொறு மிருந்தார்
செருகி னுற்றலர் வழத்தியே போயினர் சிவன்க
ணெருநல் வந்திடு சிறுவனோ வென்னெதிர் நிற்பான்.

38

122. ஓதி யென்பல வமரரை கிடுகில னுணர்ச்சி
யேது மில்லதோர் மகவுதன் புன்மொழி யேற்றுப்
பேதை யாதலி னொற்றனாய் வந்தனை பிழைத்துப்
போதி நின்னுயிர் தந்தனன் யானெனப் புகன்றான்.

39

123. அகில மான்பவ னிங்கிவை மொழிதலு மையன்
வெகுளி வெங்கனல் சிந்திட வுளஞ்சுட வெகுண்டு
புகையு மங்கியு முயிர்ப்புற மயிர்ப்புறம் பொடிப்ப
நகையும் வந்திடச் சிவந்திட கிழியிவை நவில்வான்.

40

124. உய்ய லாவதோர் பரிசினே யுணர்வுறு துழலுங்
கைய கேண்மதி சுட்செவி மதியொடு கலந்த
செய்ய வார்சடைப் பரம்பொருட் டிருநுதல் கிழிசே
ரையன் மேதக யுணர்ந்திலை பாலனென் றறைந்தாய்.

41

125. மானு டத்தரைத் தேவென்பர் வானகத் தவரை
யேனை முத்தொழி லவரென்ப ரிருவர் தங்கனையு
நானி லக்தினிற் பரம்பொரு ளிவரென நவில்வா
ரான சொற்றிற முகமனே சரதமற் றன்றால்.

42

126. ஆய புல்லிய புகழ்ச்சி போற் கொள்ளலை யறிவோர்
தேய மாவது யார்க்கு மெட்டாதது தெளியிற்
றாய வீடுபே றா ளுநவ தபரிடக் துணிவாம்
வாய்மை யாவது புகலுவன் கேளென வகுப்பான்.

43

127. மண்ண ளந்திடு மாயனும் வணசமே, லவனு
மெண்ண ரும்பக நேடியுங் காண்கிலா கிருந்த
பண்ண வன்னுதல் கிழியிடைப் பாஞ்சுட ருருவா
யுண்ணி றைந்தபே ரருளிஞன் மதலையா யுதித்தான்.

44

128. முன்ன வர்க்குமுன் னாகுவோர் தமக்குமுற் பட்டுத்
தன்னை நேரிலா தீசனார் தனிப்பெயர் தாங்கி
யின்னு யிர்க்குயி ராயரு வருவமா யெவர்க்கு
மன்னை தாதையா யிருந்திடும் பரமனே யவன்கான்.

45

129. ஈசனேயவ னுடலான் மதலை யாயினன் கா
ணாக லாவவ னறுமுகத் துண்மையா லறிநீ
பேசி லாங்கவன் பரனெடு பேதக னல்லன்
நேச லாவகன் மணியிடைக் கதிர்வரு திறம்போல்.

46

130. பூத மைந்தினுட் கீழ்நிலைத் தாகிய புகியு
ளோது கின்றபல் லண்டத்த னொராயிரத் தெட்டுங்
கோதி லாக்கமும் படைகளு முனக்குமுன் கொடுத்த
வாதி யீசனே யவனெனின் மாற்றுவ தரிதோ.

47

131. ஏத மில்புகி யண்டங்கள் பெற்றன மென்றே
பேதை யுன்னினை சிறிதவன் றன்னருள் பெறுவோர்
பூத மைந்தினு மேனைய திறத்தினும் புறத்து
மீது மாமண்ட மெவற்றிற் கும வேத்திபல் புரிவார்.

48

132. ஆதி யாகிய குடினையு மைவகைப் பொறியும்
வேதம் யாவையுந் தந்திரப் பான்மையும் வேறு
வோத நின்று கலைகளு மவ்வவற் றுணர்வாம்
போதம் யாவையுந் குமாவேன் பொருணிலா வருவம்.

49

133. எங்க ணும்பணி வதனங்க ளெங்கணும் கிழிக
ளெங்க ணுந்திருக் கேள்விக ளெங்கணும் கரங்க
ளெங்க ணுந்திருக் கழலடி யெங்கணும் வடிவ
மெங்க ணுஞ் செறிந் தருள்செயு மறுமுகத் திறைக்கே.

50

134. தாம ரைக்க ணுன் முதலிய பண்ணவர் தமக்கு
மேழு றப்படு மறைக்கெலா மாகி பெற்றியனு
மோமெ னப்படுங் குடினையே யொப்பிலா முருகன்
மாழக த்துளொன் றுமவன் தன்மையார் வகுப்பார்.

பாரதம்

இது பரதர் மரபில்வந்த அரசரைக்குறித்து இயற்றிய நூலாகும். இதனைத் தமிழில் விருத்தயாப்பாக ஆக்கியவர் கொங்க நாட்டில் சனியூரில் வைணவப் பிராமண குலத்து உதித்த வில்லி புத்தூராழ்வாராகும். பெருங்காப்பிய நிலையை நன்கு தழுவிப் போரும் போர்க் கெழுந் காரணமும் மிக அழகாகக் கூறப் பெற்றுள்ளது. காலம் இற்றைக்கு அறுநூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் என்பர்.

1. குன்றி விளவாடைவரும் பொழுதெல்லா
மலர்ந்ததிருக் கொன்றை நாமத்
தென்றல்வரும் பொழுதெல்லாந் செழுஞ்சாந்தின்
மணநாறுஞ் செல்வ விதி
நன்றறிவார் வீற்றிருக்கு நான்மாடக்
கூடல்வள நகரி யாளும்
வென்றிபுனை வடிசுடர்வேன் மீனவனை
வானவர்கோன் மதலை கண்டான்.
2. அந்நிலத்தி னவரல்லா வந்தணரோ
டிவனவனுக் காசி கூற
வெந்நிலத்தி ரெப்பதியீ ரெத்திசைக்குப்
போகின்றீ ரென்று போற்றிச்
சென்னியர்க்கும் வில்லவர்க்கு மணிமுடியாங்
கனை கழற்காற் செழியன் கேட்பக்
கன்னியைக்கண் னுற்றாட வந்தனமென்
றனன்மெய்மைக் கடவுள் போல்வான்.
3. வெய்தின்மக பதிமுடியில் வளையெறிந்து
மீண்டநாள் விண்ணின் மாதர்
கொய்துமலர் கொலையாத குளிர்தருக்க
ளொருகோடி கொண்டு போந்து
மைதவழ்தன் மடங்கோயில் வருதமத
னொருமருங்கு வைத்த காவிற்
கைதவர்கோன் மற்றவர்க்குப் போனகஞ்செய்
தருந்துமிடங் கற்பித் தானே.
4. வேதியரோ டக்காவி விளைப்பாறி
யிருந்தளவின் மின்கு ழாம்போற்
ருதியருஞ் சேடியருந் தற்குழச்
சீலைமதனன் றனிசே விக்கச்

சோதியரிச் சிலம்பரற்றத் துணைநெடுங்கண்
செவியுளப்பத் தொடித்தோள் வீசி
யாதியர விந்தையென நிருபன்மகள்
வினையாடற் காங்கு வந்தான்.

5. புத்திரர்வே றில்லாது புரிவரிய
தவம்புரிந்து பூழி வேற்கன்
சித்திரவா கனன்பயந்த சித்திராங்
கையென்னுஞ் செஞ்சொல் வஞ்சி
பத்திரமு நறுமலரு மவயவம்போல்
விளங்குவன பலவுங் கொய்து
மித்திரமா மகன்ருடன் விரவியொரு
செய்குன்றின் மேவி னாளே.
6. வண்டானந் திரிதடந்து வரிவண்டி
னினம்பாட மயில்க ளாடத்
தண்டார்மெய்க் கிளிக் கூட்டஞ் சான்றோர்க்
ஞரையிறந்தத் தமிழ்கண் மூன்றுங்
கொண்டாடி யிளம்புவைக் குழாந்தலையாய்த்
துளமுருகுங் குன்றி னாங்கட்
கண்டாளக் குமரனைத்தங் கொடிக்கயலைப்
புறங்காணுங் கண்ணி னாளே.
7. கூடியிரு வருமொருவ ரெனவிதயங்
கலந்ததற்பின் குறித்த தூநீ
ராடியவந் ததுந்தன்னை யருச்சுன்னென்
பதுமிளமா னறியக் கூறி
நீடியதென் றையுறுவர் நீயினியே
கெனவுரைப்ப நெடுங்கண் னாள்போய்ச்
சேடியருக் கஞ்ஞான்று நிகழ்ந்ததெல்லா
மகிழ்ந்துருகிச் செப்பி னாளே.
8. அங்குயிர்போ லிருமருங்கு மாயமட
மகளிரிருந் தாற்ற வாற்றக்
கங்குலெனும் பெருங்கடலைக் கரைகண்டாள்
கடற்புறத்தே கதிருங் கண்டா
ளிற்குவள்போய் மலர்க்காவி னெழில்விசயந்
கிடழிந்த வின்ன லெல்லாந்
சங்கெறியுந் தடம்பொருளைத் துறைவனுக்குச்
செவிலியரான் தாயர் சொன்னார்.

9. ஐந்தருளி னீழலின்வாழியுடனே
யோரரியா சனத்தில் வைகிப்
புந்தியுற வொருவருமுன் பூணை
மணியாரம் பூண்ட கோமா
னந்தவுரை செவிப்படலு மதிதூரம்
விழைவுடன் சென்றாந் தீர்த்தம்
வந்ததுநந் தவப்பயனென் றுட்கொண்டான்
மகோத்தியும் வணங்குந் தாளான்.

10. பஞ்சவரி னடுப்பிறந்தோன் பஞ்சவன்பே
ரவை யெய்திப் பஞ்சபாண
வஞ்சகன் செய் வஞ்சனையான் மதிமயங்கி
யிருந்துழியம் மதுரை வேந்தன்
சஞ்சரிக நறுமலர்த்தார்த் தனஞ்சயனென்
றறிந்கெழுந்த தழீஇக்கொண் டாங்க
ணஞ்சலினி யுனக்குரியன் யான்பயந்த
கடற்பிறவா வழித மென்றான்.

11. கேண்மதியோர் மொழிமுன்னங் கேண்மையினங்
குலத்தொருவன் கீரிசன் மன்னைத்
தாண்மல ரன்புறப் பணிந்து தவம்புரிந் தான்
மகப்பொருட்டாற் றரித்த கொன்றை
நாண்மலரோன் வெளிநின்றந் நரபதிக்கு
நிள்குலத்து நரேசர் யார்க்கும்
வாண்மருவுங் கரதலத்தோ யோரொருமா
மகவென்று வரமு மீந்தான்.

12. அன்றுரைத்த வரத்தின்வழி யநேகரவ
னிபருமக வளித்தா ரொன்றொன்
றொன்றுரைக்க மறுதொழிநீ யொருமகவும்
பெண்மகவா யுதித்த தென்பா
னன்றுரைக்கு மொழியா யென் னவ்விபெறு
மகவெனக்கே நல்க வேண்டு
மென்றுரைத்தான் மன்றல்பெறு விருந்தோனு
மாமனுரைக் கிசைந்தானன்றே.

13. தெண்டிரைகை தொழுகழலோன் நிருமகட்கு
வதுவையெனச் சோ சோழ
ரெண்டிசையின் முடிவேங்க ரெல்லோரு
முனிகணத்தோ ரெவரு மீண்ட

வண்டர்பிரா னளித்தகிலை யாண்டகையை
யலங்கார மனைத்துஞ் செய்து
மண்டபமொன் றினிலறுகால் வண்ணமணிப
பலகையின்மேல் வைத் தார னன்றே.

14. கோமடந்தை களிகூரப் புகழ்மடந்தை
களிகூரக் கொற்ற கிந்தை
மாமடந்தை களிகூர மணவீனையொப்
பனைக்குரிய மடந்தைமார்கள்
பூமடந்தையனை யானைப் பூட்டிய வெண்
டாளமணிப் புண்களாலே
நாமடந்தை நிகராக்கி நாயகன் றன்
வலப்பாக நண்ணுவித்தார்.

15. இந்திரானுஞ் சசியுமென ளிறையோனு
முமையுமென வெம்பிரானுஞ்
செந்திருவுமெனக் காமதேவு மிரதியுமென
வெஞ் சிலைவலோனுஞ்
சந்தனி பூண் முலையானுஞ் சதுர்மறையோர்
சடங்கயற்றத் தழல் சான்றாகத்
தூந்துபியின் குலமுழங்கச் சரிசங்கின்
சூழாந்தழங்கத் துலங்க வேட்டார்.

வேறு

16. பன்னுளி னெடும்போகம் பயின்ற பின்னர்ப்
பப்புருவா கனென்னும் பைதற்றிங்க
ளன்னுனை யவன்பயந்தாள் பயந்தபோதே
யம்மகவை யுவகை யுடனவனுமிந்தான்
றென்னுவென் றளிமுரல வேம்பின் றண்டார்த்
தேம்பரிசில் வழங்குபுயத் தென்னர்கோவு
நின்னாலென் மரபு நிலை பெற்றதென்று
நேயமுடன் கவர்ந்துதுயர் நீங்கினுனை.

17. பார்த்தனருச் சுனன்கரியோன் விசயன்பாக
சாதனிசவ் விசயாசிபற் குனன்பா
ரேத்துதனஞ் சயன்கிரீடி சுவேதவாக
னெனுநாமப்படைத்த பிரான் யாழோரின்பம்
வாய்த்தவித முழுதமொழிப் பேதைதாதை
மணியிருக்கத் திருவழுதி வளநாடுள்ள
தீர்த்தமுழு வதுமாடி யன்பாற் றென்பாற்
நிருமலையுங் கைதொழுது சிந்தித்தானே.

18. கன்றியவெங் கரன்முதலோர் களத்தில்விழக்
கவிசுலநா யகனிதயங் கலங்கிவிழ
வொன்றுபட மரமேழு முததியேழு
மூடுருவச் சரந்தொடுத்த வொருவில்விரன்
முன்றியெழு பதுவெள்ளம் குரங்கின்சேனை
சூழ்போத வாய்த்ததிருத் துணைவ னேடுஞ்
சென்றவழி யின்றளவுந் துளவ நாறுஞ்
சேதுதரி சனஞ்செய்தான் நிறல்வல் லோனே.
19. வன்றிரைவெங் களிற்றினங்க ளிரண்டுபா லு
மலையாம விடுங்கணைய மரனேபோலுந்
தன்றலைக் ளமிழாம லெடுப்பான்மேருத்
தாழ்கடலி னீட்டியதோர் தடக்கைபோலு
மன்றியிரு பூதலமு மிருதட்டாக
வகத்தியன்வாழ் குன்றினையு மணிமுக்கோணக்
குன்றினையுஞ் சீர்தூக்கி நிறுப்பதாகக்
கோகனத நமைத்ததுலைக் கோலும் போலும்.
20. அண்டர்தம கங்கையினும் வரனுண்டென்
றரம்பையரோ டவனியில்வர் தாடுங்கன்னித்
தண்டுறையுந் தண்பொருரைப் பாவநாசத்
தடந்துறையும் படிந்துநதித் தடமேபோந்து
பண்டுமழுப் படையோனம் மழுவாற்கொண்ட
பாக்கியபூ மியுஞ்சேரன்பதிகள் யாவுங்
கண்டுமணங் களிகூரச் சென்றுமேலைக்
கடல்கண்டா னுரகதலங் கண்டு மீண்டான்.
- அந்தநெடுந் திசைப்புனல்க ளாடுநாளி
லைத்துதடத் தரம்பையரோ ரைவர்சேர
விர்திரன்வெஞ் சாபத்தா லிடங்கராகி
யிடருமுந்தோர் பழையவடி வெய்தநல்கிச்
சிந்துதினா நதிபலவுஞ் சென்று கோய்ந்து
திங்களுட னாவுறுவு செய்யும் வேணிக்
கொந்தவிழு மலரிதழித் தொடையோன் வைகுங்
கொடிமதில்குழ் கோகன்னங் குறுகி னானே.
22. ஆகன்ன முறச்செம்பொன் வரைவில் வாங்கி
யவுணர்புரங் கட்டழித்தோ னடியில் வீழ்ந்து
கோகன்ன வளம்பதியிற் றன்பின் வந்த
குலமுனிவர் தமையிருத்திக் கோட்டுக்கோட்டு

- நாகன்னப் பெடையுடனே யாடுங் கஞ்ச
நறைவாவி வண்டுவரை நண்ணி யாங்கட்
பாகன்ன மொழிக்கணிவாய் முத்த மூரற்
பாவை நலம் பெறமுக்கோற் பகவ னானே.
23. வெங்கதிர்போய்க் குடதிசையில் வீழ்த பின்னர்
வீழாமன் மாலையின்வாய் மீண்டு மந்தச்
செங்கதிர்வந் தெழுந்ததென மீது போர்த்த
செய்யவா டையுந்தானுந் தீர்த்த வாரிச்
சங்கதிரு மணிவீதி நகரி சூழ்ந்த
தடஞ்சார லிரைவதக சயில நண்ணிப்
பொங்கதிர்வைப் புயலெழுந்து பொழியுங் கங்குற்
போயொருநீள் வடதருவின் பொதும்பர் சேர்த்தான்.

சீவகசிந்தாமணி

இது முச்சங்க நூல்கள்போன்று தலைசிறந்து விளங்குவதாகும். திருத்தக்கதேவர் என்னும் புலவர் பெருந்தகை கொச்சகப்பாவில் பாடியருளினர். சீவகன் என்பவனது சீவியசரித்திரங் கூறுவதனால் இப்பெயர்பெற்றது. இவ்வரிய நூலை அச்சேற்றித் தமிழ்ப்புலவர் உலகுக்குதவியவர் டக்ரர் உ. வே. சுவாமிநாத ஐயர் அவர்கள்.

கனகமாலையார் இலம்பகம் 1723-ம் செ. தொடக்கம்.

1

இனத்திடை ஏறுபோலும் ஏறுழுவலி உரைத்த மாற்றம்
மனத்திடை மகிழ்ந்து கேட்டு மைந்த நந்தட்ட னேயாம்
புனத்திடை மயி னாளாற் பொருளுரை பெற்று வந்தான்
எனத்தவி ராது சென்றாங் (கு) எய்தினன் என்ப அன்றே.

2

கருமுகிற் பொடித்த வெய்யோன் கடலிடை நடப்பதேபோற்
திருமுகஞ் சுடர நோக்கிச் சீவகன் சென்று சேர்த்தான்
தருமனை அரிதிற் கண்ட தனன்சயன் போலத் தம்பி
திருமலர்த் தடக்கை கூப்பிச் சேவடி தொழுது வீழ்ந்தான்.

2

3

தாமரைத் தடக்கை கூப்பித் தன்முதற் கிடந்த தம்பி
தாமரைத் தடத்தை ஒத்தான் றமையனும் பரிதி யொத்தான்
றுமரைக் குணத்தினுனை மும்முறை தழுவிச் கொண்டு
தாமரைச் செங்கணுநர் தன்னுறு பரிவு தீர்த்தான்

4

என்னுறு நிலைமையோரா (து) எரியுறு தளிரின் வாடிப்
பொன்னுறு மேனி கன்றிப் போயினீர் பொறியி லாதேன்
முன்னுறு விதனை போரேன் மூரிப்பே ரொக்க லெல்லாம்
பின்னுறு பரிவு செய்தேன் பேதையேன் கவல லென்றான்.

5

ஆக்கமும் கேடும் உற்றீர் அடிகளே அல்லீர் பேலைப்
பூக்குலாம் அலங்கல் மாலைப் புட்கொடி யாற்கும் உண்டோ
வீக்குவார் முலையி னார்போல் வெய்துயிர்த் (து) உருகி நைய
நோக்கினீர் என்னை என்றான் துதியழற் குட்டம் ஒப்பான்.

6

சூரவரைப் பேணலின்றிக் குறிப்பிகந்(து) ஆய பாவம்
தரவந்த பயத்தி னுல்தித் தாமரைப் பாதம் நீங்கிப்
பருவரும் துன்பம் உற்றேன் பாகியேன் என்று சென்னி
திருவடி மிசையின் வைத்துச் சிலம்பநொந்(து) அழுதிட்டானே

7

பாரிந்தழு கின்ற தம்பி பங்கயம் அனைய செங்கண்
பொருந்துபு துடைத்து வேண்டா புலம்புதல் காளை என்று
மருந்தனாள் உறையும் கோயில் மடுத்தான் கொண்டு புக்கான்
அருந்ததித் கற்பினுனை அடிபணிந்(து) அவனும் கண்டான்.

8

கொழுநனைக் குறிப்பினாலே குமான் யாரென்று நோக்கக்
கழுமிய கற்பி னாய்நின் மைத்துனன் அனையன் என்ன
எழுமையும் பெறுக இன்ன இளங்கிளைச் சுற்றம் என்றான்
கொழுமலர்த் தடங்கட் செவ்வாய்க் குகிமுலைக் கொம்ப னாளே.

9

விருந்தவள் செய்த பின்றைத் தம்பியும் தானும் வேறாய்
இருந்துழி என்னைக் காணா (து) உற்றதை எவன்கொல் என்று

பொருந்தினார் செய்த (து) எல்லாம் புறவிடுத்(து) உரைமோ
[என்னக்
கருங்கழல் செங்கட் பைந்தார்க் காளையீ (து) உரைக்கின்றனே.

10

புண்ணுமிழ் குருதி போர்த்த பொருகனம் போன்று தோன்றி
அண்ணலம் கதிரும் அத்தம் அடைந்துசெவ் வான்கொ ளந்தித்
துண்ணெனக் களத்தின் நீங்கித் தொன்கர்ப் புறத்துத் தொக்கே
எண்ணுமின் செய்வ தென்றான் பதுமுகன் எறியும் வலான்.

கம்பர் இராமாயணம்

இது இங்காசம் மூன்றனுள் ஒன்று. அயோத்தியை
ஆண்ட தசரதன் மகனாகிய பூர் இராமச்சந்திரனைத் தலைவனாகக்
கொண்டு விருத்த யாப்பிற்குக் கம்பர் என்னும் கவி அரசரால்
தமிழில் பாடப்பெற்றது. (வேறு புலவனும் பாடியுள்ள) தூல்
அரங்கேறிய காலம் கி. பி. 1132 முதல் 1162 வரை என்பர்.
இடம் குலோத்துங்க சோழன் அவைக்களம்.

எழுச்சிப்படலம்

(52 ம் செ. தொடக்கம்.)

1. சூசையுறு பரியுந் தேரும் வீரருங் குழுமி யெங்கும்
விசையொடு முடுகப் பொங்கி வீங்கிய தூளி கிம்மப்
பசையுறு துளியின் றுரைப் பசுந்துளை யடைத்த மேகந்
திசைதொறு நின்ற யானை மதத்துளை செறிந்த வன்றே.
2. கேடகத் தடக்கை யாலே கிளரொளி வாளும் பற்றிச்
சூடகத் தளிர்க்கை மற்றைச் சுடர்மணித் தடக்கை பற்றி
ஆடகத் தோடை யானை யழிமதத் திழுக்க லாற்றிற்
பாடகக் காலி னுரைப் பயப்பயக் கொண்டு போனார்.
3. செய்களின் மடுவி னன்னீர்ச் சிறைகளி னிறையப் பூத்த
நெய்தலுங் குமுதப் பூவு நெகிழ்ந்த செங்கமலப்போதுங்
கைகளு முகமும் வாயுங் கண்களுங் காட்டக் கண்டு
கொய்தவை தருதி ரென்று கொழுநரைத் தொழுகின்றாரும்.
4. பந்தியம் புரவி நின்றும் பாரிடை யிழிந்து வாசக்
கொந்தள பாரஞ் சோரக் குலமணித் கலன்கள் சிந்தச்
சந்ததுண் டிகிலும் வீழத் தளிர்க்கையா லணைத்துச் சார
வந்தது வேழ மென்ன மயிலென விரியல் போவார்.

5. குடையொடு கனிந்துநொங்கற் துழாங்களுங் கொடியின்காடும்
இடையிடையே மயங்கி யெங்கும் வெளிகரந் திருளைச் செய்யப்
படைகளு முடியும் பூணும் படர்வெயில் பரப்பிச் செல்ல
இடையொரு கணத்தி னுள்ளே யிரவுண்டு பகலுமுண்டே.
6. அறவியற் கூந்தல் கண்வா ளமுதுகு குதலைச் செவ்வாய்
கிறவிய ரோடு நல்யாழ்ச் செயிரியர் புரவி மேலோர்
நறை செவிப் டெய்வ தென்ன வைவள வழுதப் பாடல்
முறை முறை பகர்ந்து போனார் கின்னர மிதுன மொப்பார்.
7. அருவிபெய் வரையிற் பொங்கி யங்குச நிமிர வெங்கும்
இரிதரச் சனங்கன் சிந்து மிளங்களிச் சிறுகண் யானை
விரிசிறைத் தும்பி வேரோர் வீழ்மதந் தோய்ந்து மாதர்
சரிசூழல் படிய வொற்றிப் பிடியொடுந் தொடர்ந்து செல்வ.
8. பொய்கையங் கமலக் கானிற் பொலிவதோ ரன்ன மென்னக்
கையர் வேந்தன் பாவை கணிகைய ரணியி னீட்டம்
ஐயிரு தூறு சூழ்ந்த வாய்மணிச் சிவிகை தன்மேல்
தேய்வமங் கையரு நாணத் தேனிகை முரலப் போனார்.
9. விரிமணித் தார்கள் பூண்ட வெப்பரி வெரிநிற் றென்றும்
அரிமலர்த் தடங்க ணல்லா ராயிரத் திரட்டி சூழக்
குருமணிச் சிவிகை தன்மேற் கொண்டலின் மின்னிதென்ன
இருவரைப் பயந்த நங்கை யாழிசை முரலப் போனார்.
10. வெள்ளையிற் றிலவச் செவ்வாய் முகத்தைவெண் மதிய மெ
கொள்ளையிற் சுற்றி மீன்கள் குழுமிய வனைய ஆர்தி [ன்று
தெள்ளரிப் பாண்டிற் பாணிச் செயிரிய ரிசைத்தேன் சிந்த
வள்ளலைப் பயந்த நங்கை வானவர் வணங்கப் போனார்.
11. செங்கையின் மஞ்ஞை யன்னஞ் சிறுகிளி பூவை பாவை
சங்குறை கழித்த தன்ன சாமரை முதல தாங்கி
இங்கல தெண்ணுங் கான்மற் றெழுதிரை வளாகத் துள்ளும்
மங்கைய ரில்லையென்ன மடந்தையர் மருங்கு போனார்.
12. காரண மின்றி யேயுங் கனலெழ விழிக்குங் கண்ணார்
வீரவேத் திரத்தார் தாழ்ந்து விரிந்தகஞ் சுகத்து மெய்யார்
தாரணி புரவி மேலார் தலத்துளார் கதித்த சொல்லார்
ஆரணங் கனைய மாத ரடிமுறைகாத்துப் போனார்.
13. கூடுகொடு குறஞஞ் சிந்துஞ் சிலதியர் குழாமுங் கொண்ட
பானிறப் புரவி பன்னப் புள்ளெனப் பாரிற் செல்லத்
தேனெடு மிஞ்ஞும் வண்டுந் தும்பியும் பந்தர் செய்யப்
பூநிறை கூந்தன் மாதர் புடைமடப் பிடியிற் போனார்.

14. துப்பினின் மணியிற் பொன்னிற் சுடர்மா கதத்தின் முத்தின்
ஒப்பற வமைந்த தேரி னோகியம் போல வேறி
முப்பதிற் றிரட்டி கொண்ட வாயிரர் முகிழ்மென்கொங்கைச்
செப்பருந் திருவி னல்லார் தெரிவையர் சூழப் போனார்.
15. செவ்வியி னமித்த கேள்வி தெவிட்டினார் தேவர் நாவின்
அவிகையி னளிக்கு நீரா ராயிர கோடி சூழக்
கவிகையி னீழற்கற்பி னருந்ததி கணவன் முத்தின்
சிவகையி னன்ன முருந் திசைமுக னென்னச் சென்றான்.
16. பொருகனி றிவுளி பொற்றேர் பொலங்கழற் குமார் முந்நீர்
அருவரை சூழ்ந்ததென்ன வருகுபின் முன்னுஞ் செல்லத்
திருவளர் மார்பர் தெய்வச் சிலையினர் தேரர் வீரர்
இருவரு முனிபின் போன கிருவரு மென்னப் போனார்.
17. சித்திய சியம முற்றி நேயியான் பாதஞ் சென்னி
வைத்தபின் மறைவ லோர்க்கு வரம்பறு மணியும் பொன்னும்
பத்தியா னிரையும் பாரும்பரிவுட னல்கிப் போனான்
முத்தணி வயிரப் பூணன் மங்கலமுகூர்த்த நன்னுள்.
18. இருபிறப் பாள ரெண்ணை யிரர்மணிக் கலச மேந்தி
அருமறை வருக்கமோதி யறுகுநீர் தெளித்து வாழ்த்தி
வருமுறை வந்தார் கோடி மங்கையர் மழலைச் சொல்லார்
பருமணிக் கலாப மார்பப் பலாண்டிசை பாடிப் போனார்.
19. கண்டில னென்னை யென்பார் கண்டன னென்னை யென்பார்
சுண்டலம் வீழ்ந்த தென்பார் குறுகரி தினிச்சென் றென்பார்
உண்டுகொ லெழுச்சி யென்பா ரொலித்தது சங்க மென்பார்
மண்டல வேந்தர் வந்து நெருங்கினர் மயங்கி மாதோ.
20. பொற்றொடி மகளி ருரும்பொலன் கொடார்ப் புரவிவெள்ளஞ்
சுற்றமுடி கமலம் பூத்த தொடுகடற் றிரையிற் செல்லக்
கொற்றவேன் மன்னர் செங்கைப் பங்கயக் குழாங்கன் கூம்ப
மற்றொரு கதிரோ னென்ன மணிநெடுந் தேரிற் போனார்.
21. ஆர்த்தது விசும்பை முட்டி மீண்டகன் றிசைக ளெங்கும்
பேர்த்ததங் கொருவர் தம்மை யொருவர்கட் புலங்கொளா
தீர்த்தது செறிந்ததோடித் திரை நெடுங்கடலையெல்லார் [மைத்
துர்த்தது சகரோடு பகைத்தெனத் தூளி வெள்ளம்.
22. சங்கமும் பணையும் கொம்புந் தாளமுங் காளத்தோடும்
மங்கலபேரி செய்த பேரொலி மழையை யோட்டத்
தொங்கலுங் குடையுங் தோகைப் பிச்சமுஞ் சுடரையோட்டத்
திங்கள்வெண் குடைகண் டோடத் தேவரு மருளச் சென்றார்.

23. மந்திர சீதவோசை வலம்புரி முழங்கு மோசை
அந்தண ராசியோசை யார்த்தெழு முரசி னோசை
கந்துகொல் களிற்றி னோசை கடிகையர் கவியி னோசை
இந்திர திருவன் செல்ல வெழுந்தன திசைக ளெல்லாம்..
34. நோக்கிய திசைக ளெல்லாந் தன்னையே நோக்கிச் செல்ல
வீக்கிய கழற்கால் வேந்தர் விரிந்த கைம்மலர்கள் கூப்பத்
தாக்கிய களிற்றுந் தேரும் புரவியும் படைஞர் தானும்
ஆக்கிய தூளி ஷண்ணு மண்ணுல காக்கப் போனான்.
25. வீரருங் களிற்றுந் தேரும் புரவியு மிடைந்த சேனை
பேர்விட மில்லை மற்றே ருலகில்லை பெயர்க்கலாகா
நீருடை யாடையாளு நெளித்தனன் முதுகை யென்றால்
பார்பொறை நீக்கினானென் றுரைத்ததெப் பரிசு மன்னே.

சகுந்தலை வெண்பா

இது வடமொழிக் கடலை நன்கு கண்ட காளிதாச மகா கவி
யினால் எழுதப்பெற்றுள்ளது. இதனைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்
தவர் திரு. சு.நடேசபிள்ளை, B. A., B. L. அவர்கள். தற்போது
இலங்கை அறங்கூற வையத்து உறுப்பினராகக் கடமைப்பார்ப்பவர்.
பரமேஸ்வரக் கல்லூரித் தலைமையாசிரியர். காலம் 20 ம் நூற்
முண்டின் முற்பகுதியாகும். (1933.)

பிறப்புக் காண்டம்

1. பொன்னுலகின் கோவிருந்த பூந்தங்கின் முன்பணிந்து
மின்னற் கொடியனைய மேனகை—தன்னிகரில்
தேவர்க் கிறைவாழி தேரே னருள்கென்றான்
ஏவற் குறிப்பிற் கிசைந்து.
2. கற்பகத்தின் மிக்க நற் காரிகையே யின்றெனக்
குற்றதிக லொன்றுரைப்பேன் கேள்—முற்றற்
கரிய கடுந் தவத்தை யாற்றினான் பாரிற்
பெரிய முனி கோசி கன்.

3. இமையவர் தம்வேந்தாக யானுகரு மிவ்வாழ்
வமையா தெனக்கிவ் வகலுட்—சமனாக
வேட்டா ருளரேவை வேற்கண்ணாய் நீயறிய
மாட்டாயோ கூறாய் மதி.
4. மன்ன னுரைத்த மொழியிவற்றைக் கேட்டவன் றன்
முன்ன முணர்ந்திட்ட மேனகைநன்—குன்னிக்
கழறுவாள் ஷண்ணரசே காந் மகன் சிற்றம்
பிழைத்தப் பிழைப்பரோ பின்.
5. வெண்ணெ யுருகாதோ வெங் கதிரின் முன்னுற்றூற்
பெண்ணரசி யுன் வடிவின் பெரழகைக்—கண்ணுற்ற
புங்கவருந் தேடுவரோ ஷண்பொருளைப் பூங்கொடியே
சங்கை யுனக்கேன் றவீர்.
6. ஏனை யரம்பையர்க ளீடிவ்லை யென்றறிந்து
மானே யழைத்தேன் மதனேவற்—ருளைசூழ்
கோபளமே யுன்னைக் குறைபிரப்பான் கோசிகனும்
காமக்கரை காணான் கண்டு.
7. தேவர்கோன் கூறுமித் தேறுதலைக் கேட்ட நங்கை
ஆவி யழிந்தாலு மாற்றுவதுன்—சேவகமே
தேர்ந்தேற் குறுதுணையத் தென்றலெனுந் தேவை
ஈந்தருள்க வென்றா ளிரந்து.
8. பூவாளி கொண்டுன்முன் போவான் மதவேனும்
நீவாழி மேனகை நீள்புவியிற்—பாவேறு
தென்றலான் ஷேனிலான் நேர்செலுத்த வுய்ப்பன்யான்
என்றனன் நேவேந் தரன்.
9. காவி மயிற்றேகை கார்வேந்தன் முன்பணிந்து
மேவினா மேவியதும் மேதினியில்—ஆவி
அசையா துயிர்க்கு மருந்தவத்தோ னுள்ளம்.
மிசையே முகிழ்க்கும் மயல்.
10. ஓடு முளத்தை யொருதலையாய் மாய்த்திட்டேன்
ஈடு மெனக்குண்டோ ஷிவ்வுலகில்—விடுற்றேன்
என்று பெருமிதங்கொண் டெண்ணி யிருப்பேனை
வென்றிடுங்கொல் மாயை வினைந்து.
11. பெண்ணில்லா வெங்கானிற் பேதை மனமெங்ஙன்
ஷண்கோட்டை கட்டினாய் வீணாகத்—திண்மை
நினைவழியக் கற்றாய் நிறை யழியா யென்று
தனை மறந்தா னடமா தவன்.

14. வேனில் கிளைக்கும் கிரிகதிரோன் மன்கிரணம்
காணிற் குளிர்ந்து கவின்பொன்னாய்—வானிற்
படந்தீட்ட மலை பனிமதி யின் ஞாதாய்
நடந்ததே பைய நிலத்து.
15. அரதனமும் பொன்னும் மணிசெய்யும் வானத்
திரைகடந்து வந்த திருமின்—தருகுழ்
பசும்புற் றரை யரங்கா யாடினாள் பாடி
அசும்புற் ற தேன் வாயினாள்.
16. காலிற் சிலம்பரியே கையிற் செறிவளையே
மேலுற்ற பூம்பட்டின் மேசலையே—ஆலித்துக்
காளை யுருக்குமக் காரிகையின் கானத்திற்
கான மெய்த் தாள மவை.
17. சாதித்து யோசத்தைச் சார்ந்தா ரகத்துமுரல்
கீதம்போற் கண்கிணியோற் கேசிக்குமிசை—யோதமுயிர்
ஓகியம்போ லங்கிருக்கு மொண்முனிவன் றன்னிதயம்
பாடியதே பண்ணின் றிறம்.
18. ஏதே யுறத்தீர்க்கு மிவ்விசையென் றோர்ந்திடுவான்
மீதே யிளந்தென்றல் மெல்லென்று—தாதார்பு
வாசத் தொடுவீச வாசவற்கு வாழ் வளித்துக்
கோசுகன்மன் கண்ணைகிழித் கும்.
19. கண்ணை மெலகிழித்துக் கண்டானே கோசுகன்மன்
பெண்ணென்ற தெய்வீகப் பேரழகைக்—கண்டவுடன்
கொண்டதுளங் காமமோ வன்றிக் கவிதையோ
பண்டைகினை தானோ பகர்.
21. என்று நினைந்தா னெழுந்தான் முனிந்தான்முற் [தரை
பொன்னின்ற மின்னல்சேர் பொய்யிடையாள்—சென்னி
மீதேபடிந்தான் முனிவ னகம்படிந்தான்
கோதை யகிழ்ந்த குழல்.
22. என்னைப் பணிந்திவ் விளங்கொடியாள் வீழ்கின்றாள்
என்ன குறையுற்றா ளென்றய்வாய்—நன்மனமே
பெண்ணிற் கே யஞ்சினாய் பேதுற்றா யென்றுதவன்
தண்ணுற்றான் வெம்மை தணிந்து.
23. தமிழளா யிக்காணிற் ருழ்குழலாய் நீயே
அமுதொத் திசைபாடி யாடிக்—குமுதத்தை
யொத்த கிதழ்வாயா லோர்மொழியுங் கூறும்ம
லித்தரையி லுற்ற தெவன்.

நாமகள் தசாங்கம்

இது முதுதமிழ்ப் பெரும் புலவர்

நவாலியூர் திரு. க. சோமசுந்தரம் அவர்கள் பாடியது

காலம் 1936 ம் வருடம்.

- நாடு: (1) செந்நாப் பசங்கினியே! தென்பாற் குறுமுனியி
நந்தாத் தமிழரசி நாடுரையாய்—வந்தேறி
மங்குறவழ் வேங்கடமும் வான்குமரி யாறுமிடைத்
தங்குதழிந் நன்னாடு தான்.
- மலை: (2) அம்பொற்பசங்கினியே! அன்றிளங்கோவாய்ந்தளித்த
செம்பொற் சிலம்பி சிலம்புரையாய்—உம்பரெலாம்
வந்துலவு மிந்தலவு வண்டுபடு தண்டலையுழ்
வந்துலவு தென்பொதிய மாம்.
- ஆறு: (3) அம்பா லனையமொழி யஞ்சுகமே! செஞ்சொலருள்
ஐம்பா வழிதமிழ் ஆறுரையாய்—நம்பாதார்
ஈட்டிச் செழுங்கழுவி லேறவெதி ரேறிவரும்
ஏட்டிற் சுமந்தவைகையாறு.
- ஊர்: (4) தாமப் பசங்கினியே! சங்கத் தலையிருத்தி
ஊமைக் குரைதெரித்தா ளுருரையாய்—தூமமலி
மேன்மாடத் தம்பர் கிதப்பழித்த நெற்றியர்வாழ்
நான்மாடக் கூடல் நகர்.
- முரசு: (5) வண்டாடுஞ் சோலை மரகதமே! வானவருங்
கொண்டாடுஞ் செல்விபறை கூறிடுவாய்—பண்டே
வழுத்து மியலிசை நாடசமு மாகப்
பழுத்த தமிழ்முன்றும் பறை.
- கொடி: (6) முன்னம் பசங்கினியே! மூட்டமறைப் பூட்டவிழ்ந்த
பொன்னங் கொடிக்குக் கொடிபுகலாய்—பின்னமிலா
வன்னக் கொடியிடத்தான் வேதண்ட மட்டுமுயர்
அன்னக் கொடியென் றறி.
- மாலை: (7) தண்டலையில் வாழுமிளந் தத்தாய்! தமிழரசி
கொண்டணியும் மாலையொன்று கூறிடுவாய்—தொண்
மாமாலை நீக்கி மணிமாலை யீந்தருளும் [டருள்
பாமாலை யென்றே பகர்.

யானை: (8) தேனேறு செஞ்சொற் சிறுகிளியே! செய்யதமிழ்
மானேறு பட்டத்து வாரணமென்—ஞானக்
கலைபடு கடாக்களிறுங் கொள்கிணர் தந்த
மலைபடு கடாக்களிறும் மற்று.

குதிரை: (9) சோலைப் பசுங்கிளியே! சொல்லின் கிழத்திதிரு
மலைப் பரிமா வகுத்துரையாய்—மேலை
வரிபாடு மன்பர் வகையாய் வகுத்த
பரிபாட லாடற் பரி.

செங் (10) வானகம்போல் நாசி மரகதமே! வாய்ந்தமொழி
கோல்: தேனகம்போற் றித்திப்பான் செங்காலென்—மான
பல்காப் பியரும் பணிந்துதலை மேற்கூடும் [முடன்
தொல்காப் பியமெனவே சொல்.

பின்னே த்தமிழ்

இது மதுரைச் சொக்கப்பெருமானின் இடப்பாகத்தமர்ந்த
மீனாட்சி யம்மைபாரைத் தலைவியாகக் கொண்டு பாடப்பெற்றது.
இதன் ஆசிரியர் குமரகுருபர சுவாமிகள். இவர் திருநெல்
வேலியைச் சார்ந்த ஓர் சிற்றூரில் சைவவேளாண்மரபு துலங்
கச் சண்முகசிகாமணிக் கவிராயருக்கு மகனாகத் தோன்றியவர்.
திருச்செந்தூர் முருகக்கடவுளின் திருவருள் பதிந்தமையினால்
அருட்புலமை உள்ளார். காலம் கி. பி. 16 ம் நூற்றாண்டின்
பிற்பகுதி என்பர்.

முத்தப்பருவம்

காலத் தொடுகற் பணைகடந்த கருகூலத்துப் பழம்பாடற்
கலைமாச் செல்வர் தேடிவைத்த கடவுண்மணியே! யுயிரால
வரலத் துணர்வு நீர்பாய்ச்சி வளர்ப்பார்க் கொளியூத் தருள் பழுத்த
மலர்க்கற் பகமே! யெழுதாச்சொன் மழலைத் தம்பு பசங்குதலைச்
சோலைக் கிளியே! யுயிர்த்துணையாந்தோன்றாதுணைக்கோர் துணை
துவாதசார்தப் பெருவெளியிற் றுரியங்கடந்த பரநாத[யாகித்
மூலத் தலத்து முனைத்தமுழு முதலே! முத்தந் தருகவே
முக்கட் சுடர்க்கு னிருந்திடுமும் முலையாய் முத்தந்தருகவே. (1)

உருகி யுருகி நெக்கு நெக்கு னுடைந்து கசித்திட் டசம்பூறு
முழுவ லன்பிற் பழவடியா ருள்ளததத்தி லுற்றெறித்துப்
பெருகுபரமா னந்தவெள்ளப் பெருக்கே! சிறியேம் பெற்றபெரும்
பேமே! யூறு நறைக்கூந்தற் பிடிபே! கொடிதுண் ணுசுப்பொசிய

வருகுங் குமக்குன் றிரண்டேந்து மலர்ப்பூங் கொம்பே! தீங்குழலின்
மதுரங் கனிந்த பசங்குதலை மழலை யரும்பச் சேதாம்பன்
முருகு கிரியுஞ் செங்கனிவாய் முத்தந் தருக முத்தமே
முக்கட் சுடர்க்கு னிருந்திடுமும் முலையாய் முத்தந்தருகவே. (2)

கொழுதிமதர்வண்டுழக்குமுற் றுகாலைக்குடைந்தகொண்டலுளின்
குதலைக் கிளிமென் மொழிக் குடைந்த குறுங்கட் கரும்புங்குன்
[பிறைக்கோ
டுழுத பொலன்சீ றடிக்குடைந்த செந்தாமரையும் பசங்குமுத்துக்
குடைந்த கமஞ்சுற் சந்துமொழு கொழிய கமுதமுது தொய்யி
லெழுது தடந்தோட்குடைந்ததடம் பணையும் பணைமென் முலைக்
[குடைந்த

கிணைமா மருப்புந் தருமுத்தன் றிருமுத்தெவ்வா விகபரங்கண்
முழுதுந் தருவாய் நின்கனிவாய் முத்தந்தருக முத்தமே
முக்கட்சுடர்க்கு னிருந்திடுமும் முலையாய் முத்தந் தருகவே. (3)

வருகைப்பருவம்

தொடுக்குங் கடவுட்பழம்பாடற் றெடையின்பயனே! நறைபழுத்த
துறைத்திந் தமிழி னொழுதநறுஞ் சுவையே! யகந்தைக் கிழங்
[கையகழ்ந்
தெடுக்குந் நொழும்ப ருளக்கோயிற் கேற்றும் கிளக்கே! வளர்சிமய
கிமயப் பொருப்பில் ஸ்னையாடு மிளமென்பிடியே! யெறிதாங்க
முடுக்கும் புவனங் கடந்தநின்ற வெருவன் றிருவுள்ளத்திழை
கொழுகவொழுதிப் பார்த்திருக்கு முயிரோகியமே! மதுகரம்வாய்
மடுக்குங் குழற்கா டேந்துமிள வஞ்சிக்கொடியே! வருகவே
மலையத் துவசன் பெற்றபெரு வாழ்வே! வருக வருகவே. (4)

பெருந்தே னிறைக்கு நறைக்கூந்தற் பிடியே! வருக முழுஞானப்
பெருக்கே! வருக பிறைமௌலிப் பெம்மான்முக்கட் சுடர்க்கிடுநல்
கிருந்தே! வருக மும்முதற்சும் கித்தே! வருக கித்தன் றி
வினைக்கும் பரமானந்தத்தின் கிளைவே! வருக பழமறையின்
குருந்தே! வருக வறன்பழுத்த கொம்பே! வருக திருக்கடைக்கண்
கொழித்த கருணைப் பெருவெள்ளங் குடைவார்பிறைப் பெரும்
[பிணிக்கோர்

மருந்தே! வருக பசங்குதலை மழலைக்கிளியே! வருகவே
மலயத்துவசன் பெற்றபெரு வாழ்வே! வருக வருகவே; (5)

சிலப்பதிகாரம்

இது சேரர் முனிபாகிய இளங்கோவடிகளால் முத்தமிழிலக்கிய முறையமையப் பாடப்பட்டது. சிலம்பினது செய்தி கூறுமாற்றால் இப்பெயர் கொண்டுள்ளது. கோவலன் கண்ணகி என்பவர்களைப் பாட்டுடைத் தலைவன் தலைவியராக அமைத்து, இற்றைக்கு 1800 ஆண்டுகட்கு முன்னர் அரங்கேற்றப் பெற்றது.

பதிகம்

- குணவாயிற் கோட்டத் தரசு துறந் திருந்த
குடக்கோச் சேர லிளங்கோ வடிகட்குக்
குன்றக் குறவ ரொருங்குடன் கூடிப்
பொலம்பூ வேங்கை நலங்கிளர் கொழுநிழ
5 லொருமுலை யிழந்தாளோர் திருமா பத்தினிக்
கமரர்க் கரசன் றமர்வந் தீண்டியவள்
காதற் கொழுநனைக் காட்டி யவளொடெங்
கட்புலங் காண விட்புலம் போய
10 திறம்பூது போலுமஃ தறிந்தநு னீயென
வவனுழை யிருந்த தண்டமிழ்ச் சாத்தன்
யானறி குவனது பட்டதென் றுரைப்போ
னாரங் கண்ணிச் சொழன் மூதூர்ப்
பேராச் சிறப்பிற் புகார்நக ரத்துக்
15 கோவல நென்பாடுநர் வானிக னவ்வூர்
நாடக மேத்து நாடகக் கணிகையொ
டாடிய கொள்கையி னரும் பொருள் கேடுறக்
கண்ணகி யென்பாண் மனைவி யவன்காற்
பண்ணமை சிலம்பு பகர்தல் வேண்டிப்
பாடல்சால் சிறப்பிற் பாண்டியன் பெருஞ்சீர்
20 மாட மதுரை புதுந்தன னதுகொண்டு
மன்பெரும் பீடிகை மதுகிற செல்வோன்
பொன்செய் கொல்லன் றன்கைக் காட்டக்
கோப்பெருந் தேவிக் கல்லதை யிச்சிலம்
பியாப்புற கில்லையிங் கிருக்கென்றேகிப்
25 பண்டுதான் கொண்ட சில்லரிச் சிலப்பினைக்
கண்டனன் பிறனோர் கன்வன் கையென
கிணைவினை கால மாதலின் யாவதுஞ்
கிணையலர் வேட்பன் றேரா னாகிக்
கன்றிய காவலர்க் கூடியக் கன்வனைக்
30 கொன்றச் சிலம்பு கொணர்க வீங்கெனக்

- கொலைக்களப் பட்ட கோவலன் மனைவி
நிலைக்களங் காண நெடுங்கண் ருகுத்துப்
பத்தினி யாகலிற் பாண்டியன் கேடுற
முத்தார மார்பின் முலைமுகந் திருகி
35 நிலைகெழு கூட னீனெரி யூட்டிய
பலர்புகழ் பத்தினி யாகு மிவளென
கிணைகிணை கால மெனநீ ரியாதவர்
கிணைகிணை வென்ன கிறலைய் கேட்டி
யதிராச் சிறப்பின் மதுரை மூதூராக்
40 கொன்றையஞ் சடைமுடி மன்றப் பொதியிலில்
வெள்ளியம் பலத்து நள்ளிருட் கிடந்தே
னாரஞ் ருற்ற வீரபத் தினிமுன்
மதுரைமா தெய்வம் வந்து தோன்றிக்
கொதியழந் சீற்றங் கொங்கையின் கிளைத்தோய்
55 முதிர்கிணை துங்கட்கு முடிந்த தாகலின்
முந்தைப் பிறப்பிற் பைந்தொடி கணவனொடு
சிங்கா வண்புகழ்ச் சிங்க புரத்துச்
சங்கம நென்னும் வாணிகன் மனைவி
யிட்ட சாபங் கட்டிய தாகலின்
50 வாரொலி கூந்தனின் மணமகன் தன்னை
யீரேழ் நாளாகத் தெல்லை நீங்கி
வானோர் தங்கள் வடிகி னல்லதை
யீனோர் வடிகிற் காண்ட லில்லெனக்
கோட்டமில் கட்டுரை கேட்டனன் யானென
55 வரைசியல் பிழைத்தோர்க் கறங்கூற் றுவதுஉ
முரைசால் பத்தினிக் குயர்ந்தோ ரேத்தலு
மூழ்கினை யுருத்துவர் தூட்டு மென்பதுஉஞ்
சூழ்கினைச் சிலம்பு காரண மாகச்
சிலப்பதி கார மென்னும் பெயரா
60 னாட்டுதம் யாமோர் பாட்டுடைச் செய்யுளென
முடிகெழு வேந்தர் மூவர்க்கு முரிய
தடிக ணீரே யருளுகென் றற்கவர்.

புறநானூறு

இது சங்கச் சான்றோர்கள் அருளிய எட்டுத்தொகையுள் ஒன்று. நானூறு என்னும் தொகைகொண்ட கவிகளினால் முடிந்தமைபினால் அளவையாற் பெயர்பெற்றது. முரிஞ்சியூர் முடிநாகராயர் முதலாம் கவிகள் பலரையும் ஆசிரியர்களாகக் கொண்டுள்ளது. ஆசிரியப்பாவினழகு சிறந்து விளங்குவது, இந்நூலை அச்சேற்றிபவர் டக்டர் உ.வே. சுவாமிநாத ஐயரவர்கள்.

135 ம் பாட்டு. திணை—பாடாண்டிணை

தறை—பரிசிற்றுறை

ஆமை உறையூர் ஏணிச்சேரி முடிமேசியார் பாடியது.

கொடுவரி வழங்குங் கோயெர் நெடுவரை
யருவிடர்ச் சிறுநெறி யேறலின் வருந்தித்
தடவரல் கொண்ட தகைமெல் லொதுக்கின்
வளைக்கை கிறலியென் பின்ன ளாகப்

- 5 பொன்வார்ந் தன்ன புரியடங்கு நரம்பின்
வரிநவில் பனுவல் புலம்பெயர்ந் திசைப்பப்
படுமலை நின்ற பயங்கெழு சிறியா
ழொல்க லுள்ளமோ டொருபுடைத் தழீஇப்
புகழ்சால் சிறப்பினி னல்லிசை யுள்ளி
- 10 வந்தனெ னெந்தை யானே யென்று
மன்றுபடு பரிசிலர்க் காணிற் கன்றொடு
கறையடி யானே யிரியல் போக்கு
மலைகெழு நாடன் மாவே ளாஅய்
களிறு மன்றே மாவு மன்றே
- 15 யொளிறுபடைப் புரைய தேரு மன்றே
பாணர் பாடுநர் பரிசில ராங்கவர்
தமதெனத் தொடுக்குவ ராயி னெமதெனப்
பற்ற நெற்றூப் பயங்கெழு தாயமொ
டன்ன வாகநின் னூழி நின்னைக்
- 20 காண்டல் வேண்டிய வளவை வேண்டா
ருறுமுரண் கடந்த வாற்றற்
பொதுமீக் கூற்றத்து நாடுகிழ வோயே.

அறநெறிச்சாரம்

இது கதை தழுவாதனவும், துறை தழுவாதனவும் ஆகிப்பல அறநெறிகளை எடுத்து வரிசை படக்கூறும் ஒழுக்க நூலாகும். இதன் ஆசிரியா திருமுனைப்பாடி நாட்டில் உள்ள முனைப்பாடியார் என்று பெரியோர் கருதுகின்றனர். இவரது சமையம் சமணம். காலம் இற்றைக்கு 1000 ஆண்டுவரை என்பர்.

1.

அறத்தினியல்பு

மெய்ம்மை பொறையுடைமை மேன்மை தவமடக்கம்
செம்மையொன் றின்மை துறவுடைமை—நன்மை
திறப்பா விரதந் தரித்தலோ டின்ன
அறம்பத்தும் ஆன்ற குணம்.

அறவுரையால் பயனெய்தாதவர்

2. கல்லா வொருவனைக் காரணங் காட்டினும்
இல்லைமற் றென்றும் அறனுணர்தல்—நல்லாய்!
நறுநெய் நிறைய முகப்பினும் மூழை
பெறுமோ சுவையுணரு மாறு.

3.

மதுபானம்

ஒளியும், ஒளிசான்ற செய்கையும், சான்றோர்
தெளிவுடைய ரென்றுரைக்குந் தேசம்,—களியென்னும்
கட்டுரையாற் கோதப் படுமல், இவையெல்லாம்
கிட்டொழியும் வேராய் விரைந்து.

4.

சூது

ஓதலும், ஓதியுணர்தலும். சான்றோரால்
மேதை யெனப்படு மேன்மையும்,—சூது
பொருமென்னுஞ் சொல்லினாற் புல்லப்படுமேல்,
இருளாம் ஒருங்கே யிவை.

5.

நட்பு

இம்மை யடக்கத்தைச் செய்து புகழாக்கி
உம்மை யுயர்கதிக் குய்த்தலால்.—மெய்ம்மையே
பட்டாங் கறமுரைக்கும் பண்புடை யாளரே,
நட்டா ரெனப்படு வார்.

6.

புலான்மறுத்தல் (1)

கொன்று னுகருங் கொடுமையை யுண்ணினைந்
தன்றே ஒழிய விடுவானேல்—என்றும்
இடுக்க னெனவுண்டோ? இல்வாழ்க்கைக் குள்ளே
படுத்தானாந் தன்னைத் தவம்.

7.

புலான் மறுத்தல் (2)

தம்புண் சுழவி மருந்திடுவர் தாம்பிறிதின்
செம்புண் வறுத்த வறைதினபர்—அந்தோ
நடுநின் றுலக நயனிலா மாந்தர்
வடுவன்றோ செய்யும் வழக்கு.

8.

நிலையாமை (1)

ஆசையும் பாசமும் அன்பும் அகத்தடக்கிப்
பூசிப பொதிந்த புலாலுடம்பு—ஊசல்
கயிறற்றற் போலக் கிடக்குமே கூற்றத்
தெயிறுற் றிடைமுரிந்தக் கால்.

9.

நிலையாமை (2)

மறந்தொருவன் வாழும் மாயமா வாழ்க்கை
அறிந் தொருவன் வாழுமேல் இல்லை—செறிந்தொருவன்
ஊற்றம் இறந்துறுதி கொள்ளாக்கால். ஓ கொடிதே
கூற்றம் இடைக்கொடுத்த நாள்.

10.

நிலையாமை (3)

பிறப்பிறப்பு மூப்புப் பிணியென்திந் நான்கும்
மறப்பர் மதியிலா மாந்தர்—குறைக்கடாச
செல்வங் கிளைபொருள் காமமென் றிந்நான்கும்
பொல்லாப் பொறியறுக்கப் பட்டு.

11.

ஊழ் (1)

தானே தனக்குப் பகைவனும் நட்பானும்
தானே தனக்கு மறுமையும் இம்மையும்
தானே தான்செய்த வினைப்பயன் துய்த்தலால்
தானே தனக்குக் கரி.

12.

ஊழ் (2)

இறந்த பிறப்பிற்றஞ் செய்த வினையைப்
பிறந்த பிறப்பாலறிக—பிறந்திருந்து
செய்யும் வினையா லறிக, இனிப்பிறந்
தெய்தும் வினையின் பயன்.

13.

ஊழ் (3)

தாய் தந்தை மக்கள் உடன்பிறந்தார் சுற்றத்தா
ராய்வந்து தோன்றி அருகினையால்—மாய்வதன்கண்
மேலைப் பிறப்பும் இதுவானால் மற்றென்னை?
கூலிக் கழுத குறை.

இராச சூயயாகம்.

இராச சூயயாகமென்பது அரசர்கள் முதன்மையாகச்
செய்யும் வேளாண்மையென்னும் பொருளையுணர்த்தும். இது மகா
பாரதம் சபாபருவத்தில் வரும் முதலாவது கதையாகும்.

பாண்டு மக்கள் தருமன் முதல் ஐவரும் கிருஷ்ணரின் உதவி
யுடனிருந்து வாழும் நாளில், ஐம்புலன்களும் மனமும் போன்று
ஒருவரோடொருவராய் இந்திரப் பிரத்தம் என்னும் நகரியைத்
தமக்கு உறைவிடமாகக் கொண்டனர். தேவத் தச்சனாகிய மய
னென்பவன் தோற்றி, வந்தனை வழிபாடற்றிக் கீழ்ப்படிதலோடு
நின்று பின்வருமாறு கூறுகின்றான். பெரியோர்களே, நீங்கள்
உற்றவிடத்துதவிய பேருதவியினாலடியேன் உயிர் பிளைத்தேன்.

“செய்யாமற் செய்தவுதவிக்கு வையகமும்

வானமு மாற்றலரிது”

என்ற முதுமொழிப்போல அடியேன் உங்களுதவிக்குப் பிரதியுப
கராஞ் செய்யுத்தன்மையுமுளதோ? எனினும், நீங்கள் பிறந்த
குருகுலத்தார்களைப் போலவே மற்றைய யாவரு மின்பமார்ந்
திருப்ப, உறுதுணை புரிந்து மேன்மையெய்துவிர்களாக. இன்
னும் அடியேன் சொல்லத் தக்கது ஒன்றளது. அது, தருமமே
வடிவமாகவந்துதித்த தருமராசனாவர், தம்பிமார்களும், பாஞ்
சாலியும், பரிசனங்களும் புடைசூழச் சிற்றரசர்களும், அறு
வகைச்சுற்றத்தோர்களும், ஏவல்கேட்ப, அரசிருக்கை யெய்தி
மனமகிழ்ந்திருத்தற்குரிய வோரழகிய கொலு மண்டபத்தைச்
சிற்பநூலுணர்ந்தோர்களும், நாணுப்படி யமைத்தத் தருகின்
றேன். அம்மண்டபம் அமைக்கப்படும் முறையோவெனில், பண்
டைக்காலத்தேயுள்ள கிராடபருவனென்னும் வேந்தனானவன்
வேற்றரசர்களிடமிருந்து பல இரத்தினவகைகளைத் திறைப்பொ
ருளாகப் பெற்றனன். அவ்விரத்தினங்கள் இப்பொழுது விந்து
நதியிவிடப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளே யுங்கா சபாமண்ட
பத்திற்கு இன்றியமையாத வணிகளாகுமென்றான். இதனைக்
கேட்டதருமரும் விடைகொடுத்தனர். கம்பியனானவன் கொலு
மண்டபங் கட்டுவதற்குரிய தளபாடங்களை கிரைகிற்கொண்டு
வந்து சேர்ப்பித்தான். இந்திரப்பிரத்த நகரிலுள்ள வைந்துறுப்
பமைந்த வறிஞர்கள் மூலம் நிலவணி கோலுவித்தான். பசும்

பொன்னழுத்தி நவமணிகுயிற்றிய சுவர்களை யமைத்தான். மரகத இரத்தினத்தால் தூண்களுமமைத்தான். பவளத்தினால் விட்டங்களுமமைத்தான். கண்டோரியாவருமிது இறைவனுக்குரியவிடமென்று பெருமிதங்கொண்டனர். மனவலியும் மயநூல் வலியும் புயவலியுமொருங்கமைந்த அவ்வசரத்தச்சன் பலகோடிக்கணக்கான திராவிடங்களைச் செலவிட்டான். பதினாஞ்சுமாதகாலத்தில் அம்மண்டப மினிது நிறைவெய்தியது. அதனோடு வீமராசனுக்கு ஓர் தண்டும், அருச்சுனனுக்குத் தேவதரதம் என்னுஞ் சங்குகொடுத்தான். அத்தருணம் தருமவேந்தர் பரிசனங்கன் சூழச்சென்று இனிதிருந்தவர். கண்ணபிரானும் அருந்துணையாகக் கூடவிருக்குஞ் சமையத்தில் தேவநிருடியும் யாழ்வல்லவருமாகிய நாரதர் அங்குச் சென்றனர். பாண்டவர்களைவருமெழுந்து வணங்கினர். பணியாசனத் திருத்தினர். முன்னீர் வழங்கினர். உபசார மொழிகளும் பல தனித்தனி கூறினர். தேவாரீர்விவிட மெழுந்தருளுவதற்கடியேங்கள் செய்த தவம் மிகமேலானது என்றார்கள். அத்தருணம் நீலமேகவாணாகிய கண்ணபிரானும் மனங்கனிப்ப விழிகளிப்ப முனிவரைத் தாமும் கண்டனர். முனிவர் பாண்டு மக்களை நோக்கிக் கூறுகின்றார். அரசர்களே! இம்மண்டபமானது குபேரனாலும் பெறமுடியாத பெருமையையுடையது. உங்கள் புண்ணியமும், உங்கள் தந்தையின் பெருமையும் நீங்கள் மணிமண்டபத்தை யெய்தி இனிது வாழ்வதற்கேதுவாக விருக்கின்றன. இது நிற்க, உங்கள் தந்தையானவர் வேறு உவமை சொல்லமுடியாத இவ்விசித்திர மண்டபத்தில் ஒரு இராசகூடியாகம் ஈடாத்தம்படியுங்களை வேண்டுகின்றனர். அதனால் யாழுமிவண் வந்தனம்; ஏற்பன செய்யின் களென்று எழுந்து சென்றனர்.

அரசர்களுமிது தக்கதென நிச்சயித்தனர். அத்தருணம் பக்கத்தேயிருந்த கிருஷ்ணரானவர் பாண்டவர்களை விளித்துக் கூறுகின்றார்; அரசர்களே, கொடுமையோபரணமாக வணிந்த சராசந்தனென்பவனெத்தனையோவரசர்களைச் சிறையிட்டுள்ளான். இந்திரனுக் கொழித்த மந்தர மலையானது சமுத்திரத்தினுட்புகுந்த தன்மைபோலப் போருக்கு ஆற்றுவரசர்களும் சிறை செய்யப்பட்டனர். அந்த மூர்க்களை வீமனொருவனேயன்றி வேறியாவருங் கொல்லமுடியாத கருமமாகும் என்றனர். இதனைக் கேட்ட தருமரும் அதவே தக்கதென்றனர். காலந்தாழ்க்காது மாலும், வீமனும், அருச்சுனனும் எழுந்து சென்றனர். இரண்டு நாட்களில் மகதநாட்டை யண்மினர். முனிவர்ஷடவங் கொண்டு சராசந்தனின் சமூகத்திற் சென்றனர். அரசனும் வந்தனை வழி பாடாற்றினன். உயர்ந்த ஆசனங்களிலிருக்கச் செய்தான். முனி

வர்களைக்குறிப்பாகப் பார்த்து மனத்திலெழுந்த ஐயுறவினால் சில சந்தேக மொழிகள் கூறுகின்றான். முற்றத்தூர்த முனிபுங்கவர் களே! உங்கள் ஷடவமோ துறவிகளுக்குரிய ஆடையாபரணங்களை யணிந்திருப்பினும், போர்வீரர்களுக்குரிய அம்புநிலைமூந்தக்கன்றிய குறிகள் காணப்படுகின்றன. ஆதலால் நீங்களியார்? உள்ளதைக் கூறுங்களென்றான். இதனைக் கேட்ட கிருஷ்ணர் பின்வருமாறு சொல்வாராயினர்.

விறல் மிகுந்த வேந்தே! யானோ யாதவகுலத்திற் பிறந்த கிருஷ்ணன். இவ்விளவலோ பாண்டவர்களுள் தருமருக்கியை வீமன், மற்றவனோ பொன்னுலக வேந்தன் புதல்வன். உமது பட்டினத்திலுள்ள பெருமைகளைக் கண்டு களிப்படைய வந்தேம். மற்றையவரசர்களுக்குப் பயந்த முனிவர் ஷடவங் கொண்டனம் என்று உண்மையைக் கூறினர். இதனைக்கேட்ட சராசந்தன் திணவுமிக்க தோள்வலியுடைமையினால் மற்போர்புரியவும் வல்லீர்களோவென்றான். பின்னரும் கிருஷ்ணரை நோக்கிக் கூறுகின்றான். கோபால! நீ யோ! என் வலிமைக்குப் பயந்து வடமதரையை விட்டோடித் துவாரகை புதுந்தனை! அருச்சுனனோ! அரசர்களுக்குப் பயந்து சோலையிலொழித்த இந்திரன் மகன். வாயுமைந்தனாகிய வீமனோ என்னோடு மற்போர்புரிதற்கு ஏற்றவலியுடையானென்று விழிசிவக்கக் கோபித்துக் கூறினன். தனது அரசிளங் குமரனுக்குப் பட்டமுங் கட்டினான். வீமனு மெழுந்து குவவுத்தோள் கொட்டி யார்த்தான்.

கண்டோரியாவரும், மந்தரம் விர்தமாகிய மலைகளையென மதித்தனர். இரு பெரும் வீரர்களும் மற்போர் முறைப்படி பொருதனர். அன்று பகலும் நடுஇரவுஞ் சமர்த்தொழில் நடந்தது. போரினதிர்ச்சியினால் பூமிபுர் ஸெறிந்தது. மலைகளுங் குலுங்கியன. மலயுத்தம் பார்த்துக்கொண்டு நின்ற மனிதர்களினுடம்பும் நடுங்கியது. ஆபத்தான காலமும் இருதிமத்து வீரர்களுந் தனித்தனியோவுறறன்மேயன்றி ஆகிரீங்கிலர். ஒருவர் மற்றவரைக் கொல்லக்கருதினும், ஒத்தவுடல்வலியால் அக்கருத்து முற்றுப்பெற்றிலது. இச்சங்கதையைக் காலெனும் மொய்ப்பனுங் கண்ணாராகண்டனன். தன்மதலையாகிய வீமன் களைதெளியும்படியிளந்தென்மலாக வீசினான். வீமனுங் களைதெளிந்தான். பொருதவினற்றமையினால் விழுந்த கிடந்த சராசந்தனை வீமன் இரு கால்களினும் பிடித்தக் கிழித்தான். சந்தோஷமுங் கொண்டாடினான். வீமன் கைகளினார் கிழியுண்ட இரு கீலங்களும் பழமை போலப் பொருந்தியன. சராசந்தனெழுந்தான். மதயானைபோற்பிளிற்றான். பின்னரும் போர்க்கறை கூவினான். வீமனோ! சங்கமபோன்ற வலிமையுடையவனாதவினால், முன்போலக் குவ

வுத்தோள் கொட்டி யார்த் தெதிர்த்தனன். தன் தாளினாலுதைத் தான். பகைவனுடலம் இருபிளவாயது. இதனைக்கண்ட மாயவ னானவர் சராசந்தனினிருகிலங்கையும் முன்போல முறையாக வைவாது மாறிவைத்தலே நலமென்பதைக் குறிப்பாலுணர்ந்தி, ஒருதரும்பைக் கிழித்த மாறிவைத்துக்காட்டினர். அதனையறிந்த வீமன் உடற்கூறுகளிரண்டினையும் அடிதலைமாறி வைத்தான். அவைகள் பண்டுபோலப் பொருந்தாவாயின. வீமனின் வலியன் றோவலி. சராசந்தனாகிய வீரனுமிறந்தான். “சந்தச்சிகரச்சந்த ணியுந் தடந்தோளாண்மைச் சராசந்தன்” என நூலாசிரியராற் புகழப்பட்ட பெருமையையுந் துண்மாண் துழைபுலம்மிக்க புல வர்கள் நைந்து நைந்து உருகாதிற்பர்.

செயற்கரிய வீரச் செய்கையைச் செய்த வீமனானவன் கேசவன் முகத்தை நோக்கினன். சுவாமி! இஃது என்னவதி சயம். இப்பற்கைக்கு மாறாக விருக்கின்றது. இவ்விருத்தாந் தத்தை யடியேனறியக் கூறுதிரென்று பணிவுடன் கேட்டான். அச்சமயம் குன்றால் மழைதடுத்தக் குன்றுப்புக்கப் படைத்த கொற்றவனார் கூறுகின்றார். அரசனே இவ்வீரனே அரசுதலத் தில் “பிருகத்தரன்” என்னு மசரனுக்கு மகனாக வுதித்தவன். மற்றையவரசர்க ளெல்லோரையும் போரில்லென்ற அழியாப்புக் மும்படைத்தவன். ஒருகாலத்தில் எண்ணாறு முடிமன்னர்களை யாகப்பசுக்களாக்கி பூவுலகம் முழுவதையும் ஓமகுண்டமாக்கி வீரயாகஞ் செய்தவனென்று சொல்லும்படி சிறையிலிட்டான். தேவர்களும் இவன் பெயரைக் கேட்டபின் அஞ்சுவர். இவன் றந்தை மக்கட் பேறின்மை காரணமாக மனம் வருந்தினான். “சண்ட கௌசிகன்” என்னும் முனிவரை வேண்டித் தவஞ் செய்தான். அரசனின் தவத்தை மெச்சிய முனிவர் ஓர் மாங் கனியுதவினர். அந்தக் கனியைத் தன்னிரு மனைவியரும் உண்ணக் கொடுத்தான். அவர்கள் அதனை இருபிளவாக்கி யுண் டனர். அதன் பயனாக இருவர் வயிற்றிலும் ஓர் ஆண் மகவின் இரு பிளவுகளும் ஒன்று படக்கூடிய தன்மைபாக வுதித்தன. அக்குழந்தையின் இருபிளவையுங் கண்ட வேந்தன் துன்ப மெய்தினான். அக்கிலங்களை நகர்ப்புறத்தி லெறிவித்தான். “சரை” என்னும் பெயரையுடைய ஓரரசர்கியானவன் நிணந் தின்னுந் தொழிலையுடையாளாதவின், இவ்விருகூறுகளையுங் கையிலெடுத்து அகிசயமுற்றான். சேரப் பொருத்தினன். அச்சமயம் அக்கூறிரண்டும் ஒன்றுபட்டு ஓர் ஆண்குழந்தையாயது. இவ்வ திசயத்தைக் கண்ட அரசர்கியானவன் அக்குழந்தையை யரசன் கையிலொப்புவித்து, வேந்த, இம்மகவை யான் பொருத்தியகா ரணத்தால் என்பெயரை முதலில்நாட்டி “சராசந்தன்” என்று

எக்காலமும் வழங்கும்படி வேண்டுகின்றேன் என்று கூறி மறைந்து சென்றான். அக்காரணத்தினாலேயே இவ்வீரனுக்கு மேற்குறித்த பெயருண்டாயது என்றார். இதனைக்கேட்ட வீரர்களாகும் வீமனும் அருச்சுனனும் மகிழ்ச்சி யெய்தினர். சராசந்தன் மகனாகிய சகதேவனுக்குப் பட்டாபிடேகஞ் செய்தனர். அம்மன்னனால் சிறைசெய்யப்பெற்ற முடிமன்னர்களை வரையுந் சிறைநீக்கி, சகதேவனாற் கொடுக்கப்பெற்ற தேரிலேறி மூவருமிந்திரப் பிரத்த மெய்தினர். அவர்களின் நல்வரவைக் கண்ட தருமராசன் மகிழ்ச்சி யெய்தினன். சராசந்தனின் திர வியக்களைத்தையும் தருமரும் வியாசரும் மற்றைய முனிவர் களுங் கண்ணார்க்கண்டு, அதனை மீட்டுக்கொண்வெந்த வீரர்களின் திறத்தைப் பலமுறை புகழ்ந்து பேசினர். அத்தருணம் வில் விசயனாகிய வருச்சுனன் திக்கு விசயஞ் செய்தலின் மகத் துவத்தைப் பல்லோர் குழுவிய அப்பேரவையிலெடுத்துக்காட்டி வழிவகைகளுங் கூறுகின்றான். தன்மயனாகிய வீமன் கீழ்த் திசை செல்லல் தகுந். யான் வடதிசை செல்கின்றேன். நகு லன் மேற்றிசைக்கும், சகாதேவன் தென் திசைக்கும் போ தல் தக்கது என்றான். உடனே வீரர்களெழுந்து சென்றார்கள். வீரர்களுஞ்சூரிய பராக்கிரம மொழிகளைக்கூறி ஆசீர்வதித்து அனுப்பியபின் மீன், ஆமை, வராகம், மரசிங்கம், கற்கி, மனிதன், ஆகிய வவகாரங்களையும் பரிபூரணாந்தத்தையுமுடைய சிருஷ் ணர் துவாரகையை யடைந்தார். கீழ்த்திசையின்கட் சென்ற வீமனானவன் தேவராசனும் மகிழும் வண்ணம், வங்கம், கலிங் கம், குலிங்கம் ஆகிய மூன்று தேசத்து மன்னர்களையுமெதிர்த் துப் பொருதனன். அவர்களின் நல்வகைப் படைகளையும் மாயச் செய்தான். பின் அவ்விடத்தினின்றிற் திரும்பித் தன்னை யெதிர்த்த முடிமன்னரனைவரையும் படைகளுடன் சாய்த்தான். போரிலெதிர்ப்பட்டோர்கள் அடைக்கலம் புகுந்து பலதிறப்பண் டங்களைக் கொடுத்தனர். வீமனுமவைகளை வீரத்துடனென்று “இறையெனத் தந்ததந்த விததந்திமீது கொடுத்தெண் மாநரி சார”ச் சென்றான். வில்லாண்மைமிக்குடைய வருச்சுனன் வட திசையிலமைந்த குபேரபட்டினத்தை யடைந்தான். தன்னை யெதிர்த்த வீரர்களை யடக்கினான். பாரத வருடம் நிலைபெற்று வழங்கும் நிலத்திலுள்ள வரசர்களை யெல்லாம் எதிர்த்து வெற்றி பெற்றான். சிவபெருமானெழுந்தருளி யிருக்கும் கையையின் கீழுள்ள இமயம்வரை சென்று பொருது ஆங்குள்ள அரசர்களிடம் திறைபெற்று, வடக்குத்திசையிலமைந்த உத்தர குருக்க ளின் மேன்மையுமடக்கி, ஆங்குச்சமர விசயதம்பமும் நிறுத்தி னன். பல்லாயிரக்கணக்காகிய யானை, குதிரை, தேர், காலாள்,

ஆகிய படைகளை வாரிக்கொண்டு தங்கள் பட்டினத்தை வந்து சேர்ந்தான்.

மேற்குத்திசையை கண்ணிய நகுலன் கண்டோர் நடுங்கும் வண்ணம் நின்று சரண்புகுந்தோர்களைக் காத்தும், எதிர்த்தோர்களை யழித்தும் போர் செய்தான். இதனைக்கண்ட மற்றைய வேந்தர்கள் ஈயாதான் தேட்டம் அழிவது போலத் தங்கள் திரவியங்களைக் கொள்ளை கொள்ளைகளாக அள்ளி அள்ளிக்கொடுத்தனர். மானவம், கற்படம், திரிகர்த்தம், ஆகிய நகரங்களிலுள்ள வரசர்கள் எதிர்த்துப் புறம் கொடுத்தனர். நகுலனுனவன் அந்தத் திசைக்கு அதிபனாகிய குபேரனும் நடுங்கும் வண்ணம் போரிற் புறங்கொடுத்த வரசர்கள் தருந்சிறைப் பொருள்களை வாங்கிக்கொண்டு துளபமலர் மாலையையணிந்த கிருஷ்ணரிருக்குத் துவாரகையை யடைந்தான். அப்பட்டினத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் கிருஷ்ணரை வணங்கி ஆசீர்வாதம் பெற்று, பற்பல விங்கித மொழிகளையும் பேசி அன்னவரின் அனுமதியுடன் இரத்திரப் பிரத்த நகரை பெய்தினன். சகாதேவனுனவன் தென்திசையின்கட் சென்று தன்னை யெதிர்த்த பட்டவர்த்தனர், மகுடவர்த்தனரை வென்று திறைப் பொருள்கள் பல பெற்றான். மாகிஷ் மதியென்னும் பட்டினத்தை யடைந்தான். அச்சமயம் அப்பட்டினத்துக்குப் பாதகாப்பாக விருந்த அனலானது எழுந்து சேனைகள் மயங்கும்படி புகையெழச் சுவாவித்தது. அதனைக் கண்ட சகாதேவன் அந்த அனலைத் தணிக்கத்தக்க பிறைமுகக் கணைகளைச் செலுத்தினான். ஆற்றுமைமிக்க வனனும் ஓர் பிராமண வடிவங்கொண்டு அரசன் முன்னிலையில் வந்து நின்றது. அரசனும் நீ சடுகின்ற காரணமியாதென்றான். அக்கனியும் தன் விருத்தார்த்தங்களைக் கூறியது. பின் நீலனென்னு மரசனிடமிருந்து யாகத்திற்குரிய பல பண்டங்களைத் திறையாக வாங்கினன். நீலன் கொடுத்த இந்திரநீலம் முதலிய விரத்தினங்களையும் பொற்குடியல்களையும் வாரிக்கொண்டு கலிங்கதேசத்திற் புகுந்து வெற்றித்துவசம் நாட்டினான். சேரசோழ நாடுகளிலுஞ் சென்று திறைபெற்றான். செந்தமிழ் வழங்கும் பாண்டி நாட்டிற் சென்று முத்துக்களைப் பெற்றுக்கொண்டு பொதிய மலையை யடைந்தான். இவ்வதிர்ச்சியினால் தென்திசையுமசைந்தது. அங்குள்ள தேவர்களஞ்சி அகத்திய முனிவரிடம் அடைக்கலம் புக்கனர். சகாதேவனே! தன் தமையன் மகனாகிய கடோற்கசனை யழைத்தான். தென்னிலங்காபுரியிற் சென்று திறை பெற்று வரும்படி கட்டளையிட்டான். கடோற்கசனும் இலங்காபுரியிலுள்ள விபீஷணனை யெதிர்த்தும் போர்க்கறை கூவினான். அதனைக்கண்ட விபீஷணன் நீயாரென்று கேட்டான். கடோற்

கசன் ஆண்மையும் அழகும் பொருந்த நின்று அரசனே! பாண்மெயின் இனையமகனாகிய வீமனுக்குப் புதல்வனும் இடம்பனுக்கு மருகனுமாகிய கடோற்கசன் நானே யென்றான். விபீஷணன் பலவுபசார மொழிகளைப்பேசி, வந்தகாரண மென்னை யென்றான். வீரனும் என்பெரிய சந்தையானவர் ஓர் இராச சூயயாகஞ் செய்வதற்கு உத்தேசித்த தம்பியர்கள் நால்வரையும் நாற்புறமும் திக்கு விசயங்கூறி யனுப்பினர். யானு முமது பட்டினத்துக்கு வந்தேனென்றான். விபீஷணன் மனமகிழ்ச்சி கொண்டான். பதினான்கு பொற்பனைகளை உபசாரமாகக் கொடுத்தான். கடோற்கசனாகிய வீரன் வந்தனத்துடன் பெற்றுக்கொண்டு சிறியதந்தையை யணுகி பொற்பனைகளுடன் மணிகளையும் கொடுத்துக் கும்பிட்டான். சகாதேவனவைகளைப் பெற்றுக்கொண்டு இரண்டொளரில் இந்திரப் பிரத்த நகரை யடைந்தான். தருமராசானவர், தம்பிமார்கள் கொண்டுவந்த திறைப் பொருள்களை மனமகிழ்ந்து ஏற்றபின் யாகத்திற்கு வேண்டிய அணிகள் பலவற்றைச் செய்வித்தார். கண்ணபிரானும் தமது யாகத்திற்கு இன்றியமை யாதவரென்று கருதினார். தம்பக்கவிலிருந்த நாரத முனிவரை நோக்கி நீலமேனியனாகிய கண்ணபிரானை யழைத்து வரும்படி பணிவுடன் வேண்டினார். தருமரின் கட்டளைப்படியே மற்றைய வரசர்களுக்கும் தனித்தனி திருமுகம் அனுப்பப்பட்டது. நாரதமுனிவரானவர் மிக விரைந்து சென்று துவாரகாபுரியை யடைந்தார். அச்சமயமோ சிசுபாலனின் கொடுமைகளைக்கேட்ட கண்ணபிரான் மனஞ் சகிக்க முடியாமல் மூத்தோர்களாகிய உத்தவர் பலராமரென்னும் இரு முதியோர்களுடனும் ஆழ்ந்து ஆலோசிக்கும் நேரமாகவிருந்தது. நாரதரும் மெல்லச் சென்றனர். மூவருமிருக்கைவிட்டெழுந்தார்கள். வந்தனை வழிபாடுகள் ஆற்றினர். தோத்திரம் புரிந்தனர். பின்பு, அடிகளில்விடம் எழுந்தருளிய காரணமென்னை யென்று பணிவுடன் கேட்டனர். நாரதரும் யாகத்தின் வரலாற்றைக் கூறினர். முதியோர் மூவரும் தம் மனக்கருத்து இனிது முற்றியதென மகிழ்ந்தனர். உத்தவர் பலராமர் ஆகிய இருவரும் கண்ண பிரானைத் தேற்றிச் சென்றனர். கண்ண பிரானுமெழுந்து மணிமுடி, குண்டலம், வாகுவலயம் ஆகிய அணிகளை அணிந்தார். பொன்னமுத்திச் செய்த பீதாம் பரத்தை யுடுத்தார். சக்கரம், தண்டு, வில் முதலாம் படைகளையும் எடுத்தனர். குடைகள் எழுந்தன. கொடிகளு மெழுந்தன. சாமரைகள் அசைந்தன. சங்கந் தொனித்தது. முழவு அதிர்ந்தது. முரசு இயம்பின. மெய்காப்பாளரும் எழுந்தனர். சேனைத் தலைவர்களுடன் மந்திரிச் சுற்றத்தோரும் எழுந்தனர். யானை முதலாம் படைகளும் எழுந்தன. கண்ணபிரானே! சித்திரவனப் புக்களமைந்த “சிப்பிரம்” என்னுந் தேரில் ஏறினர். தெருவிதி

போந்தனர். அத்திருவோலக்கத்தை செல்வ மகளிர்கள் மேல் மாடங்களிலிருந்து பல கணிவாய்தல்கள் வழியாகக் கண்டனர். சனங்களின் நெருக்கமோ,

“தோளொடு தோண்முட்டத் தொடையொடு சொடைமுட்டத்

தாளொடு தாண்முட்டத் தலையொடு தலைமுட்ட

ஆளொடு மாண்முட்ட வாணும் பெண் ணெடுமுட்ட

நீளொளி மணிவீதி நிரந்தரித் தனசனமே”

என்று சொல்லும்படி சற்றேனும் வெவ்விடையின்றிச் சனங்கள் நிறைந்து சென்றனர். சனநெருக்கத்தினால் நேரும் மெல்ல மெல்லச் சென்றது. பலவளங்களும் மிகுந்து விளங்கும் இரைகவச மலையையுந் தாண்டினர். புதிதாக அமைந்த பல அழகுகளையும் கண்டனர். கார்முதலாக அறுவகைப் பருவங்களையும் அந்தந்தப் பருவத்திற்கு ஏற்ற மாங்கள் செடிகள் கொடிகள் தளிர்ந்தும் பூத்தும் காய்த்தும் கனிந்தும் கரிந்தும் வாடியும் எரிந்தும் கிடப்பனவற்றால் இனிது கண்டனர். ஐவகை நிலங்களினும் நடுகின்ற பாலை நிலமானது தனக்கெனவோர் இடமின்மையால் மற்றைய நால்வகை நிலங்களையும் காலம்பார்த்திருந்து தன் வசப்படுத்தும் தன்மையையுந் கண்டனர். மெல்ல மெல்லச் சென்ற தேரினது வேகத்தை ஒரு மணித்தியாலத்திற்கு அல்லது ஒரு நாளிகைக்கு எத்தனை கட்டைதூரம் போகவேண்டும் என்னும் நியதியையும் மறந்தனர். எதிரேவந்த யமுனையென்னும் நதியைக் கண்டனர். சேனைகள் கால்கள் வழியாகக் கடந்தன. கண்ணபிரானும் யமுனாநதியைக் கடந்த சங்கதியை தருமரும் தம்பிமாரும் அறிந்தனர். ஐவருந் கூடித்தேரிலேறிச் சென்று எதிர் கொண்டனர். இருபக்கத்தச் சேனைகளும் கங்காநதியுடன் யமுனாநதி கலந்ததுபோல நட்புக்கொண்டனர். கண்ண பிரானும் தரும புத்திரரும் ஒருவரை யொருவர் எதிரே கண்டனர். தேர்களில் நின்று இறங்கினர். இருவரும் அணுக்கர் களாயினர். சேனாசனியங்கள் புடைசூழக் கண்ண பிரான் யானையின்மீதும் தருமர் தேரின்மீதும் தம்பியர் நாற்புறமுந் சூழ்ந்து செல்ல பழமை வாய்ந்த இந்திரப் பிரத்தமென்னும் நகரை யெய்தினர். அந்த நகரமோ பொன்னுலக மென்னும்படி மிளிர்ந்து கண்கவர்வனப்பு மிகுந்து விளங்கியது. அந்நகரமாத்நானேவரும் கண்ண பிரான் இந்திரப் பிரத்த மெய்திய சங்கதி எட்டியவுடன் ஆர்வம் மிகுதியினால் கிரைந்து சென்று வணங்கினர். அவசரமிகுதியினால் அணிகளின்றியுந் சென்றனர் சிலர். துகில்களை மாற்றிக்கட்டவும் நேரமில்லாது சிலர் சென்றனர். கண்குளிரக் கண்டனர். தெருவீதிகடோறும் பூதாளிகளெழாவண்ணம் பன்னீரினாற் றெளித்தனர். பூரண சூம்பங்களை நிறுத்தினர். பொற்பு

விசைகளும், மகர தோரணங்களும், பூமலைகளும், வாழை, கமுரு ஆகியனவற்றை வேண்டுமிடங்களில் அணிபெறச் செய்தனர். அந்நாடு முதலிய வாத்தியங்களும் ஒலித்தன. கண்ணபிரான் மயனென்பவனால் அமைக்கப்பட்ட அரசிருக்கை மண்டபத்தை யெய்தி இனிதிருந்தார். அச்சமயம், தருமவேந்தரானவர் கண்ண பிரானை நோக்கி பின் வருமாறு சில உபசார மொழிகளைக் கூறுகின்றார். யாதவகுலப் பிரபுவே! இவ்வகன்று விரிந்த பூவுலகின்கண்ணுள்ளார் சிலர் வெறுப்புக்கமையே மெய்யென்று கருதுவர்; தம்மையடுத்த ஏழைகள், வறியோர் பாவலர், பண்பித்துடையோர், ஆகிய இவர்களைக் கொண்டு பற்பல முகமன்வார்த்தைகளைக் கூறுவித்துத் தாமுமின்ப மெய்துவர். இவர்களே மூடராவார். தேவரீரோ அவர்களைப்போன்ற ஒருவரன்று; பெருங்கருணைத் தடங்கடலாய் விளங்குகின்றீர். உம்மைப்புகழ் வோர்களோ சிறு பொழுதேனும் பொய்யுரைகூறுத மெய்மை யாளர்களேயாவர். பொய்வள்ளல்களாயினோர் சிலர் தம்மைப் புகழ்ந்து கவிபாடும் போலிப்புலவர்கள் வந்து, பாரியே கன்னனே! யென்று கூறினும், இறுதியில் வெட்கத்துடன் திரும்பி ஓட்டெடுக்கச் செய்வார்கள். தேவரீரைப் புகழ்ந்து பாடுபவர்களோ வேண்டிய வேண்டிய இகபரபோகங்களை ஆரத்தய்ப்பர். மெய்யுணர்ச்சி யுடையோர்களது முன்னிலையில் அவர்கள் புகழையெடுத்துக் கூறுவதினால் முகங் கோணல் மாபு. அடியேன்கூறுவன முழுமையும் மெய்மை யமைந்திருத்தல் பற்றி இச்சிற்றுரையுந் கொள்ளற் பாலனவேயாம்; என்று பற்பல கிற்பன்ன மொழிகளைக் கூறினர். கண்ணபிரான் அவற்றை யெல்லாம் கேட்டுப் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றார். அறமுதல்வ! உமது சம்மதப் படியே வீமன் முதலாம் வீரர்கள் நால்வரும் திக்கு விசயம் செய்து உயர்ந்த திரவியங்களைத் தேடியது. உம்மிடத்து இப்பகையாக அமைந்துள்ள நீதியின் பெருமையினாலே யாகும். இராசகுயயாகம் செய்வதற்கு முன்நரமேத யாகஞ் செய்யுப்படி வீமனை ஏவியதும், அதுவேயாகும். வீமசேனனாவன், மல்லமரில் சராசந்தனைக் கொன்றதும், வேற்றுப்புலத் தரசர்களைச் சிறை மீட்டதும் அதுவேயாகும். இன்னும் மிக அருமையாகிய கருமங்களை யெல்லாம் இயற்றினும், உமது அறத்தின் வலிமையே முன்னின்று காப்பதன்றி எம்மால் ஒன்றும் முடியாது. “முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னன் மக்கட்கிறை யென்று வைக்கப்படும்” என்பதன்றோ முது மொழி. உணவுகளை நெறிகவருது உண்ணும் மகனெருவன் உடல் வலிமை பெறுகை திண்ணம். அவ்வலிமையானது மருத்துவனால் வந்து கூடியது என்னில் ஏர்காதே! இக்கருத்தமையத்தானே “மருந்தென வொன்று

வேண்டா” என்று உத்தரவேத முடையார் றுனித்துக் கூறினர். வேந்தே! இனிமேல் யாகத்துக்கு ஆகவேண்டியன வற்றைச் செய்தலே தகுதி. யான் உமது யாகத்துக்கு யாதோர் இடையூறும் வராமற் காப்பன். இப்பூவுலகம் முழுதும் புகழ்மாலை சூட்டும் நீரே யாகத்தலைவராக விருத்தல் நலமாகும். உமது ஆணையை மறுத்து மாறாகிய கருமங்களைச் செய்யும் எவர்களுடும், என் கையிலிருக்கும் இச்சக்கரமானது நிச்சயமாகக் கொல்லும் என்றனர். தருமர் மனமகிழ்ச்சிபுடன் கூறுகின்றார். பெரியோய்! தேவரீர் காவலாக இருப்பது புதுமையன்று. ஏற்புடைத்தொழிலும் அதவே யாகும். அங்ஙனமெனில், அடியேனது யாகத்துக்கு ஏதாவது இடையூறும் உண்டோ வென்று கூறி யாகாதிகாரியாயினர்.

பலவகை அலங்காரங்களும் மிகுந்து விளங்கும் யாகசாலையின் நடுவில் அந்தணர்களும், முனிவர்களும் விதிப்படி அமைத்த வேதிகையானது தேவர்கள் அனலின்மூலமாக அவிபுண்பதற்கு ஏற்ற இடமாகியிருந்தது. அவ்வேதிகைக்கு அயலில் பருந்தின் வடிவமாக ஓமகுண்டம் அமைக்கப்பட்டது. அக்குண்டத்தின் நான்கு திசைகளிலும் நான்கு இடபங்கள் அமைந்துள்ளன. யாகாதிபதியாகிய தருமவேந்தர் அக்குண்டத்திற்கணித்தாயிருந்தனர். அத்தருணம் விபாசமுனிவரானவர் யாகத் தொடங்குமுன் ஐவரையும் அழைத்து ஒரு மறைவிடத்திற் சேர்ந்து பின் வருவனவற்றைக் கூறுவார். அரசர்களே! இந்திரபாக்கியத்தைப் பெற்று மகிழ்வுடன் வாழும் உங்கள் வாழ்க்கை இன்பத்திற்கு அளவில்லை. அதுமட்டோ? அனலிற் பிறந்த மின்னற்கொடிபோன்ற திரௌபதியையும் பூவுலகம் மெச்சும்படி மணம்புரிந்தீர்கள். தவக்கொழுந்தாகிய பாஞ்சாலியானவன் உங்கள் ஐவர்க்கும் ஏற்ற வாழ்க்கைத்துணைவியாய் இருப்பினும், இச்சபயத்தில் நிகழப்போகின்ற இராசகுபயாகத்துக்குத் தலைவராகிய தருமபுத்திரருக்கே ஏற்ற பாரியும் ஆயினன். ஆதலால், நீங்கள் நால்வர்களும் தனையரும், தருமரும், திரௌபதியும், தந்தையும், தாயுமாகிய தன்மையையும் எய்தி இருக்கின்றீர்கள். அதுகாரணத்தால் தருமரைப் பாண்டு வேந்தனாகவும், திரௌபதியைக் குந்திதேவியாகவும் போற்றிப் புனைந்து கொள்ளலே அழகு. உலகியலை நன்றாக அறிந்த உங்கட்கு யான் அதிகஞ் சொல்லவேண்டியதில்லை. காலமும் யாகத்துக்கு ஏற்றனவாகும். வேண்டியன செய்தலே நன்று. என்றனர்.

முனிவரின் அமிழ்தனைய மொழிகளைக்கேட்டுப் பக்கத்தினின்ற கன்னியர்கள் விரைந்து சென்றனர். பகீரதிநதியின்

தீர்த்தத்தினால் எசமாட்டியை நன்னீர் ஆட்டினர். பூவும் சூட்டினர். நறுமணம் கமழும் கஸ்தூரி, புனுகு முதலாம் திரவியங்களைப் பூசுவீத்தனர். யாக எசமானாகிய தருமரும் வேண்டுவன புனைந்தனர். தம்பாரியாருடன் சென்று கண்ணன், வீட்டுமன் முதலாம் பெரியோர்களை வணங்கி நன்மொழியும் பெற்றனர். யாகம் நடைபெறவேண்டிய நேரமும் ஆயிற்று. தமது இளவலாகிய வீமனை முன்னிலையாக்கி யாகத்துக்கு வருகின்றோர்கள் அருந்துவதற்குரிய உணவை அமிழ்தம் என மதிக்கும்படியாக அமைத்துக் கொடுக்குதி யென்றார். வில்லாண்மைமிக்க அரூச்சுனை முன்னிலைப்படுத்தி வேண்டுவோர்கட்கெல்லாம் நறுமணக் கமழுகின்ற புனுகு, சந்தனம், கஸ்தூரி, மலர்மாலை ஆகியனவற்றை வளக்குதி என்றார். சூரியன் புதல்வனாகிய கன்னனை விளித்து யாகத்துக்கு வரும் ஏழைகள் முதல் அரசர்கள் வரையும் உள்ள யாவர்க்கும் வேண்டும் பொருள்களை ஏற்ற ஏற்ற முறையாகக் கொடுக்கும்படியுங் கற்பித்தார். வணங்காமுடியோனாகிய துரியோதனனைக் கூவி அவனது நிலைமைக்கு ஏற்ற இராச்சியபரிபாலனத்தை முறையாகச் செலுத்தும்படி கட்டளையிட்டார்.

பெரியோர்களால் முறைதெரிந்து வகுத்துள்ள ஓமகுண்டத்திலுள்ள நெருப்பும் வலஞ்சுழித்தெரிந்தது. அக்குண்டத்தின் வலப்பக்கத்தில் திரௌபதியாகிய மின்னற்கொடி அமையத் தாமும் அழகுபொருந்த இருந்தனர். வேள்வி ஆசாரியன் கையில் அதற்குரிய பொறுப்புகள் முழுவதையும் சுங்கற்பித்துக் கொடுத்தார். எனினும், அவ்வாசாரியன் செய்கைகள் எல்லாம் தருமவேந்தர் செய்கையாகவே நிகழ்ந்தன. வேள்வியில் அமைக்கவேண்டிய முன் றுவகையாகிய (ஆகவரீயம், காருகபத்தியம், தக்ஷிணைக்கினியம்) என்னும் அனல்களின் தன்மையை நன்கு உணர்ந்தவர் ஆதலின், நாற்றிசையும் தருப்பைப் புல்லினால் காவல் செய்தனர். வேதமந்திரத்தை அபத்தம்பற்றாமல், உச்சமாகச் செபித்தனர். நெற்பொரி, தருப்பை, பூவாதியனவற்றை ஆவுதிசெய்தனர். சுருக்கு, சுருவங்களினால் நெய்யை வாரி வாரித் தீயில் இறைத்தனர். இவ்வண்ணமாக ஏழு நாளாக அக்கினிகளும் நிகழ்ந்தது.

பின்பு யாக முதல்வராகிய தருமரும், பட்டத்துத்தேவியாகிய பாஞ்சாலியும் எரியை முறையாக வலம்வந்து பூரணகுதி பண்ணினர். இவ்வாறாகிய கிரியைகளுடன் யாகம் ஒருவாறு நிறைவுபெற்றது. சிற்றரசர்கள் கொண்டுவந்து கொடுத்த பண்டங்கள் பலவற்றையும், தானமாகவும், பிச்சையாகவும், அந்

தணர்க்கும், மற்றையோர்களுக்குக் கொடுத்தனர். தானங்களை ஏற்ற அந்தணர்களும் தம்பையருக்கேற்பப் பரிசுத்தராயினர். இறைப் பொருள்களாக வந்தன சிலவற்றை, அந்தணர்களையும் அவாவினால் தாமும் அவர உடையவர்போன்று வாங்கியிருந்தனர். குறுநிலமன்னர்களுக்கு வேண்டிய சகாயங்களை எல்லாம் தெளிந்து தெளிந்து ஆற்றினர். பெரியோர்களுக்குத் தானம் கொடுத்தலையே தலைமையாகக் கொள்ளினும், வறியோர்களின் முகத்தை அன்புடன் நோக்கினர். வறியோர்களும், யாகாதி பதியும், அன்னதாதாவும் ஆகிய தருமரின் முகத்தைத் தாமும் நோக்கினர். திரவியங்கள் பலவற்றை வாரிவாரிச் சொரிந்தனர். அந்தணர்களும், அன்பு, ஆகரவு, இன்சொல், இரக்கம், அகமலர்ச்சி, முகமலர்ச்சி, அவதானம் ஆகிய இவைகளினால் கண்டோர் மனைதைக் களிப்புறச் செய்தனர்.

தானமும் ஒருவாறு நிறைவெய்தியது. தானத்தின் பின் நிகழ வேண்டியது அக்கிரபூசையாகும். அது பாருக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதை நன்றாக உசாவிச் செய்வதே பெரியோர் நெறி. “குணந் நாடிச் சூற்றமு நாடியவற்றுள் மிகைநாடி மிக்ககொளல்” என்பது தருமரின்மனப்பூர்வமாகிய கருத்தாகும். நன்றாக ஆராய்ந்த பெரியோருடன் ஆலோசித்தலே நலமாகும் என்று கண்டவர் ஆதலால், அங்குள்ளவர்களுள், வயசினாலும், அறிவிலாலும் முதிர்ந்த, வீட்டுமரை கிளவினர். தருமரின் மெய்மை வாய்ந்த கேள்விக்கு உடனே மறுமொழி கூறுவது இலகுவாகிய கருமம் ஆகாது; ஆதலால், தெளிந்த புத்தியையுடைய பெரியோர்களை முகம் நோக்கினர். அங்குள்ளோர்களுள் முதன்மை வாய்ந்த வியாசமுனிவர் தருமரை கிளித்த, யாதவகுலத் தோன்றலாகிய கண்ணபிரானே அக்கிரபூசைக்கு அணி என்றனர். இதனைக் கேட்டுப் பக்கத்திலிருந்த பெரியோர் அனைவரும் ஆனந்தம் கொண்டனர். தருமர் இதுவே தக்கது என்று தலைசாய்த்தனர். வீட்டுமர் முதலாம் முனிந்திரர்கள் கண்ணனின் பத்து அவதாரத்தையும், வரம்பிலின்பம், முற்றறிவு முதலாம் பெருமைகளையும் ஒவ்வொன்றாகப் போற்றிப் பாராட்டினர்.

இச் சம்பவங்களைப்பெல்லாம் சேதிநாட்டு அரசனாகிய சிசுபாலன் அறிந்தான். கோபம் ஆகிய கடலுள் அமிழ்ந்திணை. சினம் என்னும் சூமிளியானது மேலும் மேலும் எழுந்தது. தன் அயலிலுள்ள அரசர்களை முகம்நோக்கினான். அரசர்களே! இப்பொழுது நிகழ்ந்த யாகத்தின் பெருமை அளப்பரியதாகும் ஆண்மையும், அன்பும், ஆள்வியுடையதையும் உடைய அரசர்களே அன்றி வேறு யாவரும் மதிக்க முடியாதது.

அத்தகைப் பெருமை வாய்ந்த யாகத்தை நடாத்திய தலைவருமோ? தருமபுத்திரராகும். இதற்குச் சமூகங்கொடுத்தோர்கள் அரசகுமாரர்களும், அந்தணர்களும், முனிவர்களும்மாகும். இத்தகைப் பெரியோர்கள் எல்லோரும் கூடியிருக்கும் நற்றருணத்தில், பூபாலர்களை எல்லாம் ஒதுக்கிக் கோபாலருக்கு அக்கிரபூசை கொடுத்தல் அழகோ? என்றான். பின்னும் சினம் மிக்துக் கூறுகின்றான். சூரிய வம்மிசத்து அரசர்களும், சந்திர வம்மிசத்து அரசர்களும், அக்கினிதலத்து அரசர்களும் ஒருங்கு திரண்டு இருப்ப, வீரம், புபவலிமை, செல்வம் இவைகள் இல்லாத ஒரு ஏழை மனிதனை, வீரமும், புபவலியும், செல்வமும் நிறைந்த ஒரு பராக்கிரமசாலி என மதிப்பது மாண்போ? இப்பூவுலகத்துள்ள அரசர்களுக்கு எல்லாம் முதன்மை பெறுபவர்களும், நோக்காக்கும் இடையர்களோ? தேவர்கள் உண்ணும் அவிபூணவைத் தெருவிற் கிடக்கும் நாய்க்குடில் தகாதே. ஓ தருமபுத்திரே! நீரோ!! சத்தியத்தைக் காக்கும் தலைவர். கண்ணபிரானே! அக்கிரபூசைக்குச் சற்றேனும் உரிமை இல்லாதவர் இவரைத் தகுதியுடையாரென்று அக்கிரதாம்பூலம் வழங்கில், உமது நடுவுநிலைமை யாதாகும்? இங்கே வந்திருக்கும் அரசர்கள் அடைந்த அவமானத்திற்கு என்செய்வீர், என்று சகாத மொழிகளைக் கூறிப்பின் சந்தனுகுமாராகிய வீட்டுமரை கிளித்தான். அறிவானும், வயசானும், அனுபவத்தானும் மிக முதிர்ந்த கிளங்கும் பெரியோய்! இங்கே நிகழ்ந்த அக்கிரதாம்பூல கருமத்தை நன்றாக நாடிச் செய்யாமையானது தருமபுத்திரர்மீது குற்றமேயாகும். இதனை நன்றாக அறிந்த நீரும் தலைகவிழ்ந்திருத்தல் கிந்தையேயாகும். அக்கிரபூசைக்கு உரியவர்கள், இல்லவழ்வார், பிதா முதலிய பெரியோர்கள், உறவினர், யாகபுரோகிதர்கள், மருமக்கள், புயிசு கரசர் என்னும் அறுவகையினர் என்று முன்பு நீர் கூறியது என்ன நிலைமையாயிற்று. அந்த அறுவகைகளும், இந்தக் கண்ணபிரான் எவ்வகுப்பைச் சேர்ந்தவர்? உமது நரையும, அறிவும், அவதானமும், முப்பும் வினாயிற்று என்று பல இழிமொழிகளைக் கூறினன். பின், கண்ணபிரானே முன்னிலைப் படுத்தினன். ஓய் கோக்குலக் கொழுந்தே! நீரும் அக்கிரபூசைக்குத் தகுதியுடையவர் தானோ? நீர் யார் என்பதை நீரே நன்றாக ஆராய்ந்து பார்த்தல் நன்றாகும். உபமிடத்துள்ள வலிமைகள் எல்லாம் உமது உடன்பிறப்பாகிய பலராமனின் வலிமையேயன்றி உமதன்று. ஓய் கண்ணபிரானே! வலிமையுள்ளேன் என்று தலைமைபேசுகிறீர். காலயனன், சராசந்தன் முதலிய காவலர்களுக்குச் சாலவந் தோற்றுத் தலைமையிழந்தீர்.

அப்பொழுது உமது வலிமை ஆரிடம் போயிற்று. சத்தியன், மதுசூதனன், சக்கரதரன், விக்கிரமன், நிருக்குணன், பூர்பதி நரகவிசயன் முதலிய நாமங்களை உலகத்தார் உமக்கு வழங்கு வர். சத்தியன் என்பது நக்கின சித்தவின் புத்திரியாய் சத் தியபாமைபைப் பத்தினியாய் வைத்திருத்தல் பற்றி வந்தநாமம். மதுசூதனன் என்பது தேனீக்களை நீக்கித் தேனழித்தலால் வந்த நாமம். மது என்பவனைக் கொன்ற காரணம்பற்றி வந்த நாமமன்று. சக்கரதரன் என்பது பகைவர்க்குப் பயந்த சேனையைத் தரித்தல்பற்றி வந்த பெயர். (சக்கரம்—சேனை) சக்கராயுதமுடையவன் என்பது தகுதியன்று. விக்கிரமன் என்பது விண்ணிலே அடிவைத்தலால் வந்தநாமம். வீரமுடைமையினு லன்று. நிருக்குணன் என்பது மானுடசரீரத்துக்குரிய வீரம், வலிமை முதலாம் குணங்கள் இல்லாமையால் வந்தபெயர். முக் குணங்களையும் கடந்து குணிப்பொருளாய் விளங்கியமையினால் அன்று. நீர் குணிப்பொருள் ஆயின், முக்குணங்களையும் கடக்க முயல்வதேனோ? குணசம்பந்தமில்லாத ஒருவற்கு அக்கிரதாம் பூலம் யாது பயனைச் செய்யும்? மொட்டந்தலைக்குச் சீப்பும் அழகுசெய்யுமோ? பூர்பதி என்பது பூரீ என்னும் பெயருடைய இலக்குமிக்கு நாயகனாய் இருக்குங்காரணத்தால் வந்த பெயர். அரசரிமையாகிய இலக்குமி என்பதே உமது கருத்தாகும். நரகவிசயன் என்பது பாவங்கள் இன்மையினாலே நரகத்தையும் வென்றவன் என்று உலகோர் அறிய வைத்த பெயர்; நரகாசுரனை வென்றமைபற்றியன்று. என்று பலவாறு கோமாளமும், கொடுமையும் தோன்றக் கண்ணபிரானைக் கடிந்து கூறியசின் சபையில் இருந்த அரசர்களை முன்னிலையாக்கிச் சொல்லுகின் ருள்.

பூவேந்தர்களே! இப்பேரவையிலே நீங்கள் எல்லீரும் சமூக மாயிருப்ப உங்களைச் சற்றேனும் மதியாமல் காட்டு நாயை மதித்து அவிப் பாகக் கொடுப்பதுபோல இத்தருமபுத்திரரானவர் கண்ண பிரானையே மதித்து அக்கிர தாம்பூலம் கொடுத்தனரே! இது அரசகுலத்துதித்த உங்கட்கெல்லாம் பெரிய விழக்காடாகும் என் பதை நீங்கள் இன்னும் உணராதது வெகு ஆச்சரியம். கண்ண பிரானின் குறைகளை இன்னும் கூறுகின்றேன்; கேளுங்கள். அரிட்டன் என்னும் ஒருவன் எருத்தமாட்டு வடிவம் அமைந்து வந்தவனைப் பிடித்து அடித்துக் கொன்றனர்; அதனால், தொட்டும் பூசனை புரிதற்குரிய தூயவரன்று. கோக்குலம் அடித்து மேய்க் கும் சண்டாளர் தேகமோ அழுக்கு மலிந்திருக்கும். இவர் குழந் தையாய் இருந்தபோது பால் வறுமையினால் அழுதனர் அன்றோ? மனவிரக்கம் காரணமாக முலைசுரந்து பால்கொடுத்த பூதனையாகிய

பெண்ணையும் வேதனைசெய்து உயிரை உறுஞ்சிக் கொன்றனர். பெண் கொலை என்பது பெருந்த பாவம் என்பதையும் உணர்ந் தாரில்லை.

இவரைப் பசுக்காக்க வைத்தப் பாதுகாத்த தாய் மாமனாகிய கஞ்சனையும் கொன்றார். இதுவும் தமக்குப் பெருமையும் அழகும் என்று மதித்திருக்கின்றாரே! இஃதென்னை. இழிவு! புல்லாங் குழலை ஊதி மாடுகளை மேயவிடாது தடுப்பதும் இவரது இயற்கை அன்றோ? சகடனை உதைத்துக் கொன்றதும், மருதமரத்தைக் கிழித்ததும், கோவர்த்தனகிரியைக் குடையாகப் பிடித்ததும் ஆண் மையாமோ? என்று பல நிட்டுர மொழிகள் புகன்று, நரகாசுரன் மகனாகிய வேணுதாரியுடன் கூடிநின்று கைதட்டி அட்டகாசம் செய்தான்.

அச்சம்பவங்களை எல்லாம் கண்ட யதுகுல வீரர்கள் கோபம் என்னும் கொடுங்கனலானது பொங்கி எழச் தாமும் எழுந்தனர். கண்ணபிரான் அவர்களைத் தடுத்தனர். வீரர்களே! யான் இச் சிசுபாலன் மீதுற்ற பரிசினால் தூறு குற்றம் பொறுப்பேன் என்ற மையை நினைக்கவேண்டியிருக்கின்றது என்று சிசுபாலன் நிந்திக் கைகளை ஒவ்வொன்றாகக் கணித்தனர். சிந்தையாலே சிந்தை திரிந்து வேறுபட்டவரும் அல்லர். அதனைக் கண்ட வீட்டுமரும் சிந்தை வேறுபட்டனர். மடை அகிழ்ந்த கடல்போலப் பொங்கி எழுந்து கூறுகின்றார். “இச்சபையிலே யான் செய்வித்த அக்கிர பூசையிலே உக்கிரமும், பொறாமையும் உடையவன் இக்கணம் எழுந்து கில்லு வளைக்கக்கடவன். எல்லா அரசர்கள் சிரசிலும் இந்தப் பாதம் வைக்கப்பட்டது” என்றார். வீட்டுமரின் வீர வார்த்தையைச் செவியுற்ற சிசுபாலன் பக்கத்து அரசர்களாகிய துருமன், வேணுதாரி, உருக்குமிணன் என்னும் அரசர்கள் முறையே கோபாவேசத்தால் உருமாறி நச்சுமரம் போலவும், காற்றினால் தீப்பற்றி எரியும் நச்சுமரம் போலவும், உருக்குமிணியைக் கண்ண பிரான் கவர்ந்த காலத்தில் எழுந்த கோபத்துடன் இப்பொழுது பொங்கி எழும் கோபமுங் கூடிச் கொதித்தெழுந்தனர். இன்னும் சில அரசர்கள் எழுந்து சீறினர். சிசுபாலனும் எழுந்தான். படம் விரித்தாடும் பாந்தளபோலச் சீறினன். சடலம் நடுங்கினன். கண்களில் நெருப்புப் பொறிகள் பறந்தன. நஞ்சுபோன்ற சில சொற்களைக் கூறுகின்றான்.

அரசர்களே! சோர புத்திரர்களாகிய பாண்டவரையும், வய தில் முதிர்ந்த வீட்டுமரையும், கண்ணபிரானையும் நீவிர் அனைவரும் இன்னும் கொல்லாதிருத்தல் என்னை யோ? இவர் வீராதி வீரனா கிய என்னுடன் போர்புரியு அற்றலும் உடையவரோ? இவரை

அக்கிர பூசைக்குத் தெரிந்தெடுத்த வீட்டுமருடன் தருமபுத்திரரும் போர் என்னும் உரைகல்லில் எங்கள் இருவரையும் உரைத்துப் பார்க்கச் செய்கின்றேன். பருந்துடன் கழுகும் எனது பாணங்கள் குடித்த மிகுதி இரத்தத்தைக் குடிக்கச் செய்கின்றேன் என்றான். தருமராகிய அறத்தலைவர் கண்ணபிரானின் பரத்துவத்தையும், சிசுபாலன் ஹிதியையும் நன்கு அறிந்தவர் ஆகையால், சிசுபாலனின் போர் முயற்சியைத் தடுத்தனர். ஊழ் என்னுந் தெய்வம் யாரைத்தான் ஹிட்டது. தருமரின் நல்லுரைகள் யாவும் இல்லிக் குடத்திற் பெய்த நீர்போலாயின. சிசுபாலன் வெளியிற் சென்றான். அவன்பக்கத்தரசரும் போயினர்.

பொறுமையும், கருணையும் உடைய பாண்டவர்கள் ஹிடத்தினுங் கொடிய நிந்தனைகள்புரிந்த சிசுபாலன்மீது அன்பே அமைய நின்றனர். வெழியே சென்ற சிசுபாலன் தேரில் ஏறினன். பாணையத்தை அடைந்து சேனைகளைத் திரட்டி ஆயத்தஞ் செய்தான். இரண பேரிகை முதலாம் வாத்தியங்களும் முழங்கியது. வீரர்களும் யானைகளும் புறப்பட்டன. பல அபசகுனங்கள் உண்டாகியது. ஒரு வீரனின் பணியின் கையிலிருந்து தண்ணீர்க் குடர் தவறி ஹிழந்தது. வேறொருத்தி கண்ணீர் உகுத்தனள். சிசுபாலனும் போருக்கு வரும்படி தூதுனுப்பினன். கண்ணபிரானின் பக்கத்தில் நின்ற சாத்தகியானவன் அத்தூதுவனுக்குச் “செயற்கரிய செய்வர் பெரியர் சிறியர் செயற்கரியசெய்கலாதார்” என்னுங்கருத்தமைந்த நீதிமொழிகள் பலவற்றைச் சொல்லினன். தூதுவன் வெகுண்டு கண்ணபிரானை நோக்கிப் போர்க் கெழுத்தக்க பலமொழிகளைப் புகன்று நின்றான். தூதுவனது கொடுமொழிகளைக்கேட்ட கண்ணபிரான் பக்கத்து வீரர்களாகிய பலராமன், நிடதன், யுதாசித்து முதலியோர் பிரசண்டமாருதம் வீசப்பட்டுக் கடல்பொங்கி எழுந்தது போல கொதித்தெழுந்தனர். யானை முதலாம் படைகளும் எழுந்தன. போர்ப் பறைகளும் முழங்கியன. இருபுறச் சேனைகளும் கலந்து பூசல் ஹிதைத்தன. வேணுதாரி என்பவன் பலராமரினால் தோற்கடிக்கப்பட்டான். இவ்வண்ணமே இருதிறத்து வீரர்களும் போர்புரிந்து, சிசுபாலன் பக்கலில் நின்றவீரர்களே அபசெயமடைந்தனர். சிசுபாலன் கண்ணபிரானை அறைகூவிப் பாணமழை பொழிந்தான். கண்ணபிரான் வேறு பாணங்களால் தடுத்தனர். பின் வாயவ்ஹியம் ஆக்கினேயம் முதலிய தீயபாணங்களைச் சிசுபாலன்மீது செலுத்தினர். சிசுபாலன் அவற்றையறுத்து நீக்கி ஆகாய மார்க்கமாக எழுந்துசென்று மறைந்துநின்ற பாணமழையைச் சொரிந்தான். கண்ணபிரானும் அவ்வாறே செய்தனர். இறுதியுந் நேர்ந்தது. இனி இவனைக் கொல்லவே

தகுதி எனத்திருவுளம் பற்றிய கண்ணபிரான் தமது திருக்கையில் இருந்த சக்கரப்படையைச் செலுத்தினர் அவ்வாபுதம் சிசுபாலனின் தலையைக் கொய்து வீழ்த்தியது. வீழ்ந்த உடலத் தினின்மும் ஒரு சோதியானது எழுந்து விண் முதல் இடங்களில், ஒளிபரப்பி, மண்ணாளந்த மாயவனின் மலரடியை நண்ணியது. அவ்வதிசயத்தைக் கண்ணுற்றாரனைவரும் யாது காரணமென்னக் கூறினர், விண்ணவர் மலர்மாரி தூவினர். வீட்டுமர், துரோணர், விதரன் முதலாம் மெய்யறிவுடையோர்கள் புளகாங்கிருதமும் ஆனந்தக்கண்ணீரும் பெருக நின்று சொற்றடுமாறினா. துளசிமாலையை அணிந்தவரும், வேதமுதல்வரும் ஆகிய கண்ணபிரானின் திருவிளையாடலைப் பலவாறு புகழ்ந்து போற்றினர்.

அச்சமயம் அருட்கடலாகிய கண்ணபிரானார் அறக்கடலாகிய தருமபுத்திரரை நோக்கி, இங்கே வந்துள்ள அரசர்களுக்கு வேண்டிய மரியாதைகளைத் செய்துதிர் என்றார். தருமரும் தம்பிமார்களுடன் இறை பணியாற்றினர். யாகத்துக்கு வந்த அரசர்களும் முனிவர்களும் பாண்டவரை ஆசீர்வதித்தும், கண்ணபிரானை வணங்கியும் தத்தம் இடங்கட்குச் சென்றனர். கண்ணனும் துவாரகை புகுந்தான். நூற்றுவரும் அவ்வாறேகினர். பெரியோர்கள் புகழ்ந்து கொண்டாடத் தகுந்த பராக்கிரமம் மிக்க பாண்டவர்கள் கடல் சூழலகைக் குடைக்கீழ் ஆண்டிருந்தனர்.

2-ம் பாடம்.

அருச்சுனன் தவம்.

சூதாட்டத்திற் றேற்று அரசிழந்த பாண்டவர்கள் பன்னிரண்டு வனவாழ்வும், ஓர் ஆண்டு அஞ்ஞாத வாசமும் கழிக்க மனம் உவந்தனர். பாஞ்சாலியும் உடன் செல்வாளாயினள். பற்பல விடங்களிலும் அலைந்துதிரிந்தனர். பின்பு காமிய வனமென்னும் பசுமாச்சோலை செறிந்த ஒரு இடத்தையடைந்து, நாடுவிட்டுச்சென்ற துன்பத்தை மனமகிழக் கழித்தனர். அவ்வனத்திலே இம்மை மறுமை இன்பங்களை அவ்வப்போதே குறித்துக்காட்டுகின்ற நறுமணங் கமழுஞ் சந்தனக்கட்டை அகிலங்கட்டைகளை அளாவிய நர்நீர்ச் சுவைகளைக் கண்டனர். மத்தகம் பொருந்திய கொம்பன் யானைகள் பிடிக்குந் கூடிக் களித்து விளையாடும் கான்யாறானது சமுத்திரத்திற் சென்று சேரும் நீர்வீழ்ச்சியையும் அழகுறக்கண்டனர். தன்பொழிவிடத்துப் பூவுங்காயும் கனியும் நிறைந்துள்ளன. ஆங்காங்கு மேகங்கள் படியும் பண்பையுங் கண்டனர். நல்லோர்கள் எய்திய காரணத்தால், அவ்வனத்திலுள்ள நெருப்புப் புகையும் மாறியது. முனிவர்கள் வேட்கும் ஒம்புகையே முகிலாக விளங்கியது. மிருகேந்திராகிய சிங்கமானது தனக்கு எப்பொழுதும் ஒதுங்கிவாழும் யானைகளுடன் கூடிவிளையாடுகின்றது. அத்தன்பொழிலோ! இமயமலைச்சாரலை யொத்திருந்தது. இஃதிங்கனமாக, அரசர்களுள் துருவன், துட்டத்துய்மன் முதலியோரும், மற்றைய குமரிலமன்னர்களும் பாண்டவர் மீதுற்ற காதல் காரணமாக அவ்வனத்தை யண்மினர். அச்சமயம் பாண்டவர் சகாயகாக, ஆயர்பாடியிலுதித்த தேவர்கள் தலைவாகிய கிருஷ்ணரும் ஆங்கெய்தினர். பாண்டவர் பாரிழந்த கருமத்தை நினைந்துமனமுருகிய அரசர்களும் பெரியோர்களும் தருமரை முன்னிலையாக்கினர். பூதலத்திறைவ! துரியோதனனானவன் நற்குடிப்பிறந்த திரௌபதியை மாண்பங்களு செய்தனனன்றோ! அத்தீயவனைக் கிளையுடன் கொல்லலே தகுதியென்று சிலர் கூறினர். தேர்ப்பாகன் மகனாகிய கன்னனைக் கொல்லவாருங்கள் என்றனர் சிலர். இவ்வண்ணமாக ஆங்கிருந்தோர்கள் தத்தம் மனப்பான்மைக்கேற்பப் பராக்கிரமம் பேசினர். இவற்றையெல்லாங் கேட்ட கேசவனானவன் மற்றையை மன்னர்களை விளித்து அரசர்களே! நீங்களனைவரும்

இப்போ கொண்டுள்ள வெஞ்சினத்தை மாற்றுங்கள். எதிர்காலத்திலன்றோ உங்கள் ஆன்மையும், ஆதரவும் பாண்டவர்க்கு இன்றியமையாத நற்றுணையாகும்.

வஞ்சத்தினற் செய்யத்தகாதன செய்வோர் கெட்டொழிகைதிண்ணம். “கெடுவல் யாரென்பதறித தன்னெஞ்ச நடுவொரீஇ யல்ல செயின்” என்பதன்றோ விதி. ஆகையினால் யாம் கழிந்ததற்கிரங்கி ஆம்பபனுளதோ? மேல்வருதல் யாலோ சித்தலே தகுதியாகும். முரசுகேதலே! உமது மைந்தர்களை முரசு கேதுசுற்றத்தாருடன் இருத்துதிர். தாயாகிய குந்தியைச் சபலன் மகனிட மொப்புங்குகிர். பின்பு நீவீர் ஐவரும் பாஞ்சாலியுங் காடுறைதலன்றோ சகுதியென்றனர். தருமரும் இவ்வரிய வாசகத்தை மகிழ்வுடன் கேட்டுத் தாய் முதலியோரை ஏற்ற ஏற்ற இடங்கடோறு முய்த்தனர். தாங்கள் காடுறைதலையே சிறந்த பணியெனக் கொண்டனர். கொண்டல் வண்ணனார் துவாரகை புக்கான். மற்றைய வேந்தர்களும் தத்தமிடங்களை யெய்தினர். அவ்வரிய தருணத்தில் வேதவியாசர் பாண்டவர்கள் மீதுற்றபரிவே காரணமாக அவ்விடஞ் சென்றனர். முனிவரை பெதிரேகண்டனர். பாண்டவர்களும் இந்நக்கை விட்டெழுந்தனர். ஆசனத்திருத்தினர். மூவகை நீரினாலும் உபசரித்தனர். வந்தனை புரிந்தனர். தேவாரீரின் நல்வருகையினால் எமது நாடிழந்த துன்பம் நீங்கியது என்று முகமன் பல கூறினர். பின்பு சயோதனன் இளைத்த தீங்குகளை முறைமுறை யாகக் கூறினர். முனிவரும் அவற்றையெல்லாங் கேட்ட மனம் வருந்தினர். அரசர்களே! தாய பாகத்தினாலெப்பொழுதும் யார்க்கும் பிழைகள் நேருமென்றே பெரியோர்கள் கூறினர். ஆகையினால் ஆசைக்களவுண்டோ? “அவாவென்ப தெல்லாவுயிர்க்கு மெஞ்ஞான்றுந் தவா அப் பிறப்பினும் வித்து” என்பது பெருமொழி யல்லவோ? நொதுமலர்கள் வருந்தத் தாம் அவரையெதிர்த்து இல்லாத தீங்குகளையுண்டாக்கினும் அவர்கள் துய்ப்பனவு ஒருபோதங் கெடாது. வேந்தே! முன்னொரு காலம் ஏகசக்கராதிபத்தியம் படைத்த நளமகாராசனும் சூதாடியரசையிழந்தனன். புட்கரன் கையில் நாடு நகரங்களை ஒப்பித்தனன். மனைவியுந்தானும் காலிற் பொடிபடக்காட்டிற் சென்றனர். இச்சம்பவத்தை நீங்களும்றிவீர்கள். “அடுக்கிவரினு மழிவிலானுற்ற விடுக்கணிடுக்கப்படும்” என்பது உறுதி மொழியாகும். அறிவிலும் பொறையிலுஞ் சிறந்த தருமவேந்தே! இப்பெரிய துன்பத்தை வெல்வதற்கு யான் ஓர் உபாயங் கூறுகின்றேன். அதாவது உலகத்துள்ள மக்களனைவரும் செயற்கரிய செய்கையைச் செய்யவேண்டில், தவஞ்செய்து அத

ஞர் பெறுவதன்றி வேறு எதனாலும் பெறமுடியாது. நீங்க
ளும் அவ்வாறு செய்தலே தகுதி. உங்களுள் தவத்திற்குரி
யவனும் இந்திராகுமாரனாகிய அருச்சுனனல்லவோ? அவ்விள
வலே சிவபெருமானைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து அக்கடவு
ளிடத்திற் பாசபதாஸ்திரம் பெறினன்றி யொருபோதும் வெஞ்சி
னர் தீர்க்கமாட்டீர்கள். அவ்வம்பினாலேயே பகைவர்களைப் படு
களத்தில் நீருக்கலாம். அதற்குரிய மந்திரத்தைப் பார்த்தனா
னவன் பெறுதற்குரிய சமயம் இதுவேயாகும். அது உமக்கு
உடன்பாடோ? என்றனர். முனி மொழியை முழுதணர்ந்த
தருமரின் காதலைக் குறிப்பால் அறிந்த காண்டபனும் பொருக்
கென வெழுந்தனன். முனிவர் பக்கலில் தலையாய நின்றனன்.
காலத்தினால் வந்தவுதனியை வேண்டாமென்பவர்களுமுளரோ?
அச்சுணமே தபோமந்திரம் உபதேசிக்கப்பட்டது. அருச்சுன
னும் அகமகிழ்ச்சியெய்தினன். பசுபதியைத் தியானிக்கும் முறை
மையையும் முனிவரெடுத்துரைத்தனர். மெஞ்ஞானவொளியும்
வீசியது. முழுமுதற்கடவுளின் முதன்மையாகிய மந்திரம்
பெற்றமையினால் முத்த முறுவலுண்டாயது. முனிபுங்கவரும்
பார்த்தனின் மகிழ்ச்சியை நன்குணர்ந்தனர். அச்சமயம் தெரி
வுறுத்த வேண்டியவைகளைத் தெரிந்து கூறினர். அரசிளங்குமார்!
தவஞ் செய்வோர்கள் நன்குணரவேண்டிய சாதனங்களை நீ
நன்றாகவறிந்திருத்தல் வேண்டும். அல்லது பலவகையான
துன்பங்கள் நேரிடவுங்கூடும். நீ செல்லுமிடமோ பசுமரச்
சோலைசெறிந்த மலைச்சாரலாகும். ஆங்குத் துட்டமிருங்களும்
வனவேடர்களும் பகிழ்ந்தறைவர். அவர்களால் வந்தெய்தும்
தீங்குக்கு ஏற்றவகையாக ஆயுதங்களும் அமையவேண்டும்.
இன்னும் மிக முக்கியமாகிய கருமமொன்றுளது. அதுவேய
டக்கமென்பது. எத்தன்மையுடையாரும் அடக்கத்தை மெய்ப்
பொருளாகக் காக்கவேண்டியதே விதி. “காக்க” என்று நாய
னாரும் கூறினர். கௌதமமுனிவரானவர் அடக்கமுடைமையி
னால் இந்திரன் அனுபவிக்கச் சாபமிட்டனர். இன்னும் விசு
டமாக வொன்று கூறுவன். “இளையானடக்கமே யடக்கம்”
ஆகையால் அடக்கம் மிக முக்கியமாகக் காப்பாற்றவேண்டும்.
இன்னும் நீ போகும்வழியில் ஏற்புடைக்கடவுள்களும் பலரு
ளர். அவர்களையும் அவ்வவர் நிலைமைக்குத் தக்கபடி வேண்டு
தல்செய்து முழுத்தவமுதல்வனாகுவையென்று ஆசீர்வதித்துச்
கூறி முனிவர் மறைந்தனர்.

காண்டபன் முனியின் பதமலரை வழிபட்டுத் தவத்திற்
குச் செல்லுந்நானும் கோளுந் நன்குணர்ந்தான். வியாசமுனி
வரின் ஏவலினால் ஆங்குநின்ற இயக்கனது துணையும் வந்து

சேர்ந்தது. இயக்கனின் நிலையோ! பக்குவான்மாக்களை இறை
வனுடன் கொண்டு கூட்டுந் திராதாயிப்போன்றிருந்தது. பெரி
யோர்களின் நட்புரிமையானது எந்நேரமும் மேல்நோக்கியே
செலுத்தும். இயக்கனின் உதவியோ! காலத்தினர் செய்த
உதவியாகும். இருவருங் கூடியுயர நடக்கவே இந்தரநீலம்
என்னுமிடமும் விரைந்து காணப்பட்டது. பார்த்தனும் ஏறுவா
னாயினன். வடதிசையே ஏற்ற இடமாயிற்று. நற்கருமஞ் செய்
வோரும் வடதிசையையே விரும்பிச் செய்வர். உதாரணமாக
மாதவத் தொல்காப்பியனார் கூறிய “வடவேங்கடம் தென்குமரி”
என்ற பாயிரவடிக்கு ஆசிரியர் உச்சிமேற்புலவர் கொள்நச்சி
னார்க்கினியரும் தாம் கூறிய விருத்தியுரையுள் இக்கருத்தைய
மைத்து “மங்கலமரபிற் காரியஞ் செய்வார் வடக்குங் கிழக்குந்
நோக்கியுந் சிந்தித்தும் நற்கருமங்கள் செய்வாராகவின் வடதி
சையை முற் கூறினார்.” அதுவ இந்தரநீலமென்னு மிடமா
யிற்று. ஆங்குள்ள இயற்கைவளனோ பார்த்தனின் கண்களைக்
களிப்படையச் செய்தன. வானம்பாடி முதலிய புட்களின்
ஒலியோ! இன்னிசை வேணுகானம் போன்று செவிக்கமிர்
தத்தையூட்டியது. கதிரவன் வெப்பத்தினாலுருகிய பனிக்கட்
டியானது பளிங்கைக் கரைத்துச் சொரிந்த தன்மையைப்
போன்றவழகும், மெழுமெழுவென்னும் அணுகரணவோசையை
யுமுண்டாக்கலால் கண்ணுஞ் செவியுமாகிய விருபொறிக
ளும் ஒரு பொருளை யொருமுறையில் ஆரத்துய்க்கு மன
பவத்தையும் எய்தியது. அன்ன பலவியற்கை வளங்களைக்
கண்டு களிப்புற்றபார்த்தனை இயக்கன் முன்னிலைப் படுத்தினான்.

அறிவிற் சிறந்த அரசரேறே! இப்பெருங் குன்றத்தின்
பெருமையை யார்தான் சொல்லமுடியும். எப்பொருட்கும் மேலா
கிய இறைவன் கோயில்கொண்டருளியதும் இம்மலையின் கொடு
முடியையாகும். பார்வதி தேவியாரும் சிவபெருமானைக் குறித்து
நெடுநாட் டவமிப்பற்றியது இக்குன்றிலன்றோ! இவ்விடமுள்ள
இயற்கை வளங்களோ! மற்றையவிடங்களைப் போன்று பருவக்
காற்று, கால மாரியென்னு மிவைகளினால் வாட்டமும் மகிழ்வும்
எய்துவதில்லை. தவக்கொழுந்தே! இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த
விர்திரநீலத்தில் நீர் தவஞ் செய்யுங்கால் பற்பலவிடையுறுகள் வந்
தெய்துவது சகசமெனினும், அன்னவற்றிற்கு அசையாதிருத்த
லன்றோ ஆண்மை, என்று அளப்பரிய விழுப்பம் மிகுந்த நந்நய
மொழிகளைப் புகன்று இயக்கன் மறைந்தனன்.

கீர்டியும் இயக்கனின் பிரிவாற்றாமையினால் நின்று உருகி
ஒருவாறு தேறிப் பின் இந்திரநீலமென்னும் அழகிய குன்றின்
மீது ஏறத் தொடங்கினான். அவ்விடத்தேயுள்ள மாவொலி, புள்

ளொலிசுளும், மற்றைய கண்கவர் வனப்புகளும், மிக்கு மிக்கு விளங்கக் கண்டான். பகிரதியென்னும் நதியின் கரையைச் சென்றடைந்தான். அவ்விடஞ் சிறிதுநேரம் தங்கி அப்பாற் சென்று பர்ப்பல நறுங்கனிகளை யுதிர்க்கின்ற பசுமரச் சோலை செறிந்தவோர் பூங்காவையெய்தினான். அந்த இடமோ பார்த்தனின் கருதிய கருமம் இனிது கைகூடுவதற்கு உரிய இடமாகவிருந்தது. அங்கே தங்குவானாயினன். குவையானந்தம் முதலிய யோக நூல்சூளில் நுனித்துக் கூறும் ஆசன விதியை முதலில் வகுத்துப் பின் தியான சமாதி செய்வதற்குத் துணிந்தான்.

“ஆசினான் மறைப்படியு மெண்ணில் கோடியாகமத்தின்படியு மெழுத் தைந்தங்கூறிப் பூசினன்வடிவமெல்லாம் விபூதியால்ப் பூதியினைப்பிரிந்த சடைப் புறத்தே சேர்த்தான் நேசினால்ப் பொருப்பின் சிகரமேவுஞ் சிவனிவனேபோலுமென்னத் தேவரெல்லாம் பேசினார் வருசிலைக்கை விசயன்பூண்ட பெருந்தவத்தினிலை சிலர்க்குப் பேசலாமோ”

என்னுஞ் செய்யுளிற் கூறியபடி திருவெண்ணீற்றை ஐந்தெழுத்தோதிச் சாத்தி, அச்சுகரியின்மீது எழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவ பெருமானின் வடிவமேயென்று கண்டோர் கியப்படைய நின்றான்.

“ஒன்றாகக் காண்பதே காட்சி புலனைந்தம் வென்றான்தன் வீரமே வீரம்” என்னும் முதுமொழியை ஒத்து யீம்புல வேடுவருடன் பெருஞ் சமர் புரிந்து வெற்றியெய்தினான். தனது ஒரு தானையுன்றி அத்தாளின்மீது மறுதானைச் சேர்த்தினான். மேனோக்கிய பார்வையுடனும், கண்டோர்கள் இவன் சூரியனைப் பிடிக்க எத்தனிக்கின்றான் என்று சொல்லும்படியாகத் தனது இரு கரங்களையும் நீட்டியும், இமையா நாட்டத்தடனும், நீர்த்தாரை மேன் மேலுஞ் சொரியவும், அரசர்களுள் இவனுக்கு நிகராவாருளரோவென்று சொல்லும்படியாக நின்றான். மிக மேலாகிய வுள்ளத்தறவெய்தினான். உடல் வலியுடன் படைகைக்கொண்ட பெருவலியும் மிக்கிருப்பினும், யாதோரிடையுமின்றி நின்றான். யோகவுறுப்பினைப் பெரியார் பலர் கூறியுள்ளன வற்றை நன்குணர்ந்தான். இயம்மம், நியமம், இருத்தல், உயிர்நிலை, மனவடக்கம், தாரணை, தியானம், சமாதி என்னும் எண்வகை நிலைகளையும் மிக மேன்மையுடன் கையாண்டான். (அட்டாங்க யோகம் என்னும் விதியை நன்கு அனுஷ்டித்தான்.) இறை நிறைவிலமுந்தலாகிய கடும் போரைப் பார்ப்பதி கொழுநனுடன் புரிந்தான்.

இக்கருமங்களை நேரிற் கண்ட சூரியனும் தன் வெங்கதிரைத் தண்ணிலவென மாற்றினான். இதுவோ!! தவத்தின் பெருமை.

“மேலைத் தவத்தளவேயாகுமார் தான்பெற்ற செல்வம்” என்னும் முதுமொழியை நன்குணரும் புலவர்கள் அல்லது கவிஞர்கட்குப் பார்த்தனுமோர் எடுத்துக்காட்டாயினன். இறைவனுக்குரிய மூவகை வடிவங்களில் உருவத் திருமேனியையே தனது திபானத்தில் அழுத்தினன்.

“அருவாகி நின் றுணை யாரே யறிவா ருருவாகி வந்திலனை லுற்று” என்ற மையினால், தான் நிர் விகற்ப சமாதியினின்று வழிபாடாற்றினும், இறைவனுக்குரிய உருவத் திருமேனியை மனத்தினுலறிந்து வலப்பக்கத்துள்ளது செம்பவளச் சோதியோ? இடப்பக்கத்துள்ளது நீலமலையோ? வென இரு பெரிய திருவுருவங்களோடு சேரவமைந்தமையினால் அந்த உமை யொருபாகத் தண்ணல் வடிவத்தையே மனத்தில் நிறுத்தினான். அளவிறந்த ஆனந்தத்தினால் மார்பும் தோளும் பூரித்தன. மயிர்ப்புளகமுண்டாயது. பசுபதியைத் தியானித்த மையினால் அத்தியான நிலையெய்ந்றி வேரெருரு செயலுமில்லாது வச்சிரத் தம்பமென நின்றான். மலையிலுள்ள யானைகளும், இது ஒரு நடுதிறியென்று கருதிச் சொறிதேய்த்தன. கறையானும் மேலோங்கி மேலெழுந்து மண்ணைக் குவித்துப் புற்றுருவாக்கின. பாம்புகளும் அப்புற்றினுள்ளே வசித்தன. தாவிப் படரக் கொஞ் கொம்பு தேடியிலையும் கொடியினங்களும், இதுவொரு வயிர மரமெனப் படரலாயின. பார்த்தனும் வெயில் மழை யிவற்ற லுண்டாகும் வித்தியாசமறியாதவனாய் நின்று சிவ சிவ என்னும் மந்திரத்தையே யுச்சரித்து நின்றான்.

“சிவசிவ வென்கிலர் சிந்தனையாளர் சிவசிவ வென்றிடிந் தீவினை மாயுந் சிவசிவ வென்றிடிந் தேவரு மாவர் சிவசிவ வென்னச் சிவகதி தானே” என்னுந் திருமந்திரப் பொருளையும் வற்புறுத்தினான்.

பண்டொருகாலம் பகிரதனும், அரசர்களிற் பலரும் பெருந்தவங்களை யியற்றினரெனினும், இவன் தவமோ மிக மேலானது. எவ்வகைப் பெரியாரெனினுந் தவஞ் செய்யின் அதனையறிந்து கெடுக்கும் இந்திரன் மகனே யாவரும் கெடுக்கமுடியாத தவ மியற்றினனெனில், இதனினுமதிசயம் வேறுண்டோ? இவ்வருந் தவப் பெருமையை அக்குன்றின்மீதுள்ள வேடுவர் கண்டனர். கிம்மிதங் கொண்டனர். கிரைந்து சென்று இந்திரனைத் தொழுத கையுடன் கூறுகின்றார்கள்.

தேவராசனே! உமது இந்திர நீலத்திலே பூவுலகிலுள்ள உத்தமனொருவன் மரபுரியும், அம்பும், கில்லும், வாளுந் தரித்த கையனாய் மார்பிற் சுவசமுந் துலங்க நின்று தவம் புரிகின்றான். கொற்றவ! யாம் அவனிடத்திற் கண்ட அதிசயமொன்றுளது. அது தவஞ் செய்வார்க் கேவல் கேட்பது ஐம்புலனன்றோ! அதுவே வழக்காறமாம். இவ்வாசுளங்குமரனுக்கோ மண், புனல், அனல், கால், ஈசம்பு ஆகிய ஐம்பூதங்களுமே யேவல் புரிகின்றன. மாங்களுமோ! நல்வளமிசுந்து பூமுதற் பொருள்களை உதவுகின்றன. சுருங்கச் சொல்லின், இந்திரநீல மென்னுமிடமானது அவனது வசத்ததேயாகும். அங்குள்ள புள்ளும் மாவும் அவனேவல் கேட்பன, என்று கூறினர். அவர் வாய்மொழியை யிந்திரன் மகிழ்வுடன் கேட்டான். புன்னகை பூத்தான். ஆங்குத் தவஞ் செய்வன் தனது மகனையெனக் கருதி யுளம் பூரித்தான்.

“மகன் றந்தைக் காற்றுமுதவி யிவன் றந்தை
யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்”

என்னும் முது மொழியைப் பன்முறையு முன்னினான். பெறுதற்கரிய பெரும் பேறிதுவன்றோ வென்று உவகைக் கடலுட்டினைத் தான். எனினும், பிறர் தவங் கெடுத்தலானது தனது தொழிலாகையால், அருச்சுனன் தவத்தையும் அவ்வாறறிய முயற்சித்தான்.

தனது அரம்பையர்கள் நால்வர்களின் வலிமையையும் முன்னரறிந்துள்ளானாகையால் அவர்கள் வரக் கூவினான். வானர மகளிர்கள் அடிபணிந்து ஏவல் கேட்ப நின்றனர். மங்கை நல்லீர்! உங்கள் வலிமையே மிக மேலானது. இனிய மொழியாலும், அரிய செயலாலும் பிறர் தவங் கெடுக்குமாற்றல் உங்களிடமுண்டென்பது மிகையாகாது. இருகிளை யின்பங்களையும் அனுபவிக்கும் இப்பூவுலகிலுள்ள மக்கள் கருப்பு கில்லியின் பாணங்கட்குத் தப்புவது மிகவும் அருமையாகும். நீங்களோ அம்மதன வேளுக்கமைந்த பாணங்களாவிர்கள். எவ்வகைப்பட்ட முனிவரெனினும் மயக்குமாற்றல் உங்களுக்குண்டு. உங்களில் மேனகையன்றோ இராச முனியாகிய விசுவாமித்தரனின் தவத்தைக் கெடுத்து நின்றவள். ஆதலால் இசை நாடகங்களில் வல்ல பாணர்களுடன் நீங்கள் இந்திர நீலத்தை யெய்துங்கள். பூவுலக வேந்தனொருவன் கடுத்தவம் புரிகின்றான். அவனது தவத்தையழித்து மீளுங்கள் என்றான்.

இம்மொழியைக் கேட்ட தெய்வ நங்கையர்களும், மன மகிழ்ச்சியுடன் மறுநாட் காலை இந்திரநீலத்தை நோக்கினர். பரிசனர்களையுங் கூய்த் தங்கள் கெடுத்தற்றொழிலுக் கின்றியமையாதவனாகிய மதனை நினைந்தனர். காலம் பார்த்திருக்கும் உருவியோ அவ்வமயம் தனது ஐங்களைகளுங் கருப்பு கில்லுமேந்திய

கையினையுப் பரிசனர்களுடன் வந்தான். காலமும் ஏற்புடை வசந்தகாலமாயது. அச்சமயம் குன்றம் பிழந்த குமரவேளும், திரிபுரமெரித்த கிரிசடைக் கடவுளுமுடனிருப்ப, முத்தமிழ் முதனால் இயற்றிய அகத்தியனாருக்கு உறைவிடமாகிய பொதிய மலையிற் றோன்றிய மந்தாகினி நத்யையும், சந்தனவகிற் கட்டைகளையும் அழாவிக்கொண்டு மந்த மாருதமென்னுங் காற்றும் வீசியது. தேவ அரம்பையர்கள் தமது பரிசனங்களுடன் ஆற்றங்கரையை நண்ணினர். அந்த யாற்றின் பெருமையுமளப்பரியது. அந்த யாற்று நீரானது ஐம்மையின்பங்களை அவ்வப்போதே யுதவத்தக்க தன்மையுடையதாதலின், அக்கன்னியர்கள் நீர்கிளையாட்டை மிகச் சிறப்பாகக் கழித்தனர். புதியனவும், அழகுக்கமுது பயப்பனவுமாகிய பொன்னணிகளைப் பூண்டனர். பட்டாடைகளையுடுத்தினர். உண்டாட்டயார்தனர். அச்சங்கதியையறிந்த பரிதியர் தேவனும் மேற்குத்திசையில் மறைந்தான். தேவ மாதர்களும் கண்படைகொண்டனர். பொழுதும் ஊடிந்தது. துயில் நீத்துக் காலேக்கடை முடித்து இந்திர குமாரன் தவஞ் செய்யும் பன்னக சாலையை அடையலாயினர்.

காண்டிபன் ஐந்தனலின் நடுவே நின்று தவஞ்செய்தலைக் கண்டார்கள். தேவ தந்தபியின் ஒலியும் கேட்டனர். அதற்கு மாறாக மன்மத பாணமானது எதிரொலிப்பக் கேட்டனர். அவ்வானரமகளிர்கள் தங்கள் காற்சிலம்பின் ஒலியும் மேகலையின் ஒலியும் மிக்குஆர்ப்ப பந்து, அம்மானை, களங்கு ஆகிய கிளையாட்டுக்களைச் செய்தனர். இது மட்டுமோ? ஆசைக்கும் அளவுமுண்டோ? அம்மெல்லியர்கள் தங்கள் நெற்றிகளிற்றிலகசிந்து ரமுந்தீட்டினர். இனிய இசையுடன் கூவுங் குயில்களுடனும், கிளிகளுடனும் தங்கள் எதிரொலியாக இனிய கீதங்களை மிளற்றினர். மயில்கள் ஆடுமொழுது தாங்களுந்தகில்களை கிரித்து, கலாயியோ என்று கண்டோர் கியக்க ஆடினர். கரியகூந்தலாகிய முகில்களைக்குலைத்து வேண்டுவன கூட்டி முற்ற முடித்தனர். குங்குமக்குளம்புகளையு மணிந்தனர். அரையிலுடுத்தவாடைகளைப் புரட்டிப் புரட்டியுடுத்துத் தாவணிகளையும் மாற்றித் தொங்கக் கட்டினர். வாசனைத் திரவியங்களையணிந்து மதனவேத மந்திரங்களைச் செபித்தனர். பண்ணமைந்த பாட்டுக்களுடன் பாடும் நிழலுமென்ன வாத்தியங்களை யிரட்டினர். நற்குணங்களோடும் மாறுபாடெய்தய சிற்றின்பப் பேச்சுக்களையும் பேசினர். வெறுக்கின்களும் புரிந்தனர். ஐயையோ! அம்மெல்லியர்களின் செய்கைகளுக்கு அளவுமுண்டோ? மன்மதனுந்தன்னாலாகியமட்டும் மலர்க்களை யேவி அலுத்தான். இந்திரகுமாரனாவன், இயமனையுதைத்த பாதத்தையும், புலித்தோலாடையையும்,

திருநீற்றுப்பொலிவையும், அறல்போல் அமைந்த சடைமீது பிரணவீதியாகக் கொன்றமைலாணிந்த திருவுருவமேயன்றி வேறொருபொருளையும் கருதாமல், வச்சிரத்தம்பம் போல்கின்றான். மன்மதனும் புறங்கொடுத்தேகினான். தெய்வமெல்லியர்கள் தங்குலா லானமட்டும் மயக்கியுஞ் சித்திபெற்றிலர். இக்கொடுமைகளை யெல்லாங்கண்ணுற்ற வெய்யவனும் அத்தமன்கிரியிற் புக்கான். அரம்பையர்களும் தமது கருமங் கைகூடாவகசகண்டு நாணத் துடன் சென்று இந்திரனுக்குமுறையிட்டனர்.

தனது மகனின் தவப் பெருமையை நினைந்து ஆனந்தங் கொண்ட இந்திரன், ஓர் விருத்தவேதிய வடிவங்கொண்டு இந்திர நீலத்திலுள்ள பன்னகசாலையைடைந்து தவஞ்செய்யும் வள்ளைக் கண்டான். பின்வருமாறு பேசத் தொடங்கினான். தவமுதியோய்! உன்னைப்பார்க்கில் ஓர் அரசிளங்குமான் போல் தோற்றுகின்றாய். இன்னும் வானவில்லைப் போன்ற வில்லும், அம்புறுத்தாணியும், மார்பிற்சட்டையும் காணுதலால், நீ கருதிய கருமமும் அரசரிமையே ஆகுமென யூகிக்கின்றேன். ஆதலால் நீ கருதித்தவஞ்செய்யும் காரியமியாது? என்றான். அருச்சுனனும் அன்பு மீதமாக் கூறுகின்றான். முற்றத்தூறந்த முனிபுங்கவ! உமையொருபாகத்தண்ணல் வெளிப்பட்டுத் திருவருள்புரியும் வரையும் யானிவ்வருந்தவம் புரிகின்றேன் என்றான். புன்னகை பூத்தவிர்திரனும், மகனே! நான்மறைகளும், முனிவர்களும் தேடிக்காணாத கடவுளை நீ காணவேண்டித் தவஞ்செய்தல் இலகுவன்று. மெய்வருந்துவதேயன்றி ஆம்பயன் ஒன்றுமில்லை யென்றான். தன் மனக்கிடைக்கைக்கு மாறாகிய கொடுமொழிகளைக் கேட்டவில்லி முனிவெய்தினான். இருஷி புங்கவ! யான் நினைத்தகருமங் கைகூடினான்றி ஆவிபோகும்பெற தவத்தைக் கைவிடேன் என்றான். மகனின் மனப்பான்மையையும், தவத்திறுயல்மையையும் கண்ட இந்திரனானவன் தனது சொந்த வடிவம் அமைந்தான். பேறினியிதன்மேலுண்டோ? என்று கருதிய மகனை முன்னிலைப்படுத்தினான். பற்பல ஆசீர்வாதங்களைக்கூறினான். மகனே! பசுபதியானவர் உனது தவத்தை மெச்சி வெளிப்பட்டு வந்து பாசுபதாஸ்திரந்த நுதல் திண்ணம், அதுமட்டுந் தவஞ்செய்குவை யென்று மறைந்தேகினான்.

பசுபதியும் அருச்சுனனது தவத்தை நன்குணர்ந்தார். இடப் பாகத்திருக்கும் தேவியுடன் வேட்டுவ வடிவ மெய்தனர். பண்ணவரணைவரும் பரிசனராயினர். அம்புடன் வில்லுமணிபெறத் தாங்கினர். இவ்வற்புதத் திருவிளையாட்டைக் குறித்து நூலாசிரியராகிய வில்லியும் தமது விருத்தக்கருவை விளக்கித்தந்த செய்யுளொன்றைத் தருகின்றும்

“ஓரேனந்தனைத் தேட வொளித்தருளு மிருபாதத் தொருவனந்தப்

போரேனந்தனைத் தேடிக்கணங்களுடன் புறப்பட்டான் புனங்குளெல்லாஞ்

சீரேனல் விளையுக்குத் தேவதையாங் குழவியையுஞ் செங்கையேந்திப்

பாரேனை யுலகனைத்தும் பணிவுடனே புகழ்த்திடத் தன்பதி பின்வந்தான்”

அச்சமயம் மூகன் என்னுமசூரனொருவன் சத்துராதிகளின் ஏவல் கேட்டுப் பன்றிபுருவமைந்து பார்த்தனின் தவத்தையழிக்க விரைந்தேகினான். இதனைக்கண்ட வருச்சுனனும், தோளின்மீது சாத்தியுள்ள இந்திர தனுவனைய தன் வில்லை வளைத்து நானேற்றி யம்பொன்றழுத்தினான். வேட்டுவ வடிவங்கொண்டு வந்த பசுபதியானவர் இதற்கு முன்னெய்தனரென்று கண்டோர் கருதம்படி பன்றியின் இடப்பக்கத்தில் எய்தனர். தவவேடருடன் வனவேடரும் எய்த இரு கணைகளினாலும் பன்றி வீழ்ந்திழந்தது. அத்தருண மிறந்த பன்றியைத் தேடினனோ வென்று யாவருமதிசயிக்கும்படி, யாறுகள், சோலைகள் எல்லாம் அலைந்து வந்த வனவேடரானவர் தவவேடனை முன்னிலையாக்கி ஓ தவசீ! யான் முறையாக எய்த அம்பினால் வீழ்ந்த பன்றியை நீயும் வலியவன்போற் கணையுருவியதம் ஆண்மையோ? முறையோ? ஏன் இத்தகாத செயலைச் செய்தனை? என்று பெரும்பூசல் விளைத்தனர். அருந்தவனும் அருந்துயரெய்தத் தகுந்த அம்மொழி கேட்டவுடன் ஓ வேடா! யானோ தவஞ்செய்பவன். உண்பதும் சருகுடன் கனிகளாகும். நீயோ வனவேடன். உண்பக்கமோ பாரியும் படையும். வீழ்ந்திருக்கும் பன்றியோ உன்குடும்பத்திற்கும், பரிசனங்களுக்கும் போதிய வுணவாகும். அதனைத் தூக்கிக் கொண்டுபோய் உன் வயிறு உண்பதே கலம். அதுவன்றி என்னோடு வெற்றுவாராஞ் செய்வையால் வீண்பழியே வரும். இதோ என்கையிலிருக்கும் வில்லைப்பார். இதிலிருந்து புறப்பட்டுக் கணைகளானவை உனது பரிசனர் புறங் கொடுப்ப உன்றலையையும் சிந்தச் செய்யு மென்றான். இதனைக்கேட்ட வனவேடரும் நாணற்றவனே! அந்தப் பன்றியோ உன்னைக் கொல்லும் வேகத்தோடு வந்ததென்று நீ பயந்தனையோ? சித்த சத்தியுடனின்ம தவஞ்செய்வோர்கள் தாங் கருதவேண்டிய முதற்பொருளையே யன்றி வேறொன்றைக் கருதுவார்களோ? உயிர் போகினும் கருதார்களே. உன்னைப் பார்க்கில் பசுத்தோல் போர்த்துப் புலிப்பாச்ச விடுவோர்கள் போன்றுள்ளாய். நீஎன்ன அந்தணனோ? அன்றி அரசனோ?

வணிகனோ? தங்கள் வடிவத்தை மறைத்துத்தவஞ் செய்யும் நிசாசரர் குலத்தவனோ? தேவகுலத்தவனோ? நிறைந்த மதி போன்ற உனது வடிவந்தேய்ந்து ஐந்தழலோம்பி நிற்கின்றனை! உனக்கு உற்ற குறையென்ன? எனலும், காண்டபன் தனது விருத்தாந்தத்தை முறையாகக் கூறினான். கேட்டவன் மெய் கிதர்ப்பெய்தி இளவலே! உன் மாட்டமைந்த குற்றங்களோ பலவாகும். துருபதனைத் தேர்க்காலுடன் கட்டிக் குருதக்கினை கொடுத்தும், எம்குலவேடனொருவனை விரலை வெட்டியும், முனிவன் மொழிக்காகப் பிறைமுகக் கணையெழிப் பலரைக் கொன்றும், காண்டாவனம் எரிந்தபோது பலவயிர்களையு மழிவுசெய்தும், குன்றுகள்தோறும் சமராடியுந் திரிந்தனையென்று யானறிவேன். அந்தப்புக்குக் காரணமாகவும் விராதி வீரனாகிய என்னை மதியாது பராக்கிரமம் பேசுகின்றனை! நீயோ மற்போர், புயவலி, கில்லலி மிக்குடையை. அன்றி விஜயனென்னும் பெயரும் பூண்டனை. யானோவுன்னை விடமாட்டேன். என்னுடன் மற்ற போர்புரிய வா என்றனர். வில்லியுமந்தச் சொன்முடியுமுன்னர்க் குன்ற வில்லியின் மீது ஓர் அம்பமுத்தினன். வனவேடர் ஓர் அம்பால் மாற்றினர். பின் தாமுமிருகணைகளைத் தொட்டனர். அக்கணைகள் தவவேடன் மார்பிலும் தோளிலுந் தைத்தன. காளையும் பின் மூன்று கணைகளைச் செலுத்த அக்கணைகள் பீலியுடன் பொருந்திய முடி, மாப்பு, வாகுவலயங்களிற் படுமுன்னர் அவைகள் பலதுண்டுகளாகும்படி மாறான் போன்ற வேடுவர் கணை தொட்டனர். கிரீடியும் பின்னொரு சரந்துண்டினன். அதனோ முடியும், பிறையும், கங்கையுங் குலையச் செய்தது. இதனைக்கண்ட இருள் அனைய வடிவுடைய வேடுவர்களெல்லோரும் ஒளி அனைய வடிவுடைய ஒண்தவன்மேற் சமர் கூவினர். வேடுவதலைவனும் அவர்களைக் கையமர்த்தி தவசி! உனது வில்லலிமையன்றோ வலிமை! இதோ வருகின்ற கணைகளைக் காண்! என்று மேருகில் வளைததகையால் மேலொரு கணையுந் தொட்டார். இப்படி யிருவரும் கிற்போர் புரிந்து வனவேடனுக்குத் தவவேடன் நாணினன். வனவேடரும்பல வசைமொழிகள் கூறினர். சீற்றமும் மென்மேல் எழுந்தது. தவவேடனும் தன்கை கில்லால் அடித்தான். அவ் அடியானது கிண்ண வர்முதல் பண்ணவரமீதும், மற்றுஞ் சராசரங்கள் மீதும் பட்டது. அச்சமயம் இரு விரர்களும் மற்போர் புரியலாயினர். அது பொழுது வனவேடர் வில்விசயனாகிய அருச்சுனனைத் தங்காலினொலெற்றி மேலெறிந்தனர். அருச்சுனன் தன்னை மேல் நோக்கி எற்றியவர் இறைவனே யென்பது அறியாமையினால் பின்னும் போர்வலியுடன் வந்து நின்றான். அந்தச்சமயம் அருச்

சுனன் கண்கள் களிப்படையத்தக்க ஒரு சோதி வடிவமானது தோற்றியது.

“வெய்ய கணநாதர் கணதேவர் விபுதாதியர் விருஞ்சி வியோகியாருந் செய்ய சுடரோனள கையாதிபதி கின்னரர்கள் சித்தர் பலசாரணர் மணிப்பையரவினாடிபுரு கூதனிவர்குழ்தரப் பச்சமயில் பாதியுடனே துய்வலிடை மீதொரு செஞ்சுட்ரெழுந்தது தொழுந்த கையதாதுமளவோ”

அந்த அருமைத் திருவுருவத்தைக்கண்ட காண்டபனானவன் தன் தவ வலிமையை நினைந்துருகினான். கூத்தாடித் தோள்புடைத்தான். கொந்தளித்தெழுகின்ற கடல்போன்று பரவசமெய்திப் பின்னொருவாறு தெளிந்து இருகரங்களையுந் தலைமேற் குவித்துத் தோத்தரித்த:

“பையராவணி மணிப்பவள மேனியாய்
செய்வாய் மரகதச் செல்வி பாகனே
பையனே சேவடி யடைந்தவர்க்கெலா
மெய்யனே யெங்குமாய் விளங்குஞ் சோதியே”

என்று இத்தகைய ஆர்வம் பொருந்திய மொழிகளைக்கூறி அப்பனே! என் அன்பே வடிவமாயமைந்த தருமரைத் தமையனாகவும், ஆருயிர்த் துணையாயுள்ள பரம்பொருளை நண்பனாகவும் கொண்ட பெருமை அடியேற்கன்றி இப்பூவுலகில் வேறு யார்க்குளது, என்று பணிவேடு கூறிய மைந்தனை மன்னும் கட்டித்தழவி முத்தமிட்டுச் சில நன்மொழிகளைக் கூறி மனதைத் தேற்றினர். பின் கில்லியை விளித்து மகனே! உன்கருத்து யாது? என்றார். இறை நிறைவில் அழுந்திய கில்லி அடிபணிந்து என் தவப்பயனே! தந்தையுந் தாயுமாய்ச் சராசரங்களுமாய் நிற்கின்ற தயாபரனே! அடியேற்குத் தேவரீரின் திருப்பெயர் புனைந்த “பாசுபதம்” என்னும் அம்பைத் தந்தருள வேண்டுமென்று இரந்து கூறியான். இறைவனும் இறைவியுடன் மனமகிழ்ந்து அம்பையும் அதின் உபகரணங்களையு மீந்தருளினர். பின்பு பூதாதிபர்கள் புடைசூழ, உமையவள் பின்னொடர, கைலைமலையிலமைந்த தமது திருக்கோவிலிற் புக்கனர். இச்சம்பவங்களை யறிந்த தேவராசனும் தனது பரிசனங்களுடன் வந்து மகனைக் கட்டித்தழவி முத்தமிட்டு ஆசீர்வதித்தனன். கில்லியானவன் தனது தந்தையின் பாதங்களில் விழுந்து வணங்கினான். இந் திரன் மகனை நோக்கி எனது அருமை மகனே:

“எழுபிறப்புந் தீயவை தீண்டா பழிபிறங்காப்
பண்புடை மக்கட் பெறின”

என்னும் முதுமொழிக்கணங்க முனிவர்களும், தேவர்களும், அரசர்களும் வியக்கத் தகுந்த அளப்பரிய ஆர்வத்தோடு

அருந்தவமாற்றிய உன்னை மகனாகப் பெற்ற எனது தவமன்றோ மெய்த்தவம் என்று பலவாறு வியந்து தனது தேரின் மேலேற்றிக் கொண்டு தன் மாளிகையைச் சென்றடைந்தான்.

இதனைக்கண்ட வானரமகளிர்கள் எண்வகை மங்கலங்களுடன் எதிர்த்து போற்றினர். அச்சமயம் இந்திரன் பட்டத்துத் தேவியாகிய இந்திராணியானவள், தன் மகனின் தவப் பெருமையை அறிந்தாள். மகனைச் சென்று கண்டு இன்பமுறப் புல்லினாள். அருச்சுனன் தாயைத் தலையாக்கி கும்பிட்டான். தேவதுந்துபி முதலாக அப்பட்டினத்திற்குரிய முழக்கொலிகளும் மிக்கது. கற்பக தருவும் ஆனந்த மிகுதியால் விசயன் சென்னியிற் செம்மலர் சூட்டியது. இக்கருமங்களை அறிந்த பரிதியர் தேவனும் பாரிருள் பாச்சினன். சந்திரகிரணம் விசயது. அப்பொழுது ஆங்குள்ள பெண்களுள் ஒருத்தி மயக்க உணர்வினால் ஆடையாபரணங்களை அசுசுறப்பூண்டு அருச்சுனன் முன்னிலையை படைந்தாள். தனக்குச் சிறிதன்ப துகர்ச்சி தரும்படி வேண்டினாள். அருச்சுனன் அவளைத் தாய்மையாகப் பாவித்து வந்தனை புரிந்தான். சகிக்க முடியாத துயரத்தையுடைய மங்கையானவள் ஆண்டகையே! நடு இரவில் நீர் ஆண்மையை மறந்து தாய்மையை நாட்டிய காரணத்தால், ஆணும் பெண்ணுமல்லாது பேடியாகப் போகக் கடவை என்று சாபமிட்டாள். விசயனும் அவ்விழிந்த வடிவத்தை யேற்று மனம் வருந்தி, நாணம் மிகுந்து தன்னுடம்பு முழுவதையும் துகிலினால் மூடிக்கொண்டு படுத்திருந்தான். இராக்காலம் கழிந்தது. சூரியன் கிழக்குத் திசையில் உதித்தான். சீரியர் காலேக்கடனை முடித்தனர். தெய்வேந்திரானவன் மனம் நிறைந்த சந்தோஷத்துடன் தனது பரிசனர்கள் புடைசூழ அத்தாணி மண்டபம் எய்திப்பிருந்தான். தனது மகனாகிய விசயனை அங்கேயழைத்து வரும்படி தூதனுப்பினான். காண்டபனுனவன் “தந்தைசொன்மிக்க மந்திரமில்லை” என்பதனை நன்குணர்ந்து இந்திரனைச் சென்றடைந்தான். நிகழ்ந்தன வெல்லாம் முறையாகக் கூறினன். இந்திரன் அவலக் கவலைக் கடலுள் அமிழ்ந்தினன். தேவர்களுடன் சென்று தேவியைச்சாபவிமோசனம் வேண்டினன். தேவியும் விடைகொடுத்தாள். அருச்சுனனானவன் பேடிவடிவம் நீங்கிப் பெருமைவாய்ந்த இராசவடிவமெய்தி இனிதமர்ந்தான். அப்பால் இந்திரனின் பகைநார்களாகிய நிவாத கவசர், காலகேயர் என்னுமிருதிறத்து வீரர்களையும் போரிலெதிர்த்து அழித்து, வெற்றிவாகை சூடி, இந்திரன் முதலாம் இமையவர் வாழ்த்து, தன் திருநகர் பெறத் தரணியை எய்தினன்.

3-ம் பாடம்

தருமர் அறவுரையுஞ் சூழ்வினையும்.

உலககாரணராகிய நாராயணமூர்த்தி இப்பூவுலகில், எம் பரதமாகண்டத்தின் வடபாலில், துவாரகாபுரியில் கிருஷ்ணர் என்னும் பெயரும்பெற்று இனிது வீற்றிருந்தார். தீயோர்களைச் செலுத்து நீக்கியும், நல்லோர்களை மதித்துக் காத்தும், பூபாரந்திர்க்கும் புண்ணியனாயினிது வாழ்நாளில், பாண்டு மைந்தர் தருமர் முதலேவருந் தங்கட்குத் துரியோதன னாகியர்களால் நேர்ந்த பெருந்துயரைக் குறித்து அவ்வறமுதல் வருடனாலோ சிக்கலாயினர்.

அரசர் தருமம்.

மலர்தலையுலகிற் குயிரெனச் சிறந்து விளங்கும் அரசராயினோர், தங்கீழ்வாழும் குடிகட்குந் தமக்கும் வேற்று நாட்டரசர்களாலுந் தாயத்தாராலு மிடுக்கண் நேர்ந்துழி, அறப்போர், மறப்போர் என்பவைகளுள் யாதேனு மொன்றைக் கையாடல் முறையாகும். அங்ஙனங் கையாளுமுன்னர்ச் சேட்புலத் தரசர்க்கு, அல்லது தாயத்தார்க்கு, அறநெறி பிறழாமல் ஓர் ஒற்றன் மூலம் தமது படைவலியும், போர்க்கெழுங் காரணமும் நன்குணர்த்து வித்து, மாற்றான் நிலைகண்டபின்பே போர்தொடங்கல் பண்டை நாளரசர் மரபாகும். இக்கருத்தை யுணர்த்துவான் போந்த ஆசிரியர் தெய்வப் புலமைத்திருவள்ளுவ நாயனாரும் தமது தமிழ் மறையிடத்து அரசவியலில் தூது என்னுந் தலைப்பின் கீழ்ப் பத்து வெண்பாக்களினால் தூது என்பதன் நுண் பொருளையும், அதற்குரியவதிகாரிகள் இன்னொரென்பதையும், தூதுக்கும் இறை மாட்சிக்குமிடையில் இத்தகைய உளப்பாட்டுத் தன்மையுள் தென்பதையும், தூது சொல்லவேண்டிய காலத்தையும், இடத்தையும் நுனித்துக்காட்டியமை, பன்மொழி வல்லபுலவர்களுக்கும் பெருவியப்பைத்தருவதாகும். “முறைசெய்து காப்பாற்று மன்னவன் மக்கட்கிறை யென்று வைக்கப்படும்,” என்பதும் உய்த்துணரப்படும்.

இத்தகைய அரசர்க்கமைந்த அறப்பெருநெறியைக் காப்பாற்றியவரும், தருமத்துக்குத் தூண்போன்றவருமாகிய முரசுக் கொடியோனானவர், தருமமே வடிவாய்த் தமக்குத்தாமே நிகராய் உலகம் முழுவதையுங் காக்கும் கருணைக் கடலாயுள்ள கிருஷ்ண மூர்த்தியையும் உடனிருத்தித் தாமும் தம்பிமார் நால்வரும், பாஞ்சாலியுமொருங்கு கூடி நின்று வணக்கத்துடன் பின்வருமாறு சொல்லுகின்றார்.

முறையீடு

பாதவகுலப்பிரபுவே! எப்புரோகிதராகும் உலக முனிவரை அவக்கொடியோனிடம் யாம் தூதனுப்பினோம். அக்கொடியவனும் எமது நாட்டைத் தரமறுத்துப் பெரிய தந்தையாக்கிய திருதராட்டிரனுடனாலேகித்தான். சஞ்சய முனியெனுந் தமது புரோகிதரை எம்மாட்டுய்த்தான். அம் முனிந்திரர் எங்களைவார்க்கும் ஞான உபன்னியாசஞ் செய்தார். யாமும் அதற்கொருப்பட்டிலம். எதிர்த்துப் போர் முனைந்து சத்துருக்களைச் சங்கரித்தேனும், நாம் இராச்சியபரிபாலனஞ் செய்வது நிச்சயம் என மறுத்தோம். இதனை யுணர்ந்த துரியோதனனும் போர் முகத்தில் எம்மிலும் மேலாகிய பராக்கிரமம் தனக்கே யுளதென்றான். அவனது வீரமொழியாகிய விடத்தை நன்குணர்ந்தும் அதற்கேற்ப மருத்துவத்தை நாடாது வாழாவிருத்தல் நலமாமோ? இவ்விண்ணல்களைத் தேவரீர் அறிந்திலீரோ? என்று பின்னும் பனம் வருந்தி “அருஞ்சமரம் புரியுமவகையவருரைத்தாரானாலும், பெருஞ்சமரம் விளைக்குமது கடனன்றோ?” என்றும், துரியோதனனாதியர் சூதாட்டத்திற் சகுனியுடன் கூடிச்செய்த அடாச்செய்கையையும், அரக்குமாளிகையில் விளைத்த துன்பத்தையும், பாஞ்சாலியின் காதல்காரணமாகப் பல்லோர் குழுமிய பேரவையில் துகிலுரிந்தமைபுந் “நன்றல்லதன்றே மறப்பது நன்று” என்ற தெய்வமொழிக்கிணங்க முற்றும் மறந்தவர்களாகியிருக்கின்றோம். என்று பணிவுடன் கூறின தருமரின் கருணைக்கு இலக்குமுண்டோ? அதுவே அறவுரையாகும்.

உண்மை வினாவுதல்.

இரகுல திலகமாகிய கேசவன் தருமரை நோக்கிப் பாண்டுமைந்த! தும்நாடோ! மருததிலச் செறிவுமிக்குள்ளது. ஆங்கு வசிப்பவர்கள் பெருப்பான்மையும் உழவர்களே! அவர்களே கார், கூதிர் முதலிய பருவங்களை அறிந்தவர்கள். அவர்கள் பயிரிடும் பழனங்களில் வரால் மீன்கள் என்றும் விளையாடும்.

வனப்புமுளது. அந்த வளநாடு பெறக்கருத்தோ? அல்லது காட்டினது இயற்கையை உங்கட்கு யாம் சொல்லுவது மிகையாகும். ஆங்குப்பல வனவிலங்குகள் சஞ்சரிக்கும். நிலத்தின் இயற்கையானது ஒவ்வொரு பருவத்திலும் மாறுதலைடையும். தனக்குக் குறித்த நிலமில்லாத பாலை வளப்பங்களோ மிகுந்து விளங்கும். “முல்லைபுக் குறிஞ்சியும் முறைமைதிரிந்து பாலை யென்பதோர் படிவம் கொள்ளுங்காலை” என்பதும் ஆன்றோர் வாக்கு. பாம்புகளும் ஆங்குவதியும், கொலைமையே தொழிலாக வுடைய வேடரும் ஆங்கு வசிப்பர். ஆதலால் அளப்பரிய துன்பம் மிகுந்த காட்டிற் சென்று வசித்தல் கருத்தோ? அல்லது இருபக்கத்து வீரர்களும் அறைகூவிக்கொஞ்சமர் புரியாநிற்ப; கண்ணுற்றோர்கள் இவர்களுள் யார் மாட்டு விசையை செல்வனோ? என்று ஐயுறத் தகுந்ததும், கண்ணுற்றோர் செவியுற்றோர் அஞ்சுகின்றதுமாகிய போர்புரிதல் கருத்தோ? இவைகளுள் தும் மனக்கிடைக்கை யாது என்றனர்.

தூது வேண்டல்.

அறமே செயலாகக்கொண்ட தருமரானவர் கிருஷ்ணரின் கேள்விகளை நன்கு ஆலோசித்தனர். துரியோதனனாதியர் மீது கருணைகொண்டனர். “சாந்தனையுந் தீயனவே செய்திடினும் தாமவரை யாந்துணையும் காப்ப ரறிவுடையோர்” என்னும் பெருமொழியை மனத்துட் கொண்டனர். தமது முன்னிலைபெற்றுந் கேசவ மூர்த்தியை விளித்து, எனது ஆன்மாவை யொத்த அடப் பெரு வள்ளியோய்! வரைக்காட்டிற் பெருங்காற்றடிப்பதினால் ஒன்றோடென்று உரோஞ்சா நிற்கும். அனலெனு மண்ணு மாங்கெழுவன. எழுவே காடுமெரியும். அதுபோல ஒருகுலத்தில் ஒருகுடியிற் பிறந்த நாமும் ஒருவரை யொருவர் எதிர்த்துப் போர்புரிவதிலும், உயிர் விடுகை நன்று. ஆதலால் பூழு முதற்கடவுளாகிய தேவரீர் எல்லோர்மீதும் கொண்ட அன்பு காரணமாகவே எழுந்தருளுக. புண்மதியினனாகிய சுயோதனன் பேரவையை நண்ணுக. ஆங்குன் சகுனி முதலியோர்களும் பாங்கிருப்பர். அதுவே யேற்றசமயமாகும் அப்பொழுது அறந்தேடலானது மிக மிக அருமை யென்பதையும், அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னுச்சொல் இவற்றினற்றீமையே சப்ப பவிக்கும் என்பதையும் உணர்த்துதிர். வெண்மை யென்னுங் குணத்தினாலுண்டாகு மிழிதகைமையானது ஒண்மை யென்னுந் தம்மைத்தாமே மதிக்குந் தீங்கையு முண்டாக்கு மென்குதிர். “நாணமை நாடாமை நாரின்மை யாதொன்றும் பேணுமை

பேதை தொழில்” என்றபடி உத்தமராயினோர் நாணிக்கழிச்
கற்பாலது பழிபாவங்களென்குதிர். நாடியறியற்பாலது கருமங்
கலிற் செய்வன தவிரவன வென்குதிர். பேணவேண்டியது
குடிப்பிறப்பு, கல்வி, உயர்வு, ஒழுக்கம் முதலியன வென்கு
திர். குரவ! மேற்கூறிய அறநெறிகளை இனிது உணர்த்திய
பின் இருதிற வேந்தர்களும் ஒருங்குகூடியிருந்து மருதலே
வளப்பம் மாண்பு பெற்றோங்கும் குருநாட்டில், ஒத்த உரிமை
யும், ஒசை நலனும், ஒத்தபருவமும் ஒருங்குமத்துத்து இனி
துவாழவேண்டி அடிகள்தூது செல்லுதிர் என்றனர்.

உசாவியறிதல்

இன்னவாகிய அறமொழிகளையெல்லாம் திருச் செவி சாத்தி
யருளிய பாண்டவ சகாயனும் பாண்டவரை விளித்து, நீங்
கள் அரவக்கொடியோனுடன் சூதாட்டத்திற் றோற்றவந்நேரம்
அவன் குறித்த கிரக மொழி தவறாது கொடுங்காவிடு சென்றிர்
கள். ஏற்ற காலத்து அஞ்ஞாதவாதமும் கழித்தீர்கள். அங்ஙனஞ்
செயற்கருஞ் செய்கையைச் செய்த ஞான்றும் பாதகனாகிய சயோ
தனன் உங்கள் அரசரிமையைத் தருவதற்கு மறுத்தனன். அன்
னவனுக்கு நல்லறிவுண்டாக்குதலை தகுதி. “ஊறுகாட்டினர்க்
கல்லது லோபரீவரோ?” என்பதன்றோ முதுமொழி நீயீர் கண்
டேர் கேட்டோர் அஞ்சத்தக்க ஒரு போர்முனையை நிறுவுதிர்.
அவனுடன் அவனுறவினருங் கூடி அப்போர்முனையில் நண்ணுவர்.
அதுசமயம் போர் தொடங்குதிர். மாற்றார் உயிரைக் கூற்றுணச்
செய்குதிர். அங்ஙனஞ் செய்வீர்களேல், இராச்சிய பரிபாலனத்
தை நெறிதவறாது நடத்துதல் திண்ணம் என்றனர்.

‘எவ்வாறெனில் காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னுங் குற்றங்க
ளொருசிறிதும்ல்லாதவரும், காத்தலாகிய பெரிய தொழிலை
யுடையவருமாகிய எம் பெருந்தகையார்க்கு நூற்றுவர் தோற்ப
தும், ஐவர் வெல்வதும், எல்லாம் ஆடலின் வசத்ததேயாகும்.’
கிருஷ்ணர் கூறியவற்றை வெகு கவனமாகக் கேட்ட தருமரானவர்
அறிவுடைய மக்களுந் துணிவுடன் காக்க முடியாத தருமத்தைச்
காத்து நிறுத்தும் வலியுடைமையினால், அழல்வாய் மெழுகுபோல
மனம்பதைத்தனர். கிருஷ்ணரை முகம்நோக்கினர். அண்ணலே!
வில்முதலாம் படைகளைப் பயிற்றிய வாசிரியர்களையும், எமதுரி
மைச் சற்றத்தினரையும், கன்னன் முதலாம் வீரர்களையும், யாங்
கொல்லில் அழகோ? கொலையையே முதலாகக்கொண்டு கடல்
சூழ் உலகம் முழுவதையும் யாமே தனியரசு புரிவதிலும், வஞ்சக
மனத்தராகிய எமது பெரிய தந்தையார் சஞ்சய முனியிடங் கூறி

விடுத்த கட்டுரைப்படி தவக்கோலத் தாங்கலே தகுதியாகும்.
அவ்வாறொழுங்குந்கால் காட்டிலுள்ள சருகு, கனி, கிழங்கு முத
லாம் பொருட்களையுண்டு எவ்வுயிர்க்குந் தீங்கின்றி இனிது வாழ்
தலே நலம் என்றனர். “பெறுமவற்றான் யாமறிவதில்லை யறி
வறிந்த மக்கட் பேறல்ல பிற” என்றபடி குடியுங் குலமுங்
குணனு நலனு மொருங்கமைந்த தரும வேந்தரானவர் அளப்பரிய
கீழுப்பம் மிக்க இப்பேருரையைக் கூறினரெனில், மாயவன் மனப்
பான்மை யெவ்வாறாகும். என்னே இவனது தண்ணளி! மேலும்
மேலும் அறக்கருணையையே யறைகின்றனன் என்று கருதிப்
பின்னுஞ் சூழ்ச்சியெய்து, தருமரை நோக்கினர். மனமகிழ்வெய்
தினர். யுதிஷ்டிர! நீர் உதித்த சத்திரியகுலத்துக்குரிய தொழில்
களில் போரும் ஒன்றல்லவோ? அதற்குப் பயந்து காடுறைதலை
கிரும்புதல் அழகோ? நங்குலத்தினர் தம்மையெதிர்த்தாரை
அடக்கலேயன்றி யொறுக்கில் அரசு நிலைபெறுமோ? அதனால்
ஆண்மையுமென்னாகும்? நீர் அதற்குப் பின்னிடில், தீரா வசை
யொன்று உண்டாகுமன்றோ? இன்னும் முன்கூறிய வன்சினமும்
பொய்க்குமே என்றனர். இதனைக்கேட்ட தருமர், மனம்வருந்தி
னர். சிறிதுநேரம் ஆலோசித்தனர். என்னே! கிதியின் வலிமை.
யாம் எவ்வளவு தருமநெறியுன்னினும் முன்னிற்பது ஊழே!
“ஊழையு முப்பக்கங்காண்ப ருலைகின்றித் தாழாதுநூற்றுபவர்”
என்பதன்றோ பிரமாணம். இதற்கு நேர்மாறாகவே “ஊழ்கினை
யுருத்து வந்தாட்டுமென்பதும்” என்றும் ஒன்றுண்டோ? இன்
னும் பலப்பல ஆலோசிப்பதிற் பயனென்னை? எப்படியுங் கிருஷ்
ணரைத் தூதனுப்புதலே தகுதி என்று நிச்சயித்துத் தம்முன்
னிலையிலிருந்த பெரியோரை முகம்நோக்கினர். பூபாரத்தீர்க்கும்
புண்ணியனே! தேவரீர் துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனஞ்
செய்யவன்றோ இவ்வடிவமெடுத்துவீர்! மாமனாகிய கஞ்சனா
வன் அனுப்பிய குவலாயபீடமென்னும் யானையையும் கொன்று
வீர்! பத்திரனையும் கொன்றீர்! இன்னும் எத்தனை திருவினே
யாடல்களைச் செய்ய நிச்சயித்துள்ளீரோ? என்பதை அறியுமாற்றல்
எமக்கே இல்லை! சுவாமி! இன்னும் காலத் தாழ்த்தல் கூடாது.
தூது சென்று அரசவக் கொடியோன் அவைக்களம் நண்ணுதிர்.
இருதிருத்த வேந்தர்களும் என்றும் இன்புற்றிருக்கத்தக்கதாய
பாகத்தையே முதன்மையாக வேண்டுகிறீர். அதனை மறுப்பனேல்,
ஐந்து ஊர் வேண்டுதல் தக்கது. அதுவுங் கூடாதெனின், ஐந்து
வீட்டெனினும் பெறுக. அதனையும் மறுக்கில், அதிக துயரை உண்
டாக்கும் போர்த்தொழிலையே பெற்றுத் திரும்புதிர் என்றார்.
இவற்றையெல்லாம் கேட்டுப் பக்கலில் நின்ற வீராதீவீரனாகிய
வீமசேனனானவன் கோபமென்னுங் கொடுங்கனல் கொந்தளிப்ப

எழுந்தான். வசுதேவனை வணங்கினான். பெரியோய்! இம்மாயிருஞ்ஞாலமெல்லாம் ஒருங்குபூக்கும் உந்தக் கமலரே! அடியேன் கூறுவனவற்றைத் திருச்செவி சாத்தியுளுநீர். முன்னும் பாதகனாகிய துரியோதனன், எங்கட்குச் செய்த பலப்பல தீங்குகளை அவ்வப் போது காத்த கருணையும் தும்மதே. பிறர்க்கின்னல் விலையாப் பெருந்தகையாகும் எம் முன் தோன்றலானவர் சொல்லும் வலியிழந்த புன்மொழிக்கு என்செய்வேம் எனவிரங்கித் தருமரை முன்னிலையாக்கினான். குருகுலத் தழைக்கவந்த கொற்றவ! சூதாட்டத்தின்யாம் தோற்ற அச்சமயம் எம் சமுகத்திலேயே மானபங்க மடைந்த பாஞ்சாலியானவன் முறையிட்டபொழுதும் கொடியிடையாய் அஞ்சன்மின்! எனத் தேற்றினீர். அதுகாரணமாக நமக்கேயன்றி நாம் பிறந்த மரபிற்கும் இவ்வுலகுள்ளவரும் நீங்காத வசையை நிறுவினோம். கடுஞ்சுரம் நீங்கி அஞ்ஞாத வாசமுங்கழித்தேம். இனியேனும் மாற்றாரை வெல்லலைக்குறித்துப் போர் தொடங்கில். தருமநெறி பேசலழகோ! ஐயையோ! அரசுயர்த்தோன் எதிர்மறையாகச் செய்த தீமையிலும், முரசுயர்த்தோய்! உமது உடன்பாடாகிய தீமை சாலப்பெரியது. எந்தையே! பருந்தைத் தொடர்ந்த நிழலைப்போன்று உம்மையே பிந்தொடரும் எங்கனையும் வனவாசஞ் செய்யவிர்த்த கண்கெட்டவன் மகன் ஆனும் முழு உலகத்தையும் நீரே ஒரு குடைக்கீழ் ஆள, இன்றே தருகுவன். நூற்றுவரை ஒருங்குகூட்டி வானுலகேற்றுவேன் என்று வீரமொழி கூறியபின், கிருஷ்ணரை முகம்நோக்கிச் சுவராய்! எமது தமையனாரானவர் கொடிய போரையும், பாஞ்சாலியின் கூந்தலையும், தம்பிமார் முன்கூறிய சபதத்தையும் ஒரேவினை முடிபுகொண்டு முடித்தனர். இதுமட்டோ? கடவுளாகிய சிவ பெருமானும் நீருமறியப் பண்டுதொட்டுள்ள எங்குலப் பெருமையை முடித்தார். இது ஆண்மையோ! அறனோ! துரியோதனன், கன்னன் முதலாம் வீரர்கள் எதிர்ப்படும் சமர்க்களத்தில் அவர்கள் உடலங்களை இவ்விரு துண்டுகளாக்கியபின் அரசரிமை பெறதலன்றி, அண்ணர் கூறிய அறவுரையும் அரசாளுமோ? தூது சென்று இரப்பதும் ஆண்மையோ வென்றனன்.

இதனைக் கேட்ட தருமர் கையமர்த்தி என்றும் வீரவாழ்க்கையை விரும்பி மனங்கழிக்குந் தம்பியே! “குற்றம்பார்க்கிற் சுற்றமில்லை” என்பதன்றோ முதுமொழி! ஒருமரபில், ஒரு குடியில், எம்மோடுடன் பிறந்தாருடன் நிலையற்ற இராச்சியத்திற்காகப் பொருது இருதிறத்தேழும் மாய்வதேயன்றி நலனு முண்டோ? யாமனைவரும் ஒருங்குகூடி வாழ்தலன்றோ வியப்பம் பயக்கும். இளவலே! அந்நாளில் எமது தம்பிமாராகும்

நூற்றுவரும் அறியற்பாலனவற்றை அறியாமையினாலே கூறியன வெல்லாம் கேட்போரால் அவமதிக்கத்தக்கதன்றோ? பிறரால் வந்தெய்துவதன்றோ அவமானம். கையானது கண்மலரிற்படின, அக்கையைபுடனே வெட்டியெறிபவர்களும் உளரோ? என்று இசுழ் கடிந்தபுகழே ஆபரணமாகிய தருமர் கூறினார். இதனைக்கேட்ட வீமனும் தமையனை நோக்கினான். அண்ணாவே! நீர் துளபமணி மார்பனும், தேவர்க்கும் அறியவரும், முனிவர்களும், நான்மறை களும் இன்னும் தேடிக்காணாத பெருமையையும் உடைய நாராயணமூர்த்தியை மென்பதந் நோவத்தூதுபுப்பல் நன்றன்று. இவரோ சுத்த சாத்திக மூர்த்தி. அவனோ காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்னும் முக்குற்றங்கட்டும் தாயகமாயுள்ளவன். இன்னும் அழுக்காறுனது ஊற்றெடுப்பதற்கு உயர்ந்தமலையையே மன நிலையுடையான். இன்னாச் சொல்லுண்டாவதற்கு வேறுமிட முண்டோவெனில் இன்னாது என்பான். ஆதலால் யாம் அரசாள்தல் காரணமாகப் பெரியோரைப் பிழைபடுத்தல் அழகன்று. தங்களிளவலாகிய தமியேனை விடுத்தலேநலம். என்கையிலுள்ள பெரிய தண்டாயுதத்தால், என்புயவலியும், இந்திரகுமாரன காண்டபவலியும், நகுல சகாதேவர்களின் போர்வலியும், குறித்த நாராயண மூர்த்தியானவர் எமக்குமுதுனையாகிய பெருமையையும், திரௌபதி விரித்த கூந்தலின் சுருளையும், ஒருங்குகூட்டி முடித்துக் காட்டுவன். இத்தகைப் பெருமையானது கையில் நெல்லிபோலிருப்பக் கொடியவன் குடைக்கீழ் உயிர்வாழ்தலும் நலனோ? என்று கோபாவேசத்துடன் கூறக்கேட்ட நீலமணியனும் அருளுமன்பும் மீதூரநோக்கி வலிமிதத்த வீரனே! உயர்குலத்திற் பிறந்து தலைசிறந்த விளங்கும் அறிஞர்கள் நீதியையே கூறினும், மூத்தோன் கூற்றை மறுக்கமாட்டார்கள் அவ்வண்ணமே நீயும் வெஞ்சினத் தணிக வென்றனர்.

இஃதெவ்வாறாக, மேகவாகனன் மதலையெழுந்து கண்ணையும் தருமரையும் முறையாக வணங்கிப் பெரியோர்களை! கொடியோனாகிய சுயோதனன் எமக்குப் பற்பல துன்பங்களை யுண்டாக்கினான். யாமும் குலப்பெருமையையும் தருமத்தையுங்கருதிப் பொறுத்தேம். இனிமேலும் பொறுமையையே நாட்டுகில் பகைமைகாரணமாக வந்த சபதங்கள் கைகூடாது. பாஞ்சாலியும் அவிழ்த்த கூந்தலை முடியாள. அவ்வாறாயின் எங்கள் நிலைமைதானென்னாகும். பெருமையிற் சிறந்த அரசரே! என் காண்டபத்திலிருந்து புறப்படும் அம்புகளானவை தேவர்களெனினும், அசுரர்களெனினும் கொல்வது நிச்சயம். இவ்வலிமையை நன்குணர்ந்தும், முனிவர்கட்கும் காத்தற் றொழிற்குட்பட்ட அதிஸ்டான தேவர்களாகிய சங்கரீடனன், பிரத்தியும்

ணன், அனரத்தன் என்னும் மூவர்க்கும் முதல்வராகிய முழு முதல்வரைத் தீயோனிடந் தூதனுப்பி யாடம் எமது நாட்டை யிரப்பது அழகோ? உத்தமக்கற்புடைய பாஞ்சாலியை, வேத்த வையில் நிறுத்திக் கீழ்மக்களுந் நாணத்தகுந்த இழி தொழிலை அம் முழுமகன் செய்வித்த சமயத்தும், அவன் கிம்மியன்றோ நின்றனன். நெடியோய்! கரியோய்! நிருமலா! எனவலறியதை யாங்கள் கண்ணார்க்கண்டனமே. இன்னும் நடைப்பிணங்கள் போன்று வாழாவிருப்பின் என்னாகும். என்மனக் கருத்தின் படி கிருஷ்ணர் தூது சென்று அண்ணர் கூறியவைகள் பல வற்றைக்கூறிலும் “அறிவிலார் க்குரைப்பவர் அவரிலும் பேதை யார்” என்றபடி அவனோடுகொளான். உவர் நிலத்திட்டநெல் நற்ப யனளிக்காததுபோலவும், பாம்புக்கு அமிழ்த மூட்டினும் நஞ் சையே கக்குவதுபோலவும் ஆவதே முடிபு எனக்கூறிய காண் டபனைப் பதமநாபன் கையமர்த்தினன். அச்சமயம் நடுல னெழுந்து கிருஷ்ணரையும் தருமரையும் வணங்கிக் கூறுகின்றான். பெரியோர்களே! வலிமிகுந்த ஐவரும் முன்னிழந்துபோன இராச்சியத்தைத் திரும்பப் பெறுவார்களென்ற உறுதிமொழியும் பொய்த்ததோ? அரசதருமத்திலே ஆண்மையென்பதும் மிக மதிக்கப்படத்தக்கதன்றோ? “தூங்காமை கல்வி துணிவுடமை யிம்மூன்றுந் நீங்கா நிலைந் பவர்க்கு” என்னும் பொய்யா மொழிக்கு என் செய்வேம். எமது, பெருமைவாய்ந்த கிருஷ் ணரானவர், நந்தகோபன் திருமகனாயிருப்பினும், இந்திரனேவ லினாலே கல் மழை பொழிந்தனான்று, கோவர்த்தனம் என்னும் மலையைக் குடையாகப் பிடித்துத்தம்மைச் சரண்புக்க பசுநிரை களைக் காத்தவரன்றோ? இவர்தான் தூதுபோகினுமென்! துரி யோதனனுமரசரிமை கொடுப்பனோ? ஆகையாலிச் சம்புத்தீவத் திலுள்ள மற்றைய அரசர்கள் நகையாடாமற் போர்க்கெழுவதே தகுதி. அதுவன்றோ அவன் படைவலியும் எம்படைவலியும் அறியத்தகுந்த சமயம். முன்னொருகாலந் தேவரம்பையாகிய உருப்பசியை அவணர்கள் கவர்ந்து செல்லும்போது அவன் கணவனாகிய இந்திரனுக்குத்தவிபுரிந்து வலிமையினற் சிறை மீட்டவரும் எங்குல முதல்வராகிய புருராவாவன்றோ? இன்னும் பாஞ்சாலிக்கு மானபங்கமுண்டாக்கியமை பொறுக்குந் தரத் ததோ? பன்னிருவருடம் நாமனைவரும் பட்டபாட்டை யுன்னி னன்றோ அத்தகைய மூர்க்கன் மற்றொருவருடைய நல்லு பதேசத்திற்குடன்படல் எங்கனம் என்றான். இதுகேட்ட நாராயணன் கையமர்த்தி யருகிருந்த சகாதேவனைப்பார்த்து அறிவிற்கிரந்த உத்தமனே! எல்லா மனப்பான்மையுமறிந் தனம். பெரியோர்புகழும் மெய்யுணர்ச்சியும் வீரமுமுடைய உனது கருத்துயாதாகும் என்றனர்.

சகாதேவன் மனமொழிமெய்களால் வணங்கி ஆதிமூர்த் தியே! தேவரீர் மனப்பான்மைக்கிசையத் தூதுபோகிலென், ஒழியிலென், தூற்றவர் தலைவன் அரசு கொடுப்பிலென், தடு ப்பிலென், திரௌபதி கூந்தல் முடிப்பிலென், கிடுப்பிலென் இப்பாரதமானது ஈற்றிலென்னவாகுமென்பதை அடியேனற் சொல்லுந்தரத்ததோ? என்று பின்னுகூறுவான். வண்டு ளாய் முடியோனே! பூதனையென்பவளை முலைப்பாலுடன் உயிரையமுண்டனை. மருதமரமும் சகடமும் விழவுதைத்தாய்! முல்லை நிலத்தார் மகிழ்வுடன் வளர்த்த நெடுமாலே! தேவரீரின் திருநீளையாடல் முழுவதையும் ஐவரில் யானையறிவேன். ஆத லின் திருவுள்ளக்கருத்து எதுவோ? அதுபோலாகட்டும் என் றான். திருமாலுந் திகைத்தனர். என்னே! இவன் மனப்பா ன்மை! பகையையே சாதிக்கின்ற மற்றையோர்களின் கூற்று க்கு மாறாக இவன் கூறுகின்றானே என்று கருதி அவனைய மழைத்து ஓர் மறைவிடத்திற்கொண்டு சென்று வேந்தே! இப் பாரத யுத்தமானது நடவாது தடுப்பதற்குரிய வுபாயம் என்னை யெனலும், தொழுதகை தலைமேற்கொண்ட சகாதேவனுனவன், கூறுகின்றான். ஐய! இப்பாரதப் போரையுண்டாக்கி எல்லோ ரையுமழித்தப் பூபாரத் தீர்க்கவன்றோ இவ்வடிவமெடுத்துரீர். ஆகையாலிதைத் தடுப்பதற்குத் தேவரீருக்கு மிக மேலாகிய வலிமையுண்டு. இன்னும் கன்னன் அரசரிமை பெறப் பார்த் தனைக்கொன்று, பாஞ்சாலியின் குடும்பைய அறுத்து விலங்கிட்டு, மூவரில் ஒருவராகிய உம்மையும் நான் கட்டுவனேல், பாரதப் போர் நிகழா என்ற சொல் முடியுமுன் மாயவனும் உவகைபூத்த உள்ளத்துடன் அன்பனே! முற்கூறியன ஒருவாறு முடியினும் என்னை உன்னால் எப்படிக்கட்டமுடியும் என்றனர். அரசனும் குரவ! உமது திருவுருவப் பெருமையை நீரே உணரமாட்டீர். ஒவ்வோர் திருவுருவங்களையுங் காட்டுகில் யானும்மை அசையா மற் கட்டுவேனென்றான். பாண்டவசகாயனும் அன்பில் மேம்பட்ட அடியானது மனவலிமையை உணருமாறு கட்டுதி என்று தமது பதினூறியிரம் வடிவத்தையுங் காட்டினர். அன்பனுமொவ் வொன்றாக;

“நீ தேவ நென்றறிந்து நெஞ்சாற் றனைக் கட்டுஞ் சாதேவன் கண்களிக்கத் தானேயாய் முன்னின்றான் பூதேவருந் கனகப் பூங்கா நிழல்வையு மாதேவருந் தேடிக்காணு மலரடியோ(ன்) னைக் கட்டினன்.

மாயனுங்கட்டுண்டான். தூயோனே! அன்பாகிய கயிற்றினு லென்னைப் பிணித்தமை மிக நன்று. இனி கிடுக என்றனர்.

சகாதேவனும் ஆருயிர்த்தலைவரே இக்கொடிய பாரதப்போரில் வந்தடைந்த ஐவரையும் கடைக்கண் நோக்கியருளுதல் வேண்டுமென்றான். மாயனுமுடன்பட்டு அன்பே! எங்களிநவருக்கு மிடையில் நிகழ்ந்த இந்நிகழ்ச்சியானது பிறரெவருமறியவொண்ணாதது என்றார். இருவரும் பாண்டவரவையம் நண்ணினர். ஆங்கு மனமுங் குழலுமொருங்குசோர கிழித்துநின்ற பாஞ்சாலியைக் கிருஷ்ணர் கிளித்தனர். மங்கை நல்லாய்! இளையவனுந்தாது செல்லலே தக்கதென்றான். தருமன் கருத்துமிதுவாகும். ஒருகுடியிற் பிறந்தோர் ஒருவரையொருவர் எதிர்த்துப்போர் புரிதலழகன்று. ஒன்று கூடிவாழ்தலே மகிமை. “பற்றற்ற கண்ணும் பழைமை பாராட்டுதல் சற்றத்தார் கண்ணையுள்” என்பதன்றோ முதுமொழி. உன் கருத்துயாதாகும் என்றனர். இதனைக்கேட்ட பாஞ்சாலியும் ஏறுகேட்ட அரவமாயினள். கிருஷ்ணரின் மலர்ப்பதங்களை கிழுந்த கும்பிடான். வரியானது சென்று அழகு வேண்டத்தக்க வனப்புமிக்க கண்கள் நீருகநின்றான். மலர்மணஞ் சிறிதமறியாத கூந்தலுஞ்சேர்ந்தது. சுவாமீ! பிரகலாதனையாட்கொளற்காகத் தூனிடத்தே நரசிம்மமாகத் தோன்றினீர்! முதலேவாயிலகப்பட்ட யானையொன்று ஆதிமூலமேயென்று கூப்பிட நீலமலையென வாங்கெழுந்தருளினீர்! அண்ணலே! குருடன் மகனாகிய துச்சாதனன் என் கூந்தலைப் பிடித்திழுத்து, வேத்தவையிலிட்டுச் சீலையையும் உரிந்ததைப் பாண்டவருங்கண்டு கொள்ளே காலம் போக்குகின்றனர். அச்சமயத்தும் அடியாளது மானத்தைக் காத்தருளியதுந் தேவரீரே. இவர்கள் அக்கொடியவனிடம் ஐந்து ஊர்களை இரந்து வாங்கிக்கொண்டு, சமாதானமுற்றிருப்பின், அடியாள் கிரித்த கூந்தல் முடிப்பதெக்காலம் என்று புலம்பாரிப்ப, அயலில் நின்ற சாத்தகியானவன் வலியோனாகிய வீமன் கையிற் றண்டும், அருச்சுனன் கையிற் காண்மபமும், இவள் கூந்தலில் மாசமிருப்ப, இன்னும் பகைவரையிரத்தல் தகுதியோ? சராசந்தனுக்குப்பயந்து துவாரகையைக் கைவிட்ட கிருஷ்ணரின் துந் தருமாதம் மேன்மையோ இவ்வாறிரத்தல் என்றான். இச்செய்திகளையெல்லா மோதாதுணர்ந்த கிருஷ்ணர் திரௌபதியை முன்னிலையாக்கி அரசியே! யான் தூது சென்று திரும்பியபின் உன் கூந்தலை நாளை முடிப்பேன். பகைவரின் அந்தப்புரத்து மறைந்து இருக்கும் பன்னியர்களது மலர்க்கூந்தல்களன்றோ கிரிந்துகிளங்கும். மங்கை நல்லாய்! பகைவர்களினுடலமாகிய வயலை உழுகின்ற வாட்படையென்னுங் கொழுவையுடைய அபிமன்னுவானவன் நீதி தவறியொழுகும் மாற்றார்குலத்தை யும் நின்கூந்தலையும் முடியாது கிடுவனோ? என்று தமதுகைமலரார்ந்திரௌபதியின் கண்மலரைத்துடைத்து அருட்கண் சாத்தினர்.

“தன்று பிணியோர் துறந்தோ ரடங்காதோர்
கன்று சினமனத்தோர் கல்லா தவரினையோ
ரொன்று முறைமையுணரா தவர் மகளி
ரென்று மிவர் மந்தணத்தி னெய்தப் பெறுதாரே”

எனத்தருமர் கூறி மறுபடியும் எழுந்தருளும்படி வேண்டினர். கிருஷ்ணருமெழுந்தனர். தேரிலேறினர். சங்கமியம்பின. சதுரங்க சேனையுஞ்சூழ்ந்தன. இயற்கை, திரிந்துமாறுகின்ற பாலைநிலத்தைக் கடந்தனர். முல்லைநிலத்து யாறுகளையும், மலைகளையுங்கண்டார். மருதநிலத்து மள்ளர் மகளிர்கள் பாடும் வள்ளைப்பாட்டொலியையுங் கடந்தார். கிரைந்துசென்றனர். அழகிய கோபுரங்களும் மதில்களும் உயர்ந்தகிளங்கும் துரியோதனனது அரசமாபுரத்தை யண்மனர். கண்கொளாச் சிறப்பைக்கண்டனர்.

தூதுவர்கள் கண்ணினமிகிய செலவைக்கண்டனர். மன்னவைப்புக்குவணங்கி மேவலர்க்கரியே! முன்னோர் ஞான்று அனுமானின்வாலினால் இலங்கர தகனமுண்டாக்குவித்த கிருஷ்ணர் இன்று பாண்டவதூதனாகி எல்லைப்புறத்தை நண்ணினர் என்றனர். துரியோதனன் மகிழ்ந்து கேட்டான். அரசமுறையை உன்னினான். மங்கலவணிகளை வேண்டியகிடங்கிலமைப்பித்தான். நாற்படை முழக்குடன் வருகின்ற பெரியாரை எதிர்கொளச் செல்லுஞ்சமயத்துச் சகுனியுமறிந்தனன். என்னே!! பாவம், தனது தூர்மதியையன்றோ ஊட்டினன். “கிணைகிணை காலமாத வின் யாவதுஞ் சீனையலர் வேம்பன்றோனாகு” என்று பிறறைஞான்றுப்புலவருங் கூறினரே. ஊழ்வலியாரைத்தான் கிட்டது. அரசர்க்கரசனே! உனது மனநிலைமைக்கு முழுவதும் மாறாகிய ஒரு தூதுவனை மரியாதையுடன் எதிர்கொள்ளின், அதுயாதாகும். ஆண்மையன்றோ கெடும் என்றான். துரியோதனனும் அதுதக்கதென்றான். இறுமாப்புடன் அரியணையிலிருந்தான். “நாணமை நாடாமை நாரின்மையாதொன்றும் பேணுமைபைதொழில்” என்ற முதுமொழியை மெய்ப்பித்தான். அச்சமயம் வீட்டுமன், துரோணன், அசுவத்தாமன், கிதூரன், கிருபன் முதலிய வரசர்களுந், மற்றைய சிற்றரசர்களும், இரண்டியோசனை தூரவெல்லையில் கிருஷ்ணமூர்த்தியைச் சென்றுவணங்கினர். கிருபையும் பெற்றனர். கிருஷ்ணரும் பட்டினத்திற்புகுந்து கிதூரனது திருமகன்வாசப் பெருமையை நண்ணி முற்றமுடிந்த மணித்தகிசில் வீற்றிருந்தனர். கிதூரனும் மனம்மகிழ்ந்தான். நாரணன் என்னுந் தெய்வப்பெருமையைப் பலவாறுன்னினான். உவகைக் கடலிலமிழ்த்தினான்.

“முன்ன மேதுயின் றருளிய முதுபயோ ததியோ
பன்ன காதுபப் பாயலோ பச்சையா லையோ

சொன்ன நால்வகைச் சுருதியோ சுருதிநீ யெய்தற்
கென்ன மாதவஞ் செய்ததிச் சிறுகுடி லென்றான்.”

பின் கிருஷ்ணரும் மற்றையோர்களும் மாலேக்கடனைச்செவ்விதாக முடித்தனர். விதூரணலரிக்கப்பெற்ற அறுசுவை தொடர்ந்த நால்வகையுண்டிகளையும் மகிழ்வுடனுண்டார்கள். பரிமளதாம்புலமருந்தினர். அனந்த சயன மெனும்படியாகிய ஒருபடுக்கையை விதூரணதவினன். நாராயணனுந் துயின்றான். மற்றையோர்களும் ஏற்ற வேற்ற படுக்கைகளிலுறங்கினர். மறுநாட்கால நித்திரைகிட்டெழுந்து அனுட்டானங்களைச் செய்துமுடித்துத் துரியோதனனது அத்தாணிமண்டபத்தை நோக்கினர். அரசனும், முப்பத்தாறாயிரம் அரசர்களும், பதினொரு அக்குறேணி சேனைகளும், வீட்டுமன், துரோணன் முதலியோர் புடைசூழச் சந்திரனை விண்மீன்கள் சூழ்ந்துவிளங்கிய தன்மைபோன்று மணியாசனத்திருந்தான். இளங்கன்னியர்கள் எண்வகை மங்கலங்களையும் ஏந்தினர். அந்தணர்களும், வித்துவான்களும் அணிபெறவிருந்தனர். கிருஷ்ணருந் தோன்றினர். அரசனும்புகுள்ளார்களை நோக்கிப் பாண்டவ சகாயனாகவருகின்றியிடையனை மதியாதீர்க ளென்றான். வீட்டுமன், துரோணன், அசுவத்தாமன், விதூரன் முதலியோர்கள் வணங்க, சகுனிமனமெரிய, எதிரிலுள்ளாரிட்டபீடத்திருந்தருளினார். துரியோதனன் முகங்கொடாது கூறுகின்றான். ஐயா கோபாலமே! நீர் நேற்றுப்பகல் இப்பட்டினம் வந்து எனதுமனையிருக்க விதூரன்மனையை யடைந்த காரணம் என்னை என்றான். கிருஷ்ணர் புன்மகிழ்வுற்று அரசரேறே!

“என்னி னின்னிலொரு பேத மில்லையிது வென்னி னின்னிலது வென்னினு, மின்னின் முன்னிலகு விநெனெடுப்படை விதூரன் வந்தெதிர் வளம்பினு, னுன்னி லின்னமுள தொன்றுபஞ்சவ ருரைக்க வந்த கொரு தாதன்யா, னின்னி லின்னடிசி லுண்டு நின்னுடன் வெறுக்க வெண்ணுவது நீதியோ?”

என்று பின்னுஞ் சிலநீதிமொழிகளைக் கூறுகின்றார். அரசரேறே! சூட்சித்துணையாயிருந்து அரசரைக் கெடுப்பினும், குருமொழிமறுப்பினும் செய்ந்நன்றிமறப்பினும் ஒருவர்மனையிலுண்டவர்கள் பின் அவர்க்குமாருகப் பொருவரேல் சூரியனுள்ளளவு காலமும் நிரயத்திலிருந்து வருந்துவார்கள் என்றனர். அரசனும் சிரித்தான். கோபாலமே! நீர்தூதாகவந்தகாரணம் யதுஎன்றான். அச்சமயம் “அன்புடைமையான்ற குடிப்பிறத்தல் வேந்தவாம் பண்புடைமை தூதுரைப்பான் பண்பு” என்னும் பெருந்தகைமைகளொருங்கமைந்த தூதராகிய நாராயணனும், “நூலாரு னூல்வல்லலகுதல் வேலாருள் வென்றிகிணையுரைப்பான் பண்பு” என்னும் பெரு

வனப்பமையக் கூறுகின்றார். குருகுலவேந்தே! நின் கிளைஞர்க ளாகிய பாண்டவர்கள் சூதுகாரணமாக இழந்துபோன அரசரிமையைப் பின் பெறுங்காலமும் கொன்னே கழிகின்றது. அச்சமயம் கூறிய உறுதிமொழிப்படி வனவாசமும், அஞ்ஞாதவாசமும் கழித்தனர். ஆதலால், பெருமை விளங்க அரசு செலுத்துகின்ற இராசாதிராசனாகிய உமக்கு என்போல்வார் கூறுவது மிகையெனினும், உலகவழக்கத்திற்கு ஒக்கத் தூதுரைத்தல் நன்றென மதித்தேம். வேந்தே! இதுகாரணமாக என்மீது சினவற்க. அவர்களது தாயபாகத்தை நண்புரிமையுடன் கொடுத்தலே தகுதி. அங்ஙனமெனில் உமது சத்தயநெறியின் பெருமையும் யாவராலும் புகழ்ந்து பாராட்டப்பெறும் என்றனர். இதனைக்கேட்ட துரியோதனன் சீற்றம் மிக்கான். வாசுதேவனை விளித்தான். பாண்டவர்கள் சூது போரிற்றேற்ற ஞான்மன்றே அரசரிமையை இழந்தனர். இப்போது உமது சூழ்ச்சியினால் அதனையபகரிக்க நினைத்தல் மிகநன்றெனினும் நான் அவர்களினும் வலிகுறைந்தவனன்றோ? அன்னவர்கள் காடுறைதலே தகுதி! நீர்தான் வெறுப்பினும், இங்கேயுள்ள அரசர்கள் திகைப்பினும், எனது சத்தியவாக்குத் தவறியமையையறிந்து விண்ணவர் சிரிப்பினும், பாண்டவர் தான் படையெடுப்பினும் ஒரு ஈ இருக்குமிடமேனும், அவர்கட்குக் கொடேன் என்னும் மொழியை ஏறனைய அரசவத்தடன் கூறினன். இதனைக்கேட்ட திருமால் அரசரேறே! அவர்கள் பாகத்தைக் கொடாவிடின், அரைவாசியையாவது கொடுப்பதன்றோவழகு எனலும், பாதகன் அதனையும்மறுக்க, ஐந்துவீடேனுங் கொடுக்கச்சம்மதமில்லையோவென்றனர். அரசனும் புன்னகை செய்தான். கோபாலமே! பாண்டவர்கட்கு அரசிற்பாதிதான் கொடுக்கவேண்டுமோ? அன்றி ஐந்து நகரெனினும், ஐந்து ஊரெனினும் எற்றிற்கு! நான் காட்டைக்கொடுப்ப அகமகிழ்ந்து பன்னிருவருட்காலங் கழித்தனர். பின் நாட்டிலும் ஓராண்டு மறைந்துதிரிந்தனர். அவர்கட்கு ஒரு வீடுதான் கொடுப்பினும் மெச்சவார்கள் தானே! ஆதலால் நீர் அவர்கட்காகக் கேட்பதை விடுதலன்றோ நலம் என்றான். அதனைக்கேட்ட கிருஷ்ணரும் தமக்குண்டாகிய உவகையை அரசனுக்கு மறைத்தனர். பிரர்க்குத் தலைசாயப் பெருந்தகையே! தந்தையாகிய சந்தனுவானவர், கொண்ட காதலினால் சிறியதாயினது மைந்தர்சுருவருக்கு மிந்திலவரிமையையும், அரசரிமையையும் கொடுத்த வீட்டுமரும் துமது மரபினரே. அஃதங்ஙனமாகப் பழைய உரிமைப்பாட்டை யுடையபாண்டவர்களுக்கு உரியபாகமானது ஒருவாறு தவறினும் ஐந்து பட்டினங்களையேனு முதலுவதன்றோ பெருமை! அதனையும் மறப்பின் உமது அரசியல்தான் என்னாகும். கொற்றவ! நீங்கள்

ருதிமத்திருமுதித்த மரபும் ஒன்றே! அதற்கிணங்கவன்றோ அரசுபுரிவது அழகு. உரிமையுஞ் சமத்துவமானது தானே! “நடுவின் நன்பொருள் வெஃகிற் குடிபொன்றிக் குற்றமுமாங்கே தரும்.” என்னுங் குறிப்பமையப் பரிசாசமாகக் கூறினர். துரியோதனனுங் கிருஷ்ணரின் கூற்றை நன்குணர்ந்தான். கண்கள் சிவந்தன. கோபமாகிய கடலும் பொங்கியெழுச் சிரித்தான். துதரை முகம் நோக்கினன். ஐய! இவ்வுலகானது அரசினுக் கொருதலைப்பாரமன்றோ? இதனை யாவேண்டியவர்களும் வீரர்களன்றோ? மிக இலகுவாகியமுறையிற்றாயத் தொடர்பினுற் பெறுவது மிக அருமையேயாகும். யானோ மனமுவந்து கொடுக்க மாட்டேன். போர்முகத்துப் பெறுதலேதகுதி என்று கூறிய அரசனைக் கிருஷ்ணர் பின்னும் விளித்து; அரசே! “கூழங் குடியு மொருங்கிழக்கும் கோல்கோடிச் சூழாது செய்யுமாசு” என்பது பெரியோர் வாக்கு. நீயுங் குடியுடன் கெடுதற்கோ வெற்றுவார மொழிகளைக் கூறுகின்றன? நண்பும் நொதுமலும் பொருந்தி வழிவழியாகக் கூடிவாழ்வெய்துதலை அவாவென்னும் பாவியானவன் தடுக்கின்றனனோ? அங்ஙனமாயின் இக்குருசேத்திரத்திற்றினே பாண்டிமைந்தர்களுடன் போர்புரிதற்காயத்த மென்று கைகொடுமென்றனர். துரியோதனனும் நகைத்தான். பக்கவிலுள்ள தூணிலைமற்றான். ஏ! புன்மதி நிரம்பியுத்தனே! நீயோ இழிந்த பிறப்பினன். கோக்காத்தலைத் தொழிலாகக் கொண்ட இடையர்களுடன் ஆயர்பாடியிலலைந்தனை! அன்றி ஆய்ச்சிபர்களின் வெண்ணையையும் திருடினை! அதுகாரணமாக உரலிலுங் கட்டுண்டனை! இவ்விழி தகைமைகளையெல்லாம் மறந்தனை! ஆகையினுற்றினே அரசர்களின் உயர்ச்சிபெற்ற குருகுல வேந்தர்களின் மெய்மையையும், யாதோ குருறைவுமில்லாத எனது பராக்கிரமத்தையும்றியாது அரசசபையில் இவ்விழிமொழிகளைக் கூறினை! நன்று!! நன்று!! மிகநன்று!! உனது சூழ்சியன்றோ சூழ்ச்சி! ஐவர் சண்டை செய்யவரின் யான சரண்புகுவேனோ? இயல்பாகவே சிங்க கர்ச்சனைக்குப்பயந்து உயிர்வாழும் மதயானைகள் பல கூடிப்போருக்கெழின், சிங்கமும் சரண்புகுமோ? அதுபோலவே பாண்டவர்களுயான் அஞ்சுவனென்றே நீ கொடுக்கச் சொன்னனை! இதுவென்ன வித்தை! வெகு அதிசயமாகவிருக்கின்றதே! பாண்டவர்கள் சூதாட்டத்திற்றேற்ற சமயம் அவர்கள் பட்டத்தரசியாகும் பாஞ்சாலியைக் குடுமி பற்றி யிர்த்ததும், துகிலுரிந்ததும் அவர்கள் முண்ணிலையிலோ? மறைவிலோ? இதனையுடனிருந்து கண்டவர்களுள் நீயும் ஒருவனோ? அன்றோ? துள்ளீரும், இடுசோறும் மகிழ்ந்துண்டுயிர்வாழும் பாவிசளும் புயவலி கூறுகின்றனர்களோ? இவர்களுக்குத் தாயரும் இருவர்களாம்! தந்தையும் ஐவராம்! பெண்ணும் பாஞ்

சாலி ஒருத்திதானும்! என்னையுந் தங்கலி லொருவனாக மதித்து இச்சகம் பேசுகின்றார்களா! இதுவன்றோ அதிசயம்! என்று பற்பல கொடுமொழிகளைக் கூறினன். கிருஷ்ணருங்கேட்டனர். மனமகிழ்ந்தனர். பாண்டவர்கருத்து நலனெய்துமென மதித்தனர். “கற்றுக் கணஞ்சான்செலீச் செரல்விச் காலத்தாற்றக் கதறிவதாந்துது” என்பது தமிழ் மறைபாடலின், நீதிநூற்கல்வியையுங் காலத்தாற் பிறிதொருக முடிக்க வணங்குதலின், தக்கதறிதலுமாகிய முற்றமுடிந்த இலக்கணங்களை யோதாதுணந்தவர் இத்தூதராகையால் “உண்ணாது நோற்பார் பெரியர் பிறர் சொல்லு மின்னஞ்சு சொனோற்பாரிற்பின்” என்றபடி துரியோதனனது கொடுஞ் சொல்லின் வன்மையைறியாதவர் போன்று விதூரனது வீட்டிற்குத் திரும்பவும் சென்றனர்.

துரியோதனனுந் தனது பொங்கிய சினத்தைப் புன்மதிக்கின்றனன். என்செய்வான். மற்றையவரசர்க்கு விதூரனைச் சுட்டிக் காட்டினன்.

“கரிந்து மாலேசரு காகவும்புதிய கமல வாண்முகம் வெயர்க்கவுந் திருந்து கண்ணினைசி வக்க வுக்கொடிய செய்ய வாயிதழ் துடிக்கவு, மிருந்த பேரவையி னெடிது யிர்த்திடுமி ராசரா சனவ னுக்கிவன், விருந்து செய்தவுற வென்கொ லென்றரச ரெதிர்வி தூரனை விளம்புவான்”

வேந்தர்களே! யிவன்மதியிருந்தவாறென்றே? பகைவர்களரசை வலிமையினுற் கவரட்டும் என்பதோ? இராசாதிராசனாகிய எனது உண்டியை மறுத்த தூதனுக்கு, மனம்மகிழ்த் தனதுண்டியை ஊட்டினன். என் தந்தையுடன் கூடிப்பிறந்ததையும் மறந்தான். இன்றளவும் என் சோற்றையே உண்கிறான். என்மீது காட்டுமன்புக்குப் பதிலாகத் தீமையைச் செய்கிறான். எனது பகைவருள் இவனன்றோ உட்பகைவன். இதனையன்றோ பெரியோர் நச்சுப்பகை என்றனர். “புறநட்டகம் வேர்ப்பார் நச்சுப்பகையை வெளியிட்டு வேரூதல்வேண்டும்.” இவன் பொதுமகளிரையன்றோ நிக்கின்றான். பொதுமகளின் புதல்வனாதலின், இன்று அத்தூதனுடன் உறவுகொண்டனன். என்னேயதிசயம்! இவன் மடமையை என்சொல்வேம். அன்னையின் குணத்தையே இவனுங் கொண்டனன் என்றான். விதூரனும் இச்சங்கதியை நன்கு அறிந்தான். கோபமும் பொங்கியெழுந்தது. துரியோதனனை முன்னிலைப்படுத்தினான். அரசனே! உன் மதி மிக நன்று. “தேரான் றெளிவுந் தெளிந்தான் கணையுறவுந் தீராவிடும்பைதரும்” என்பதை நீயின்னுமுணராமையே ஆச்சரியம். நீ வசைகூறிய நாவிலிருந்து இரத்தமொழுகவும், மற்றைய அங்கங்களெல்லாம்

நடுங்கவும், உன் சிரத்தை எடுப்பதன்றோ முறையாகும். அதனையும் பொறுத்தனம். குருகுலத்துள்ளாடுருவன் தனது மக்கின் உயிரையுண்டாடுவென்று யாவரும் எள்ளி நகையாடுவார்களென்றே தவிர்த்தேன். எந்த வெந்தவுலகமும் புகழும் கிருஷ்ணரன்றோ? பாண்டவ தூதராய் வந்துளார் யான் கருதியது அவரது பழைமையையும் பெருமையையும்! அந்த உண்மையை நீ அறியாய்! என்னையும் நகைத்தாய்! நான் உனக்கு மாறாகிய செயலைச் செய்து தருமம், புகழ், ஆண்மை ஒருங்குடைய பாண்டவர்க்குதவி புரியின், முடியுடை வேந்தர்களு மென்னையிகழ்வார்களோ? நான் இரண்டு வாக்கு ஒருபோதும் கூறேன். இனிவரும் போரிலொரு போதும் கில்லெடேன். என்செயலை நீ காணும்படி இதோ காட்டுகின்றேனென்றான். தனது கில்லை இருதுண்டுகளாக வெட்டினான். கண்ணுற்றார் அஞ்சினார். அரசர்கள் ஆச்சரிப்பமுற்றனர். அந்தோ!! இந்த கில்லானது முன்னொருகாலம் சிவபெருமானார் கொடுக்கப்பட்ட பிழைமுற் திருமாலினார் கொடுக்கப்பெற்ற சாரங்க மும்ல்லவோ! இனிமேல் கில்லாண்மை மிக்க காண்டபன் வந்து எதிர்ப்பின், அவனுக்கு இணையாக வேறு வீரமுண்டோவென அதிசயிப்பத் தனதில்லம்கோக்கினான். அச்சமயம் அறிவான் முதிர்ந்த பாட்டனாகிய வீட்டுமன் இச்செய்திகளைக் கண்ணுற்றான். என்னேயிவன் மதியெனப்பலவாறு நொந்தான். துரியோதனனை விரித்தான். தன்மதி மைந்த! நீ விதானது கில்லினாற் றலையறியாய். பகையுற்றுழிச் சோனாமேகம்போன்று வருகின்ற அம்புகளையெல்லாம் தடுக்கத்தக்க கில்லாண்மை மிக்க வீரர்கள் விதானைப்போல் யாருளார்? அவனது வீரத்தையறியாது, கொன்னே குற்றங்கூறினேயே இவ்வாறாகிய தன்மையையுடைய நீ பகைவரை வெல்வது எங்ஙனம்? இவ்வருமையான அரசைப் பாண்டவர்களன்றோ ஆளப்போகின்றார்கள்! இராசாதிராசனை மதித்த நின்புகழ் முழுவதும் இன்றோடழிந்தன என்று அன்பு காரணமாகச் சில மொழிகளைக் கூறினான். துரியோதனனுங் கேட்டு மனங்கொதித்தான். வீட்டுமரை நோக்கினான். எனது பெரிய பிதாவே! வீரர்களினருமை போரிலன்றோ வறியலாகும். விதானன்றி கில்லாண்மைமிக்க வீரர்கள் வெற்றெருவருமில்லையோ? வலியுற்ற பாண்டவர்களை யெதிர்த்துச் சமர்புரிய அதிக தீரத்தன்மை வாய்ந்த வீரர்களும் வேண்டுமோ? அங்கநாட்டரசனாகிய கன்னனின் போர்வலிமைத் தாங்களின் னுமறியகில்லைப்போலார். பாண்டவர்களெதிர்ப்பின் சோனாமு கத்துடனழித்தப் பரணிபாடுவிக்கத்தக்க வீரனுமவனன்றோ? நீர் இவனோடிருந்து இவனாடாடியவமுதமுண்டு, உயிர்வாழுகின்றீர்! அவ்வாறாக, இவனை யாவது பகைக்கின், அவர்

கனது புகழைக் கூறுவது அழகாமோ? இவ்வுலகிலுள்ளவரசர் கன்தாடுநாங்கு கூடிவரினும் என்னோடு பொருகிடுதிர். கடவு ளாகிய சிவபெருமானேயெனது அடிபுக்கு அஞ்சவரெனின்

“கீயி ருக்கெடு விற்கை யாசிரிய னவனிருக் கநிக ரற்றவன்
சேயி ருக்கவிறன் மன்ன ரிப்படி திரண்டிருக் கவெதிர் சென்றுநீர்,
வேயி ருக்குமிதழிபைய னுக்குநல்வி ருந்துசெய்தவன் வெறுக்கிலென்,
போயி ருக்கிலென்மு றிக்கிலென்சிலை லைந்தும் மொடெவர்போர்செய்வார்

என்றான். அச்சமயம் கன்னனானவனெழுந் து வீட்டுமரை நோக்கினான். பெரியோய்! போர்முனையிலெதிர்த்து வருமருச் சன்னது ஆவிகவர்த்தகன்றோ யானிருக்கின்றேன். அதனை யறிந்தார் தாங்களிடையனுக்கஞ்சவந்தனோ? கஞ்சனானவன் வஞ்சனையினாலனுப்பிய மல்லரிநவரும் விளாமரமும் பசுக் கன்றுமாக வந்தபோழ்து, கன்றைப்பிடித்து விளாவிழும் படியெறிந்த கள்வனதானே படுகதத்திற் தேர்ச்செலுத் துபவன். செலுத்தினும் என்வலிமையை அறிதற்கு இடம் படுகாமோ? அன்றோ? தேவர்கள் பொரவரினும் ஓரம்பினலழித் தல் தண்ணம். யான் கஞ்சமரில் நாகாஸ்திரத்தைச் செலுத் தினால் அருச்சுனனுமுயிருடன் திரும்புவானோ? ஆகையினால் எனக்கு நிகராகவும், வீரர்களுளரோவென்று கொடையினாற் கற்பகதருவும் நானும் வள்ளலாகிய கன்னன் கூறினன். தெளிந்த அறிவியையுடைய வீட்டுமருங் கேட்டனர். புன்னகை பூத்தனர். கன்னனை முன்னிலையாக்கினார். மகனே! நிவாதகவசர் காலகேய ரென்னுமசரர்களைச் சூரியன்முன்பட்ட விநுள்போல வோட்டெடுப்பப் பொருது, தேவர்களது அரசரிமையைப் பண்டுபோலக் கொடுத்துதவிய உத்தண்ட கெம்பிரானாகிய அருச் சனுக்கு நீ நிகரோ? வெண்ணிறச் சந்திரனுக்குக் கருநிறச் சந்திரனாவமையாமோ? என்றனர். இதனைக்கேட்ட கன்னனும் கன்றியமனத்துடன் வீட்டுமரை நோக்கினான். ஓ பாட்டனாரே! எந்திறம் பேசவும் வேண்டுமோ வென்ற சொல்லிடுகருமுன் னர் வீட்டுமரும், அரசனே! போருண்டாகும்போழ்து அப் போர்முனையிலன்றோ வீரம் விளங்கும். யானுங் காண்பேன் என்று கூறிச்சென்றனர். வேந்தர்பிரானும் மற்றைய வரசர்க ளுக்கு கிடைகொடுத்தான். அதன்பின்னர், விதான் மாளிகை யிலிருந்த கிருஷ்ணரானவர் விதானை முன்னிலைப்படுத்தி வீரனை! இப்பூவுலகில் கிற்களிரண்டேயுளதென்று யாவரும் கியப்பன வற்றாள் ஒன்றை, யாது கருதி முரித்தனையென்றார். விதா னும் வணங்கிச் சொல்லுகிறான் சுவாமீ! அரசராயினார் தமது

இறைமைக்குரிய உபாயங்களைத் தாங்களே யறிந்திருத்தல் வேண்டும். அன்றி அமைச்சர்களெடுத்துரைப்பதைக் கேளாத வர்களாயும், செடுவதனை நினைபவர்களாயும் இருப்பின் அவர்கட்காகப் போர்முனை சென்று இறப்பது குற்றமெனப் பெரியோர் கூறுநிற்பர். “அற்பராவார்க்குச் செல்வமல்லது பகைவேறுண்டோ” என்பதன்றோ பெருமொழி!

“சிறியரே மதிக்குமிந்தச் செல்வம்வந்துற்ற ஞான்று
வறியபுன் செருக்கு மூடிவாயுளார் மூகராவர்,
பறியணி செவியுளாரும், பயிறரு செவிடராவர்,
சூறிபெறு கண்ணுளாருங் குருடராய் முடிவான்றே”

என்றதுபோன்று ஒன்றையும் மதியார்கள். பெரியோர்கள் தானும் நினைக்கவுந் காணவும் முடியாத தேவரீரின்விடம் வந்தகாரணத்தையருளெனவும் நினைத்தலன். சுற்றத்தைக் கூடி வாழ்தலைப் பெருமையெனவும் அறிந்தலன். சுவாமீ! இவன் கூறியனவோ மிகவுமிழ்மையான சொற்களாகும். ஆதலினாலே தானையானும் கில்லைவெட்டினேனென்றான். இங்ஙனங்கூறிய விதரனைக் கிருஷ்ணர் பின்னும் நோக்கினர். வீரனே! துரியோதனன் சமர்க்களம் புதுந்த இறக்குஞ்சமயம் நீ கூடநில் லாதொழிவையேல் உனதன்புமிக்க பாண்டவர்கள் எவ்வகை நலனும் ஒருங்குதய்ப்பார்கள். நெய்யுடனெக்கிய கிறகிற்குங் காற்றினுதவிவேண்டியதுபோல உனதுதனியுந் துரியோதன னுக்கவசியம் வேண்டற்பாலது. உனது கில்லானது வெட்டப் பட்டபொழுதே துரியோதனனும் படையுழிகைதிண்ணம். பெரியோர்கள் வகுத்த அறநூலின் துண்பொருளை நன்கு ணர்ந்த விதரனே! துரியோதனன் கூறிய வசைமொழிகளைப் பொறுத்ததின் பெருமைக்கு இலக்குமுண்டோ? என்றவ்விடம் விட்டகன்றனர். கண்ணைப் பெற்றதாயாகுங் குந்தியானவரிருக் கும் மாளிகையையடைந்தார். சந்திரகிம்பம்போன்று மலர்ந்த முகத்தையுடைய குந்தியும் வாசுதேவரையெதிரேற்றள். வந்தனையும்புரிந்தாள். சூற்கொண்ட மேகத்தைக்கண்டு சலா பியைவிரித்தாடும் மயிலை நிகர்த்தாள். அடியான் வசிக்குமிச்சிறு குடிலில், தேவரீர்வருதற்கு என்னதவஞ்செய்தேனோ வெனவி யந்தாள். காட்டில் வசிக்கும் மக்களனைவரையும் ஒருங்குக் கண்ட மகிழ்ச்சியையும் எய்தினாள். துளபமணிமார்பன் திருமுகத் தைப்பார்த்தாள். தேவரீர் இப்பட்டினத்திற்கெழுந்தருளிய காரணம் யாதாகுமென்றாள். கிருஷ்ணரும் கூறுகின்றார். தேவியே! உனது மக்களினேவற்படிக்குத் தாயபாகம்பெறும்

தூதனாகவே யான் இவ்விடம் வந்தேன். துரியோதனனும் தென் திசைக்கோமானும் பாணும்படி போர்செய்வேனென்று கூறினன். எப்படியும் நாளைக்குப் போர் தொடங்கல் நிச்சயம் என்றார். இதனைக்கேட்ட குந்தியானவன் மனம்வருந்தினன். கிருஷ் ணரின் முகத்தை நோக்கிச் சுவாமீ! நாளைக்கு நாடைபெறும் போரில் மாய்வதற் தவிரவதும் யார்என்பதை அடியாளறியக் கூறுதீர் என்றாள். மாயவனும் குந்தியின் வாட்டத்தைத் தமது சாதாரியத்தினால் மாற்றினான். மங்கை நல்லாய்! உனது பெருமை உனக்கே கிளங்காது! நீ இளமைப்பருவத்திற் கன்னிகா மாடத்திலிருந்தனை. ஆங்கோர் முனிவர் தோற்றி ஐந்து மந்திரங்களைபுர்தேசித்தனா. அம்மந்திரவலியாற் சூரியனை வரவழைத் தனை. சூரியனுமுடனே தோன்றினன். அச்சண்டிமே யோராண் மகவுதித்தது. அம்மகவை யாருங் காணிற் கற்புக்கேதமா மென்று பேரையிலிட்டு யாற்றிலீந்தாய். அந்தயாறும் அக்குழந் தையைக் கங்காநதியிடம் சேர்த்தது. அதனைத்தேர்ப்பாகன் கண்டு ஆர்வமிக்குதியினாலெடுத்து மகன்போலப் பேணிவளர்த் தான். அச்சமடம் சூரியனேவலினாலே அக்குழந்தைக்குக் கன் னன் என்னும் பெயருமிட்டான். அக்கன்னனது படைவலி முதலியவற்றைத் துரியோதனன் அறிந்து பட்டமுஞ் சூட்டி னன். வேண்டிய உரிமைகளையுமுதகினன். அக்கன்னனுடன் எதிரின்று சமர்புரியும் வீரர் ஒருவருமில்லை. அவனே உனது இளையமகனாகிய அருச்சுனனுடன் போர் புரிவன். அருச்சுனனைத் தனது தம்பியென்னு முரிமைப்பாட்டையும் அறியான். ஆத லால் அக்கன்னனாகிய வீரனிடத்து நீ இச்சுணமே செல்குவை உனதுரிமைப்பாட்டை முறைமையாகக் கூறி அவனைப் போருக் கெழாவண்ணஞ் செய்தலே தகுதி. அகன்பின் உன் மகனை நோக்கி யுனது தம்பியர்கள் ஐவருங்குற்றேவல்புரிய நீயே தனிய ரசு செலுத்தலாமைனக் கூறுதலும் நலம். அங்ஙனங் கூறுங் கால் கற்பகதருவும் நாணுங் கொடையைஉடைய கண்ணன் மறுப் பன். மறுப்பின் ‘காண்டாவனத்திலிருந்தெழுந்த போன பார்பின் துண்பொருளையவன் அம்பாகவைத்திருக்கிறான்’ அருச் சுனனோடு பொருங்காலம் அந்த நாகபாணத்தை யிரண்டாம் முறை யுபயோகிக்காது ஒருவரம் வேண்டுமை என்று மாமனாகிய மாமாயன் கூறினான். கேட்டகுந்தியு மதிசயமுற்றாள். சுவாமீ! அக்கன்னனானவன் எனது மகனென்பதை முன்னந் தேவரீர றியத்தரின் யானிப்பாரதப்போ ரெழவிடமாட்டேன். பெரியோய்! இருதிருத்தினரு முயிர்கிடுகைக்கேதுவாய பல முறைகளையுண் டாக்கினீர். அதுமட்டோ? கண்ணையின்றுதானே யெனதுமத லையெனவுங் கூறினீர். ஐயனே! ஒன்றை நினைத்தொன்றைச்

செய்கின்றீரே! ஆகா பூபார் தீர்க்கும் புண்ணியனே! யான் கன்னலுடைய நாகாஸ்திரத்தைத் தடுப்பின் அருச்சுனனினம் பிறை கன்னனிற் தொழிவன். தடுக்காவிடின் அருச்சுனனிறந்து படுவன். ஐயையோ! இக்கொடுமைக்கு என் செய்வெனென்று இரங்கினான். பலவகையான வளப்பங்கள் மிகுந்த குந்திதேசத் தரசன் மகளாகிய குந்தியின் துயரை, ஆயர்பாடியில் வெண்ணையுந் தயிருந் களவாடிய கண்ணனாகிய கள்ளனும் மாற்றினான். மீண்டுங் குந்தியை விளித்தான். மங்கை நல்லாய்! பாண்டவர்களின் நிலைமையோ ஐந்தலை நாகமனையது. ஒருவரையொருவர் விட்டகலாத ஐவருமிறத்தல் கிருப்பமோ? அல்லது கன்னன் மாத்திரமிறத்தல் கிருப்பமோ?

“ஐவர்க்கு மோருயிரே ஐந்துறுப்பு மாதலால்,
ஐவருஞ்சாகை யழகியதோ?—வைவே,
லொருவனுமேசாகை யழகன்றோ வென்றான்
திருமகள் சேர் மார்பன் கிறந்து”

ஆதலினம்பை விலக்கலே யழகென்று தேற்றினர். மீண்டும் விதூரன் மனையை நண்ணினர்.

தூரியோதனனமைச்சியல்

அரசர்க்குரிய உறுப்புக்களாறனுள்ளும் அமைச்சரானது இன்றியமையாததாதலால், ஆட்சித்திறனறிந்த அமைச்சர்களுடன், எக்கருமங்களையு முசாவுதல் மரபென்பதை முன்னருங்குறிப்பிட்டோம். “பிரித்தலும் பேணிக்கொளலும் பிரிந்தாற் பொருத்தலும், வல்லதமைச்சு” என்பதும் பிரமாணமாதலின் தூரியோதன மகாராசனானவன்மனது தந்தை, தப்பியர்கள், கன்னன், சகுனி முதலாஞ் சுற்றத்தவர்கள், தெளிபொருளுணர்ச்சியுங் கூரியமதியுமுடைய மந்திரிமார் ஆகியவர்களை ஒருங்குகூட்டி ஒரு தனிமண்டபஞ் சேர்ந்தான். பின் ஆங்குள் எவர்களை மகிழ்வுடன் விளித்தான். பெரியோர்களே! பாண்டவர்கள் சூதிற் றேற்றுக் காட்டையடைந்தனரன்றோ? அவர்களை மீட்டும் நாட்டைவேண்டும்படி முட்டிய கிருஷ்ணன் தனித்து இங்கு தூதனாக வந்துள்ளான். நாமப்போ அதற்குச் செய்யத்தக்கது யாது என்றான். தந்தையாகிய திருதாரட்டியன் கூறுகின்றான்; மகனே! புலியானது வலையிலகப்படின் வேடர்

கள் கிடமாட்டார்கள். அதுபோல நாமுங் கையிலகப்பட்டவனை விடுதல் நலமன்று. இந்நள்ளிரவு கிடியமுன் கிருஷ்ணனைச் சேனைகள் புடைசூழச் சென்று கொல்வதே தக்கது என்றான். குருடன் சொல்லியவற்றிற்கு விகர்னனும் சிரித்தான். ஆங்கிருந்தவர்களை முகம் நோக்கினான். தூதர்களைக் கொல்வது அரசர்க்கு மரபன்று; ஆதலின் இது தப்பிப்பிரயமென்றான். பின்னுந் தமையனை நோக்கினான். வேந்தர் வேந்தே! மூத்தோர், சிறுவர், வேதாத்தியயனர், பிணியாளர், தோத்திரிப்போர், மகளிர், தூதராகுமிவர்களைக் கோறல் பெரியபாவம். அங்ஙனஞ் செய்வோரிடமையிற் பழியையும் துன்பத்தையும் எய்துவர். மறுமையில் நீங்கா நிரயத்தையும்டைவர் இதற்கு உதாரணமாக முன்னொருகாலத்தல் இராசாதிராசனாகிய சூரபன்மனின் அத்தாணிமண்டபத்தை விரவாகு என்னுங் குமாரசுவாமி தூதர் சென்மடைந்தார். அரசனுக்கணையாகவுமிருந்தனர். வேண்டியவைகளை முறையாகக் கூறினர். ஈற்றில் ‘எந்தை நெடுவேலி னிபுனைத் தடிதறிண்ணம்’ எனவொரு கட்டுரை பகர்த்தனர். சூரபன்மன் மைந்தர்பலரையுங் கொன்றனர். வீரமகேந்திரத்தை யுமழித்தனர். அச்சமயத்திலும் அரசனானவன் ‘தூதரைக் கோறல் பாவம்’ என்று தருமனால் முறையையுமாராய்ந்து வறிதேயிருந்தான். இதுமட்டோ? பின்னோர் ஞான்று இராமசுவாமியின் தூதராகிய அனுமனும் தமது வாலினால் இலங்கையை யெரியூட்டியழிக்கக் கண்டும் அரசனாகிய இராவணனின் தம்பி விபூஷணனானவன் “மாதரைக் கொலைசெய்தார்களுரென வரினும் வந்த தூதரைக் கொன்றுளார்கள் யாவரே தொல்லை நல்லோர்” என்றான். ஆதலால் பெரியோர்களே! தூதுவந்த ஒருவனைக் கொல்ல நீனைப்பது பெரியபாவமாகும். அன்றி, பதைவராயினுந் தன் வீடுவந்தவர்களைக் கொல்ல நீனைப்பதும் ஆண்மையாகுமா? யாம் எத்தகைய உபாயங்களைச் செய்யினுங் கருஷ்ணனோ இந்நள்ளிரவுலகப்படவும் மாட்டான் என்றான். இந்நல்லுரையானது தூரியோதனன் மனதுக்கினிய தம்பியாகிய துச்சாதனன் செவியில் தீயிலிட்ட வேலென துழைந்தது. தமையனை நோக்கினான். அரசரே! மந்திராலோசனைச் சபைக்கு வயதிற்குமுறைந்த இவனை ஏன் அழைத்தீர்கள். உலகியலானது மகப்பாண்டித்திய மடைந்தவர்களுக்கும் கிரம்பிய வயதில்லாத வர்கட்கும் ஒருப்பதும் விளங்காது. ஆதலால் எனது அபிப்பிராயப்படி ிதர்வீரர் முதலியோர் சூழ்ந்து நிற்ப, விதூரனது மானிகையில்விட்டீட தீக்கொளுவின எமது உட்பகைஞனாகிய விதூரனுடன் கிருஷ்ணனும் ஒருங்கழிதல் நிச்சயம் என்றான். அச்சமயங் கன்னன் எழுந்தான். சபையோர்களே! சூரியப் பிரகாசத்தின் முன்னிருள் நிற்காவே! இவனைக் கொல்ல எனது

ஒரு அம்பே போதமானது. இந்நள்ளிருளே இதற்கு ஏற்ற தருணமாகும் என்றான். அச்சமயம் சகுனி யெழுந்தான். பொங் சிய சீற்றமுந் தங்கிய வஞ்சமும் மூள நின்றான். சபையோர் களே! கிருஷ்ணன் நாளைப் பாண்டவரைக்கூடின், உரித்தாக வந்துட்டு முழுகினைபோன்று போரில் எம்மை வெல்லவிடான். ஆகையால் தூதரைக் கொல்லுவதாண்மைக்கு மாறு கமெனி னும் இவனைக் கொல்லாமற் கொல்லல் அன்றோ தகுதி! அங் கனமெனிற் பொறிக்கிடங்கொன்றமைத்து, அதன்மீது அழகிய பீடமிட்டு, கிருஷ்ணனை இருத்தி, கிழத்திக்கொல்வதே தக்க தென்றான். அரசனார் தன்மனதுக்கினிய மந்திரமெட்டியவுடனே “புதியது கண்டபோது கிடுவிரோ புதமை பார்ப்போர்” என்ற படி அழகிதுவேயென்று ஆனந்தித்து மந்திராலோசனையை நிறைவுசெய்தனன்.

கிருஷ்ணனைக் கொல்ல வழிதேடுகை

மந்திராலோசனையும் முடிவெய்தியது. அரசனும் உவகை யெய்தினான். நிலவறையைக் கருத்தமைய வகுப்பித்தான். ஆங்குப் போர்வீரர்கள் நிறுவப்பட்டனர். மல்லரும் பப்பரர்களும் இரு மருங்காக நிறுவப்பட்டனர். பல படைவீரர்களும்வ்வாற்ற. பின் அந்த நிலவறையை மூங்கிற் பிளம்புகளினால் மூடச்செய்தான். அதன்மீது குலமணிகளழுத்திய பீடத்தையிடுகித்தான். மேற் கட்டியின்மீது மலர்மாலையினால் அணிபெற அலங்கரிப்பித்தான். சித்த சுத்தியையுடைய மெய்யடியாரது உள்ளக் கமலத்தை மலர்த் துந் துளாய் முடியோனைத் தனது ஆசனத்திருத்திக்கொல்லவுண் னினான்.

இச்சங்கதியையறிந்த சுதிரவனும் பொல்லாங்குக் கொதுங் கியவன்போன்று கீழ்த்திசையை மெல்ல நண்ணினான். தாமரை மலர்களும் மலர்ந்தன. சிற்றரசர்களுங் கடந்த இரவு கண்ணிழித்த அரச அவையை நண்ணினர். ஆதிசேடனின் துயில்நீத்த கண்ண னும் காலேக்கடன் கழித்தனன். அச்சமயம் துரியோதனனது தூதர் சிலர் மன்னனேவலின்படி நண்ணினர். நெஞ்சார வணங் கினர். தோத்திரமும் புரிந்தார். அரசன் கட்டளையைக் கூறி னர். கிருஷ்ணரும் இனிது எழுந்து சென்றனர். அத்தாணி மண்டபம் அடைந்தார். பாம்பெனுங் கொடியுடன் நஞ்செனும் மனமுடையோனும் அமருகவென்றான். மலர்ந்த முகமுடைய மாயனுமிருந்தான். ஆங்கிருந்து நெறுநெறுவெனுந் தொனியுண் டாயது. கிடங்கினுட் கொடுசென்றது. அரசன் சூழ்ச்சியை அச் சமயமேயறிய நேர்ந்தது. பாதலத்திலடியும் வான்முகட்டில்

முடியுமுற நின்ற வடிவங் காணப்பட்டது. இமையவர், நாகர் யாரும் அஞ்சினர். உலகம் பதைத்தது. மல்லர்க ளோ மாய்ந்தனர் இடியினாலுயிரிழந்த நாகம்போன்று குழியிலுள்ளார் யாவருமுயிர் துறந்தனர். அன்னவருள் தலையறுபட்டோர் மேருவையும், உரம் பிளவுண்டோர் குமரன் வேலப்பட்டகரவுஞ்ச கிரியையுமொத்தனர். சில மள்ளர்கள் இராமசுவாமியின் காலிலகப்பட்ட துந்தபி யின் எலும்பானது மலைவடிவமெய்திய தன்மையையொத்தனர். காலிலகப்பட்ட சிலர் அகத்தியமுனிவர்கையி லகப்பட்ட கிந்தமலை யெனப் பாதலம்புக்கனர். எதிரிலகப்பட்டார் சிலர் எற்றுண்ட மையார் பாற்கடல் கடைந்தருன்று மந்தரமாகிய மத்துச் சூழன்ற தன்மைபோன்று சூழன்றனர். இவ்வற்புசங்களையெல் லாங் கண்ட துரியோதனன் மனக்கவலை, வர்தனை, முகமன் ஆகிய வைகள் ஒன்றையுங் கையாண்டிலன். அச்சமயம் கிருஷ்ணரும் துரியோதனை முன்னிலையாக்கினர். மதிக்கெட்ட மன்னவ! உனது துர்மதியினால் என்னைக் கொல்லச்செய்த சூழ்ச்சி மிக நன்று. இனி யான் கிரைந்து சென்று நீயும் நின்குலமுமழியும் படி போரை மூட்டுவன். பாண்டவர்களின் சபதவாக்கியத்தை நிறைவெய்துகிப்பன். போரிற் படையெடுக்க மாட்டேனென்ற உண்மைமொழியையும் நிறைவுசெய்வேன். இதுவையுனைக் கொல் லாதகிட்ட காரணமென வறிகுதியென்று ஆங்குநின்றகல, மற்றைய வேந்தர்களனைவரும் பின்தொடரமங்களங்கூறி நிறுத்திக் கன்னனுட னொருவசனங் கூறுகின்றார். அங்கர்பதி வேந்தே! சந்திரகுலம் கிளங்கவன்றோ பாண்டவர்கள் தோற்றினர். அவர் களோ உனக்கு இளைஞர்கள் என்று கன்னனை உற்பலத்தைத் தவறாது ஆர்வமுறக் கூறினார். அரசனே! இன்னுமதிசங் கூறல் மிகையாகும். உனது தம்பிமார்களுடன் கூடிலன்றோ இன்பவாழ் வெய்தலாகும் என்பதனைக் கேட்ட கன்னனுஞ் சுவாமி! ஆயர் பாடியில் நந்தகீகாபர் திருமகனாகவுதித்துப் பற்பல அற்புதங்களைச் செய்தும், தஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனஞ் செய்யவந்த தெய்வ மே! நான் இன்றே எனது பிறப்பை உணர்ந்தேன். ஆயினும் அன்பு காரணமாக என் தம்பியர்சரிடஞ் செல்வின் உலகம் நகை யாடுமே! இக்குழந்தை யாவருடையத்தன எவருமறியமுடியாத என்னை அரசனாகியவனும் இத்துரியோதனனன்றோ? அதுமட் டோ? சிறப்புஞ் செல்வமுஞ் சீர்மையுந் தந்தனன். இப்பொழுது இருபாலார்க்கும் போர்நிகழுமெனவறிந்த யான் பாண்டவரைச் சென்றடையின் செய்நன்றிமறந்தவனுவேன்! “எந்நன்றிகொன் றார்க்குமுய்வுண்டா முய்கில்லைச் செய்ந்நன்றிகொன்ற மகற்கு” எனபதன்றோ பிரமாணம் என்றான். கிருஷ்ணருங் கன்னனைகிட டுகன்றனர். அசுவத்தாமனை அழைத்தனர். முருகனையொத்த கில்லாண்மையுடைய துரோணசாரியன் மகன்! நாளை யுண்டா

கும் போருக்கு நீயே சாட்சியாகுவை. உனது ஆண்மைக்கோ எல்லையிலலை. துரியோதனன் போர்முனையில் உன்னை மன்றாடினும், நீ மறுப்பையேல் ஐவரும் உய்குவர். அவர்கட்கு உன்னிடத்து மிகுந்த அன்புமுண்டாகும் என்று ஆணரியனையவனுக்குச் சொல்லித் தமது கைகிரலிலுள்ள கணையாளியை நழுவச் செய்தனர். வீரனுமுடனையெடுத்து வண்டுறையலங்கற் சென்னிவானவன் கையிலிந்தான். மாயனுமதனை வாங்காத வீர! அகன்ற விண்ணி னிடத்தே சூரியனைப் பரிவேடஞ் சூழ்ந்தமை காண்கின்றிலையோ வெனலும், வீரனும் மோதிரக் கையுடன் நோக்கினன். சபையி லுள்ளோரனைவரும் கண்டனர். வெகு ஆச்சரியமுற்றனர். அசுவத்தாமாவையன்றோ இம்மன்னவையினின்றுங் கிருஷ்ணர் பிரித் தனர். அவனை சத்தியஞ்செய்து கொடுத்தனன் என்றார்கள். துரியோதனனும் அதனையறிந்தான். கோபாக்கினியுங் கொழுந்து ஹிட் டெரிந்தது இனி அசுவத்தாமனினுறவு நன்மைபயக்குமோ வென்றான். இச்சம்பவங்களையெல்லாம் அசுவத்தாமா செவியுந் தனன். மனமுமுடைந்தான். கிருஷ்ணரின் கன்ற சூழ்ச்சியை நினைந்து நினைந்துருகினன். தமது சூழ்ச்சி மிகப் பலிதமெய்திய மையைக் கிருஷ்ணர் நினைந்து சந்தோஷமெய்தி, விதூரன் மாளிகை யையடைந்த இந்திரனை நினைத்தார். இந்திரனுஞ் சமுகமாயினன். வந்தனைபுரிந்து நின்றான். தூயோனும் கைவலோனமைத்த யானைத்தந்தக் சட்டிலிலமரச்செய்தான். தேவராசனே! இனி மேல் வரும் போரை நீயறிசுவையன்றோ? உனது மகன் அருச் சனுக்கு மாறாகப் பொருபவனுங் கன்னனே! அக்கன்ன னுக்கு ஒரு பாம்பானது அஸ்திரமாகவமைந்தமை புதிதன்று. அப்பாணத்தினால், கன்னன் உன் மகனாகிய காண்டபனைக் கொல் லின், பூமி முழுவதும் துரியோதனனுக்கேயாகும். பாண்டவர்க ளோ இறந்து படுவர். முன்செய்த சபதமொழியனைத்தும் வீணா கும். அதனால் வசையன்றோ உண்டாகும். அவ்வெல்லாம் உன் னையே சாரும். கன்னனாகிய வீரனிடத்துப் போர்முனையிலணியத் தக்க கவசம், கனககுண்டலம் என இரு பெரும்பொருட்களுள். இவற்றின் பலத்தினால்தவிரன் கற்பகாலம்வரை பொரினும் இறக்கமாட்டான். வானரக்கொடியோனன்றோ கிறப்பான். சுற் றத்தாரும் வருந்தவர். சகோதரர் இரங்கி மான்வா. பெற்ற பிதாவாதலின் உனக்கு இவ்வுண்மைடைச் சொல்லுகின்றேன். கன்னனின் பெருமையோ வளப்பரியது. புல்லறிவாளர்கட்கும், பண்டிதர்கட்கும், வேதியர்கட்கும், யாசகர்கட்கும், வறிஞர்கட் குந் துறவிகட்கும், புகழ்மன்சொல்வோர் சொல்லாதோர்கட்கும், சமையக் கணக்கர்கட்கும், சாமர்னியர்கட்கும் வேண்டிய முறை களை நன்குகண்டு அரிய தானங்களைக் கொடுக்கின்றான். நீ உன் மகனுக்குத் தவிரிய கிரம்பின் நான் ஒரு உபாயங் கூறுகின்றேன்.

அதாவது ஓர் முனிவடிவங்கொள்ளுதி! புலவர்க்கினழகிய பா மாலையையணிந்த தானாகாகுகிய கன்னன்மனை செல்லுதி! சென்ற ஹிடத்து வேண்டியன வினாவுவான். அச்சமயம், அன்பனே! உனது கவசகுண்டலமிரண்டையும் தருகியே என்பிரேல், ஓர் போதும் மறுக்காது வணக்கத்துடன் தருகுவன். பெறுவையேல் அருச்சுனை எவரும் போரில் வெல்லமாட்டார்கள். முதல் வள்ள லும் வீரனுமாகிய கன்னனுமிறப்பான் என்றனர். இந்திரனதற் குடன்பட்டு முனிவரவேடங்கொண்டான். கன்னன்மனையநண்ணி னான். நரைதரை மூப்புடன் கைக்கோலுந் தாங்கிய கிழவடிவத் தைக் கன்னன் கண்டான். முனிவரடிகளில் கிழந்து வணங்கினான். முற்றத்தாந்த முனிபுங்கவ! தேவாரித் தள்ளாப்பருவத்தச் சிறி யேனையு மொருபொருளென மதித்தோ வீண்டெழுந்தருளினீர்! எனலும், முனிவனும் அரசே! எனது தள்ளாப்பருவமேயிவ்வளவு அகாலமான நேரத்திலும் இவ்விடத்திற்கு வருவித்தது என்றார். அரசனும் அதிசயித்தான். தபோரிதியே! அடியேனிடத்துள் என யாவற்றைக் கேட்பினும், உவப்புடன் தருவதற்குச் சித்த முடையேன். காலந்தாழ்க்காதீர் என்று பணிவுடன் கூறினான். இந்திரனும் அது உண்மைதானே வேந்த எனலும், அரசனும் சுவாமி! யாமதனை மறுப்பின், உற்றபோரிற் புறங்கொடுக்குமரசர் களின் கதியையன்றோ அடைவேனென்றான். முனிவனும் உமது கவசகுண்டலங்களையே யான் கிரும்புகின்றேனென்ற சொல் முடியமுன்னே கன்னனுந் தந்தேன் பெறுகவேன்றான். அத்தரு ணம் ஆகாயவாணியானது அரசனே! மாயவன் எவ்வால் முனிவடி வாகியவன் இந்திரனே. நீ கொடாதே என்று ஒலித்தது. அத னையும் மதிக்காது கொடுத்தான். தேவ துந்துபி முழங்கியது. வானவர் மலராகிய மழையைத் தூர்த்தனர். இந்திரனை கிருத்த வேதியவடிவம் நீங்கினன். மனமகிழ்வெய்திய பெருவள்ளலாய் கன்னனுக்கு ஒரு வேற்படையையியந்தான். மன்ன! இதனை யருச்சுனன்மீது ஹிடாதே! மிக்கவலியுடைய கடோற்கசன்மீது ஹிப்பின், இது அவனைத் தவறுது கொல்லும் பான்மைபது என்றான். உரிய மந்திர மொழியையுமுபதேசித்தான். அழியாப் புகழ்மிக்க கன்னனை ஆசீர்வதித்து நிறுத்திக் கிருஷ்ணரைச் சென்றடைந்தான். நிகழ்ந்தனவெல்லாம் கூறலுங் கிருஷ்ணருங் கன்னமகாராசனின் வளவற்றன்மையை கியந்து கூறி இந்திர னையனுப்பினர். பின் தனது மாமியாராகுங் குந்தியானவள் வைகும்மாளிகையைச் சென்றடைந்தார். மாயவனைக்கண்ட குந்தி யானவள் கலங்கல் நீரணைய மனத்துடனிருப்பினும் வேண்டிய வழிபாடாற்றினள். அச்சமயந் தாங்கருதிய கருமங்களை ஒருங்கு சேரமுடிக்குந் தகைமையும் நோக்கமுடையாராதலின், குந்தியை முன்னிலையாக்கிக் கூறுகின்றார். தேவியே! யாம் முன்பேசிய

கருமத்தை நிறைவுபடுத்துகில் இந்தச்சுணமன்றே கன்னன் மாளிகையை நண்ணுதல் நலம் என்றார். உடனே குந்திதேவி யுமெழுந்து தன் கால் சிவப்பநடந்து, அரண்மனைவாயில் காப்போருக்குணர்த்தினள். அவர்களரசனுக்குணர்த்த அனுமதிபுடனுள்ளே புக்காள். தாயின் வருகையைக்கண்டு இயல்பாகிய உத்தம குணத்திற்குரிய முறைதவறாது தாயெனமதிப்பவரிலும் மேலாகிய வர்களை வழிபாடுகளை யாற்றினான். உயர்ந்த ஆசனத்திருக்கச்செய்தான். சந்திர கிரணத்தைக்கண்ட சமுத்திரமானது திரைகளை வெகு விரைவாகக் கொழிப்பதுபோன்று ஆனந்தத்தினால் குமிழ்மனத்தையுடையனின். தாயே! வயாவருத்தமுறப் பெற்றதாயைப்போன்று, அடியேனது இச்சிறுமனையை நண்ண எத்தவும் முயன்றேனோ வென்றான். பற்பல கிழமிய மொழிகளையும் புகன்று அன்னாய் ஈண்டெந்த காரணத்தைக் கூறுதிர் என்று பணிவுடன் கேட்டான். மகனின் பெருமையையும் வள்ளற்றன்மையையும், பெரிமோர் மதிப்பையும் நன்குணர்ந்த தாயானவள், ஈன்ற பொழுதிலும் மனம்மகிழ்ந்து, என தருமைமகனே! யானே உன்னைப்பெற்ற தாயென்றான். பின் தருவாசமுனிவர் வந்ததுதொடக்கம் ஆற்றிலிட்டமையீராகச் சொல்லினன். கன்னனுங் கேட்டான், மனமகிழ்ச்சி யெய்தினான். இதுவுங் கிருஷ்ணரின் உபாயமெனக் கருதினான். தாயே! நீர் என்னை உண்மையாகப் பெற்றிருப்பினும் நான் நம்பமாட்டேன். பொருளாசையினால் பேயின் முறையைக் கைக்கொண்ட சிலர், தனித்தனிவந்து யானே யுன்னைப்பெற்ற தாயென்றனர். நானுந் தேவர்களுதகிய துகிலொன்றினால், அவர்களை மூடி எண்புருவ மாக்கியிருக்கிறேன். அவ்வண்ணம் துகிலினால் மூடப்பெற்றுத் தகாதன செய்து படாதன படுதலழகல்லவே யென்றான். குந்தி யானவள் உவகையெய்தி மகனே! அந்தத் துகிலை நீ என் செயிற்றந்து ஐயத்தை மாற்றுவதன்றோவழகு! என்றான். கன்னனுந் துகிலையீந்தான். குந்தி விரைந்துவாங்கி உண்மையைபுணர்த்தும் துகிலே! யான் பொய்த்தாயெனில் என்னையும் முனிகவென்று தனதுடம்பு முழுவதும் போர்த்தான். தானே யுண்மையாகப் பெற்றதாயென்பதையுறுதிப்படுத்தினன். தனது முலைகளிலிருந்து பாலெனுமமிழ்தைச் சொரிந்தான். கன்னனைக் கட்டித்தழுவி முத்தமிட்டான். எனது அருமை மகனே! அந்நாளில் உன்னைப் பாலுஞ் சோறும் பரிந்துட்டும் பாக்கியம் பெறப்பாபியாயினே! யெனத் தேம்பினள். “பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லையறிவறிந்த மக்கட் பேறல்ல பிற” என்னும் வேதப் பெருமையை நைந்து நைந்துருகினான். ஐயையோ!! யாதே,

சூழலோ, நின்னமிழ்தனைய மழலைமொழியோவென வார்வம் மிக்குருகும் பருவத்தையிழந்த பாபியாயினே!

பொங்கு முலைப் பாலாட்டிப் பூத்தடங்கண் மையெழுதி மக்கையர் பாராட்ட வளராதே—யெங்குநின் பாறா மின்சொற் பவனவன்ன வாய் முத்தை யாரூரப் பெற்றி லேனாங்கு.

என்று பலப்பல ஆர்வம்மிக்க மொழிகளைக் கூறி, எனதருமைக் கண்மணியே! உன் தப்பிமாரைவரும் முறைமுறை யேவல்கேட்பவும், மற்றைய சிற்றரசர்கள் பராக்குக் கூறவும், ஆண்மையுடன் செல்வம் பிரகாசிப்பச் செங்கோல் செலுத்திக் குருகுலத்தார்க்குக் குலமணியாகி வாழ்தலே தகுதியென்றான். வள்ளலுமதிசயித்தான். எனதருமைத் தாயே! அந்நாளிலடியேனே நொந்துபெற்றதுண்மையெனினும், மகவுரிமையின்மையினாலோ? அன்றி வடு வருமென்று அஞ்சியோ? புறக்கணித்தன! துரியோதனனோ அன்றுதொட்டின்றுவரையு முயிர்த்துணையெனக் கருதி மணி மகுடமுஞ் சூட்டி, உடனிருந்தனும், பிறர்மதிக்கு முயர்ச்சியையும், பகிழ்ச்சியையுந் தந்தனன். அதுமட்டோ? ஒருநாள் யான் அவன் பட்டத்துத் தேவியாகிய பானுமதிபுடன் தனியிடத்தல் வினையாட்டயாற்றினேன். அச்சமயம் அந்த இராணியின் மேகலா பரண மணிகள் உதிர்ந்தன. யானதனாலெய்திய தளர்ச்சியை அந்த அரசனன்றோ நீக்கினான்.

“பன்மணிகள் சிந்திப் பார்து கிடந்ததுகண் டும்மணி க் கென்பகுந்த தென்னால் - கன்மணியைக் கோக்கோ பொறுக்கவோ என்றனுக் கென்னுயிரைப் போக்கா தொழிவேனோ புக்கு”

என்று பல நன்றியறிதலைக்கொண்ட மொழிகளைப் புகன்றான். தாயை அன்புருகத் தழுவினான். எனதருமைத் தாயே! நீர் ஈண்டெழுந்தருளிய காரணம் யாது? கூறுதிர் என்றான். குந்தியும் மகனைக் கட்டித்தழுவிக்கைபலராற் கண்மலரின் நீரைத் துடைத்தான். மகனே! நானைக்கு வரும் போரில் அருச்சுனன் உன்னோடு சமர்ப்புவன். அதற்குணம் உனது நாகபாசத்தை யிரண்டாம்முறை அவன்மீது கிடபாதே! பின்னுமீனைய பாண்டவர்களைக் கொல்லாத விவையாகஎன்றிரு வரங்களையும் வேண்டினன். வரைகின்றி யாவர்க்குங் கொடுக்கும் வள்ளன்மைமிக்க கன்னனும் மனமகிழ்ச்சியெய்தினான். தாயை வணங்கினான். அன்னாய்!

யாவார்க்கும் வந்து கூடுவது சூழ்வினையேயன்றி வேறுமுளதோ? நீர் கேட்ட வரத்தை யான் மனமாரத் தந்தேன் கொள்ளுதிர்; என்றான். பின் தாயைநோக்கி நீரும் அடியேனுக் கிருவரங்க ளுதவுதிர்! அதாவது, யான் போர்முனையி லருச்சுனனுடைய அம்பினாழிறப்பின், நீர் அப்படுகளத்தில் வந்து மற்றையவரசர் அறிய எனக்கு முலைப்பாலுட்டி உமது மகனென்பதை விளக்க வேண்டும். மற்றையது, இப்பாரதப்போர் முடியும்வரையும் யான் உமது மூத்தமகனென்பதை என் தம்பிமாரைவருமறியச் சொல் லாதிருக்கவேண்டும். ஏனெனில், அவர்கள் யானுமது மூத்த பிள்ளையென்பதையுணரின், இராச்சியத்தை எனக்கே தருகுவர். யானுந் துரியோதனனுக்கே கொடுப்பன். இதுவே மிக நன் றாக வுய்த்துணரற்பாலதொன்றாகும் என்றான். தாயும் நீர்த் தாரை மார்புக மகனைக் கட்டிமுத்தமிட்டு விடைபெற்றுக் கண் ணனை நண்ணினள். கண்ணனோ தமது கருதிய கருமங் கை கூடியதென்று மகிழ்ந்தான். குந்தியிடம் விடைபெற்றான், தேரி லேறினான். மற்றைய அரசர்கட்கு மனுமதியீய்ந்தான். பாண் டவரிடக்கை நண்ணினான்.

4 ம் பாடம்.

நப்பசலையார்.

இம்மெல்லியலார் பெர் மாறோக்கத்து நப்பசலையார் என வும் வழங்காநிற்கும்.

இவர் செந்தமிழ்ப் பாண்டிநாட்டிலுள்ள கொற்கையம்பதி யென்னும் நகரைச் சூழ்ந்த மாறோக்கம் என்னும் ஊரிலுள்ள வராதலின் இப்பெயர் பெற்றனர். ‘‘மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயவென், அணிநலஞ் சிதைக்கும் ஆர்பசலை.’’ எனப் பசலையின் இயல்பைச் சிறப்படையச் செப்பியமையால் இவர் ‘பசலையார்’ என்னும் பெயரைப் பெற்றனர். நக்கீரர், நப்பூதனார், நத்தத்தனார் என ஆண்பாலார்க்கேயன்றி, நச்சொள்ளைபார் நக்கண் ணையார் எனப் பெண்பாலார்க்குங் கூட்டி வழங்கப்பட்ட சிறப் புப் பொருளைத் தருவதோர் இடைச்சொல்லாகிய ‘ந’ என்பது கூட்டி ‘நப்பசலையார்’ என்று அழைக்கப்பட்டனர். இவரது ஊரிற்றானே ‘மாறோக்கத்துக் காமக்கண்ணி நப்பாலத்தனார்’ என்னும் புலவர் பெருந்தகையும் இருந்தனர்போலும்.

இவர் இயற்றியனவாக நற்றிணையில் ஒரு செய்யுளும், புற நானூற்றில் ஏழு செய்யுள்களும் காணப்படுகின்றன. இச்செய் யுட்களெல்லாம் சிற்றடியானது உருவத்தாற் பெரியமலையின் உருவத்தைத் தன்னுடைக்கிக் காட்டல்போல் பல அரும் பெரும் பொருள்களைத் தம்முள் அடக்கிக் காட்டுகின்றன. இக்காரணத் தினால், இவர் செந்தமிழ்ப் பாண்டிநாட்டினராயினும் பிற நாடு களிலும் சஞ்சரித்தவரென்பதும், பெண்பாலாரின் மனநிலையை ஆடவரிலும் பார்க்க நன்கு உணர்ந்து பாடவல்லாரென்பதும் புரவலர்களைப்பாடிப் பரிசில்பெறப் புறப்பட்டகாலம் பேரினம் பெண்பரவத்துக்கு மேற்பட்ட காலம் யென்பதும், பிறவும் அறியக்கிடக்கின்றன.

‘‘வரால் மென்றினைப் புலவுக்குரல் மாந்திச்
சாரல் வரைய கிளையுடன் குழீஇ
வளியெறி வயிரில் கிளிவிளி பயிற்றும்
நளியிருஞ் சிலம்பின் நன்மலை நாடன்
புணரிற் புணருமார் எழிலே, பிரியின்
மணிமிடை பொன்னின் மாமை சாயவென்
அணிநலஞ் சிதைக்கும் ஆர்பசலையதனால்

அசுணங் கொல்பவர் கைபோல் நன்றும்
இன்பமும் துன்பமும் உடைத்தே
தண்கமழ் நறுந்தார் விறலோன் மாப்பே”

என்னும் இதுவே நற்றிணையில் இவர் பாடிய செய்யுளாகும். இஃது தலைமகள் கூற்றாகும். இதன் பொருள் மலைச்சாரலி லுள்ள தம் கிளைகளோடுகூடி, மெல்லிய திணையின் மணம்மிக்க கதிரைக்கொய்து தின்று, காற்றால் ஒலிஎழும்புங் குழல் ஒளி போல ஒன்றையொன்று அழைத்து மகிழும் கிளிகள் நிறைந்த, நெருங்கிய பக்கமலையையுடைய நல்லமலை நாடனாகிய தலைவன் வந்து என்னோடு சேர்ந்திருப்பின் எனக்கு நல்ல அழகு உண் டாகும். அவன் என்னைப்பிரியின், நிலமணியிடையிட்ட பொன் போல, எனது மெய்யின் அழகுசெடப் பசுலையோன்றி என் நலங்குடைக்கும். ஆதலால், குளிர்ச்சிபொருந்திய நறுமணத்தை யுடைய மாலையையணிந்த என் காதலன்மார்பு அசுணமாவிகைக் கொல்பவர் கைபோல இன்பமும் துன்பமும் உள்ளதாய் இருக் கின்றது என்பது. அசுணமா என்னும் விலங்கைக் கொல்ல விரும்புவோர் முதலில் அதனை யாழிசை கேட்பித்துப் பின்னர் பறைமுடிக்கத்தை எழுப்பிக் கொல்வர். அவர் கையகத்தே அவ்விலங்கிற்கு இன்பமும் துன்பமும் இருப்பதுபோல, உட னுறைகாலத்து இன்பத்தையும், பிரிந்துறைகாலத்துத் துன்பத் தையும் தருகின்ற தலைவனமார்பை உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இச்செய்யுளிலுள்ள அழகிய அகப்பொருட் கருத்துக்களில் ‘புணரிற் புணருமார் எழிலே பிரியின் அணினலஞ் சிதைக்குமார் பசுலே’ என்பது சாலச் சிறப்புடைத்து.

இச்செந்தமிழ்ச் செவ்வியார் புறநானூற்றிற் பாடிய பாடல் களில் மூன்றுசோழன் குள முற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவ னைப்பற்றியன. ஒன்று மலையமான் திருமுடிக்காரியைப் பற்றியது. இரண்டு செய்யுட்கா, இன்னொரைப்பற்றிப் பாடியதென அறியப் டாதவை. இவையெல்லாம் சொன்னல், பொருள் நலங்களு ன் மிளிர்வன.

இவர் ஒருமுறை பாவேந்தர் தங்களைக் காத்த பார்வேந்த னும், பல்லிசை நிறைந்த நல்லிசைப் புலவனும், ஆண்மையும், வீரமும், அழகும் படைத்தவனும், போர்செய்வதில் அதிக விருப்பமுடையவனும் ஆகியசோழன் குள முற்றத்துத்துஞ்சிய கிள்ளிவளவனிடம் சென்றார். வளவனும் இம்மெல்லியலாரை நகைமுகத்துடன் இன்சொற்கூறி, வரவேற்று உபசரித்தான். உடனே இம்மெல்லியற் புலவரும் அவ்வளவனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து பின்வருங் கருத்தமைந்த ஒருபாடலைப் பாடினர்.

‘புறவுற்ற துயரத்தைப் போக்கிய வேன்! வேல் தாங்கிய சினம்மிக்க சோழர் மரபிலுதித்த அரசே! நெடுந்தகாய்! முத லைகள் செருக்குடன் வாழும் இழிந்த இடத்தினையுடைய அழ கினையும், நஞ்சாமத்தில் ஊர்காவலரது விளக்கு நிழலைக்கவரும் கொடிய மாறுபாடுடைய முதலைகள் வாழும் நீர்மிக்க மலையையும், செம்புபோன்ற மதிலையுமுடைய தலைமை வாய்ந்த பழைய ஊரின் கண்ணே கச்சணிந்த யானையையுடைய அரசு உண்டு. ஆகையால் அவற்றை நல்லனவென்று பாராது, நஞ்சையுடைய வெண்பற் கள் தங்கிய கோபம்மிக்க ஐந்தலைநாகம் புக்கதாக, வானத்தில் தீப்பிறக்குமாறு பெரிபதொரு மலைமுழையிலே இடியேறு பொரு தாற்போல அமரகத்து அழிதல் வல்லையாய் இருந்தனை!

இச்செய்யுளில் ஐந்தலை நாகத்திற்குப் பகையரசை ஒப்பிட் டும், இடியேற்றிற்கு வளவனை ஒப்பிட்டும் கூறப்பட்டிருத்தலும், புறவின் துயரத்தீர்த்த குடியிற் பிறந்தாயாயினும் இவற்றை நல்ல வென்று பாராது அழித்தல் வல்லையாயிருந்தாய் என, அவன் மறத்தனை வியந்து கூறப்பட்டிருத்தலும் உற்றறிதற் கேதுவாகும். இதனைக்கேட்ட வளவன் இவரது புலமையை மிகவும் வியந்து பாராட்டுவானாயினான்.

அரசனின் வியப்பைக்கண்டு மனம்மகிழ்ந்த புலவர் பெருமாட் டியும் சிலகாலம் அவ்வளவனுடனுறைந்து அவனுடைய கொடை, வீரம், முறைசெய்தல் முதலியவற்றை நன்குணர்ந்தவராதலின் மிகுந்த மகிழ்ச்சியினராய்

“புறவின் அல்லல் சொல்லியக் கறையடி யானே வான்மருப்பு எறிந்த வெண்கடைக் கோல்கிறை துலாஅம் பக்கோன் மருக! ஈதல் நின்புகழு மன்றே; சார்தல்

5 ஒன்றர் உட்கும் துன்னரும் கடுந்திறல்

தாங்கெயில் எறிந்தநின் னூர்கணோர் நினைப்பின் அடுதல் நின் புகழுமன்றே; கெடுவின்று மறங்கெழு சோழர் உறந்தை அவையத்து அறம்நின்ற நிலையிற்று ஆதலின் அதனால்

10 முறைமை நின்புகழும் அன்றே; மறமிக்கு எழுசமங் கடந்து எழுவுறழ் திண்தோள் கண்ணார் கண்ணிக் கலிமான் வளவ! யாங்கனம் மொழிகோ? யானே! ஒங்கிய வரையளந்து அறியாப் பொன்பங் கெடுங்கோட்டு

15 இயமஞ் சுட்டிய ஏம விற்பொறி

மாண்வினை நெடுந்தேர் வானவன் தொலைய

வாடாவஞ்சி வாட்டும் நின்

பீடுகெழு நோன்றான் பாடுங் காலே.

என்னுஞ் செய்யுளை இயற்றினர். இச்செய்யுளினுற் பண்டைக் காலத்து வழங்கிய துலாக்கோலின் அமைப்பும், சோழர் குல முன்னோன் ஒருவன் தூங்கெயில் மூன்றையும் அழித்தான் என்பதும், உறையூரில் அறங்கூ றவையமொன்று இருந்தது என்பதும், இமையமலையின் சிகரமானது அளவிடற்கரியது என்பதும், அதனிடத்துப் பொற்சிகரம் இருந்ததென்பதும், அதனிடத்திற் சேர அரசர்கள் தம் வெற்றிக்கறிகுறியாக கொடியாகிய வில்லைப் பொறித்திருந்தனர் என்பதும், சிபிவேந்தனின் செயற்கரிய செயலும், கிள்ளிவளவன் கருஆரைக் கைப்பற்றி இமயத்திற் புலியைப் பொறித்தான் என்பதும் பிறவும் அறியப் படுகின்றன. இன்னும், இந்நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலார் தம் பரந்த அறிவையும் துண்மான் துறை புலமைபையும் அறிந்து இன்புறுவதற்கு “கிலங்குகோட் செம்பியன் சீற்றம் விறல் விசுப்பின் தூங்கும் எயிலுர் தொலைத்தது” என்னும் பழமொழி யாலும், “தூங்கெயில் மூன்றறிந்த சோழன் காணம்மானே” என்னும் சிலப்பதிகார அடியாலும், தூங்கெயில் எறிந்தவன் சோழர்குல முன்னோருள ஒருவனே என்பதை நன்கு அறிய லாகும். இஃதெவ்வனமாக.

சில ஆண்டுகள் கழிய வளவனுனவன், குளமுற்றத்தில் இறந்துபட்டான். அச்செய்தியை இந்நல்லிசைப்புலமை மெல்லியலார் அறிந்தனர். அங்குச்சென்று பலவாறு புலம்பிப் ‘பொன்னால் ஆகிய மாலையையும் நெருங்கிய போரில் எதிர்த்து வெல்லும் படையினையும், தண்ணிய தோளையும் உடைய கிள்ளி வளவனைக் கைக்கொண்ட கூற்றானது தன் மனத்தினுள்ளே கறுவுகொண்டிருக்கும் எனினும், வெளிப்படலின்று வெகுண்டிருக்குமெனினும், உற்றுநின்று கையொடு மெய்தீண்டி உயிர் வாங்கத் துணிந்திருக்கும் எனினும் அது உயிரூடன் வாழ்வு பெற்றிருத்தல் முடியாதகருமம் ஆகும். பின் என்னையெனில், பாடுவாரைப்போலத் தோன்றிக் கைகளினுற் றொழுது வாழ்த்தி இரந்து உயிர்கொண்டது என்பதே ஏற்புடைத்தாகும்; எனும் கருத்து அமைந்ததும், ஒதுவார் கேட்பார் உளத்தை வருந்தச் செய்வதுமாகிய செய்யுளை

“செற்றன்றாயினும் செறிந்தன்றாயினும்

உற்றன்று ஆயினும் உய்வின்னு மாதோ

பாடுநர் போலக் கைதொழுதேத்தி

இரந்தன்று ஆகல் வேண்டும் பொலந்தார்

மண்டமர் கடக்குந் தானேத்

திண்டோள் வளவற் கொண்ட கூற்றே”

என்று கையறுநிலையாகப் பாடினர். வளவனின் பெருவீர மும், இரந்தவர்களுக்கு உயிரையும் கொடுக்கும் பெருந்தகை மையும், இம்மெல்லியலார் தாம் வளவன் மீது கொண்ட நன்றி யறிதலும் அன்பின்திறனும் பிறவும் யாவரும் தெள்ளிதில் அறியக் கூறினர்.

பின்னர் இம்மெல்லியலாரானவர் பெண்ணை யாற்றங் கரையிலே இரந்த சிற்றார் ஒன்றில் தலைவனும், கபிலர் முதலாம் முத்தமிழ்த்துறையின் முற்றப்போகிய முது புலவர்களாற் புகழ்ந்து பாடப்பெற்றவனும், புலவர்களின் பெருமையை நன்கு பாராட்டி அவர்கட்குத் தன்னிடமுள்ள எவ்வகைப் பொருளையும் பசுத்துக் கொடுத்தவள்ளலும் ஆகிய மலையமான் திருமுடிக்காரியிடம் சென்றனர். சென்ற மெல்லியலாரும் அரசனை விளித்து, பகைவரது யானையின் முகப்பட்டத்திலுள்ள பொண்ணைக்கொண்டு, பாணர்களது தலையில் பொற்றாமரை மலரைச் சூட்டிய, சிறந்த தலைமையினையும், புறங்கொடாத மேற்கோளி னையுமுடைய பெரியோன் மாபிலுள்ளாய்! இராப்பொழுது தங்கி நித்திரை செய்தாலன்ன செறிந்த இருளையுடைய சிறு காட்டையும், பறையொலி போலும் ஒலி தங்கிய அருவியையு முடைய முள்ளூர்க்கு வேந்தே! முட்போன்ற நச்சப் பற்களையுடைய பாம்புகளைக் கொல்லும் இடியேறுபோல முரசு எழுந்து முழங்க, தலைமை சிறந்த யானைகளோடு பொருதலைக் குறித்து வரும்வேந்தர்கள் போர்க்களத்தில் அழியப் பெரும் போர்செய்து பெரிதும் பொருந்தாத பகைவரைத் தடுக்கும் பெண்ணையாற்றங்கரையிலுள்ள நாட்டையுடையோனே! யாம் ஆற்றல் இல்லாதவராயினும் இயன்றளவு நின் புகழைப் பாடுவோமெனின் புலனழக்கற்ற அந்தணராய கபிலர் பெருமனோ! எம்போல்வார் பாடமுடியாது நின் இசை முழுவதனையும் அளந்த பாடியுள்ளனர். சேரர்க்குரிய பொந்தரு நாவாய் மேல் கடலிற் போனபின்பு பிற நாவாய்கள் போக கியலாதவாறுபோல யாமும் அப்புலவர் பெருந்தகை பாடியபின்பு பாடும் புலமை குறைந்திருக்கின்றோம். எனினும், எம்முடைய வறுமை தரப்ப நினது இசை பிடர் பிடித்துந்தவந்து உனது வண்மையைப் புகழ்க்கருதி இயன்றளவு பாடுகின்றோம். (எனது பாடலையும் ஏற்றுக்கொள்வாயாக) என்னுங்கருத்தமைந்த:

“ஒன்னர் யானை ஒடைப் பொன்கொண்டு
பாணர் சென்னி பொலியத் தைதி
வாடாத் தாமரை சூட்டிய விழுச்சீர்
ஒடாப் பூக்கை யூவோன் மருக!
வல்லேம் அல்லேம் ஆயினும் வல்லே
நின்வயிற் கிளக்குவம் ஆயிற் கங்குல்
துயில்மடிந் தன்ன தூர்கிருள் இறும்பிற்
பறையிசை யருவி முன்னூர்ப் பொருந்!
தெறலரு மரபின் கிளையொடும் பொலிய
நிலமிசைப் பிறந்த மக்கட்க்கெல்லாம்
புலணமுக் கற்ற அந்தணான்
இரந்தசெல் மாக்கட்கு இனியிடன் இன்றிப்
பரந்திசை நிற்கப் பாடினன் அதற்கொண்டு
சின மிகுதானை வானவன் குடகடற்
பொலந் தருநாவாய் ஒட்டிய அவ்வழிப்
பிறர்கலஞ் செல்கா தனையேம் அத்தை
இன்மை தூர்ப்ப இசைதர வந்துநின்
வண்மையிற் றெடுத்தனம் யாமே, முன்னாயிற்
றா வெறியுருமின் முர செழுந்தியம்ப
அண்ணல் யானையொடு வேந்து களத்தொழிய
அருஞ்சமந் ததையத் தாக்கி நன்று
நண்ணத் தெவ்வர்த் தாங்கும்
பெண்ணையம் படப்பை நாடுகிழ வோயே”

என்னுந் தூக்கினைச் சொல்லினர். இச்செய்யுளிற் கபிலரைப் புகழ்ந்து கூறிய அடிகளும், அவர் பாடலுக்குப் பொலந்தரு நாவாயையும், மற்றைய புலவர்களின் பாடலுக்குப் பிறகலத் தையும் ஒப்பிட்டுக் கூறிய அடிகளும் உய்த்துணரற் பாலன.

இச்செய்யுளிலுள்ள “நிலமிசைப்பரந்த.....

பரந்திசை: நிற்கப் பாடினன்” என்னும் அடிகளாலும், இப் புலவர் பெருமாட்டியினது வேறொரு செய்யுளிற் காணப்படும் “பொய்யா நாவிற்கபிலன் பாடிய, மையணி நெடுவரை” என்னும் அடிகளாலும், இவர் கபிலர் பெருமானிடம் கொண்டிருந்த பெரு மதிப்பு வெள்ளிடை மலையென விளங்கக்கிடக்கின்றது.

இவ்வாறு மலையமானைப் புகழ்ந்துபாடி, அவனால் உபசரிக்கப் பெற்று அவன் நாட்டில் சிலநாள் வதிந்தனர். பின்னர் தம்முார்க்குச் சென்றுறைந்தார். மறுமுறையும் அவ்வேந்தனைக்

காணவேண்டி அவனுார்க்குச் சென்றனர். அச்சமயம் அவ் வேந்தன் இறந்து பட்டமையை அறிந்து மனந் நைந்தார். அவ்வ ரசன் மகனாகிய சோழிய வேனாதி திருக்கண்ணன் அரசியல் முறைமையில் தலைமை புண்டிருந்தான். திருக்கண்ணனே!! சோழனின் படைத்தலைவனாயி ருந்து அந்நாளில் சோழநாட்டில் நிகழ்ந்த பெரும்போர்களில் சோழர்க்குத் துணைசெய்து புகழும் படைத்தவன். ஏனாதி என்னும் சிறப்புப்பட்டமும் பெற்றவன். இவற்றையெல்லாம் நன்கு அறிந்த பெரும்புலமைச் செல்வியார் அவனைப் புகழ்ந்து, பிறரை வருத்தும் அசுரர் சேய்மைக்கண் விளங்கும் ஞாயிற்றினைக் கொண்டுபோய் ஒழிக்க அதனால் உல கத்துள்ளார்கள் கண்களை இருள் மறைத்தது. அத்துன்பத்தை நீக்க வலிமை மிகுந்த அஞ்சன வண்ணனாகிய திருமால் அஞ்ஞா யிற்றைக் கொண்டுவந்து, எங்கும் பரவிய இருள் அழிய, ஆகா யத்தில் நிறுத்தியவாறுபோலப் பகையரசர்களோடு போர்செய்து தோற்றுப்போனதால் தம் மன்னனை இழந்து வருந்தும் துன்பக் காலத்து, முரசு முழங்கும் கோயிலகத்தும் பெரிய காவிரியையு டைய சோனாட்டகத்தும் பரவிய பெருந்துயர் கெடும் வண்ணம், பிறரார் காண்டற்கரிய இடத்திலிருந்த சோழனது திங்கள் போன்ற வெண்துடையைப் பொய்யாத நாவினையுடைய கபிலரார் புகழ்ந்து பாடப்பட்ட முன்னூர் மலையின் உச்சியில் தோற்று வித்து, அக்குடையை நிலபெறுவித்த புகழ்பெற்ற தலைவனே! மலைக்குகையில் வாழும் புலியை எழுதிய கொடியையும், வண்டு படு கண்ணியையும், பெரும் புகழையுமுடைய முன்னோனாகிய நின் தந்தை இவ்வுலகில் செய்த நல்லறத்தின் பயனைத் தேவ ருலகில் நுரவேண்டிப் போயினன். அதனால் துன்பமுற்றார்க் கெல்லாம் இன்பம் பெருக்குமாற நீ தோற்றினை. நின் தோற்றம் மலையொடியக், காடுதிப்பற்ற, நீர்நிலைகள் வற்றி வறள, கோடை நீடிய பசுமையற்ற காலத்தில் நிலங்குழியப் பெருமழைபாழிந் தது போலாகும் என்னுங் கருத்தமைந்த ஒரு தொடையலை உரைத்தனர்.

இச்செய்யுளில் திருக்கண்ணன் முன்னூர்மலைமேல் சோழர் குடையைப்பிடித்தமை அஞ்சனவண்ணனாகிய திருக்கண்ணன் ஆகாயத்தில் ஞாயிற்றை உபர்த்தியதற்கு ஒப்பிட்டுக் கூறப் பட்டிருப்பது நன்னயஞ் செறிந்து மிளர்கின்றது.

“அணங்குடை அவுணர் சுணங்கொடு ஒழித்தெனச்

சேண்விளங்கு சிறப்பின் ஞாயிறு காணது

இருள் கண் கெடுத்த பரிதிஞாலத்து

இடும்பை கொள்பருவரல் தீரக்கடுத் திறல்

அஞ்சன உருவன் தந்து நிறுத்தாங்கு.”

என்னும் அடிகளில் உள்ள கதையானது, எப்புராணத்திலுள்ள தென யுகித்தல் அறிஞர்கடன்.

“ஈண்டுச் செய்வினை ஆண்டுச் சென்று ணீஇயர்
உயர்ந்தே ருலகத்துப் பெயர்ந்தனன்.”

என்னும் இச்செய்யுளடிகளால் இப்புலவர் வைதிகமதத்தினர் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

இன்னாரைப்பற்றிப் பாடப்பட்டன என்பது அறியப்படாத செய்யுட்கள் இரண்டில் ஒன்று ‘ஆனந்தப்பைபுள்’ என்னுந் துறைபற்றியது. அதில்

“மண்ணுறு மழித்தலைத் தெண்ணீர் வாரத்
தொன்று தாமுடுத்த வம்பகைத்தெரியல்
சிறிவென் ஆம்பல் அல்லி யுண்ணும்
கழிகல மகளிர்”

என்று விதவைகளது துயர்நிலை சிறப்பாகக்கூறப்பட்டிருக்கின்றது. மற்றது “கடைநிலை” என்னுந் துறைபற்றியது. அதில் அக்காலத்துத் தமிழகத்தில் காணப்பட்ட அதி மெல்லிய ஆடை ஒன்றைப்பற்றியும்; வியந்து உரைக்கப்பட்டிருக்கின்றது.

“காண்கெழு நாடன் கடுத்தேர் அவியன் என
ஒருவனை யுடையேன் மன்னே யானே”

என்னும் இவர் கூற்றினால் அவியன் என்னும் பெயருடைய தலைவனைப் புகழ்ந்து பாடி அவனால் உபசரிக்கப்பட்டவர் என்பது அறியக்கிடக்கின்றது.

இன்னும்

“அருள் (அவியன்) எவன்பரிகோ வெள்ளியது நிலையே”

என இவர் கூறியிருத்தலால் இவருக்குச் சோதிட நூலறிவும் உண்டு எனலாம். என்னை? அவியன் தன் நிலைமைகுன்றான். ஆகையால் சுக்கிரன் வற்கடத்தை உண்டாக்கத்தக்கதாகத் தெற்கினின்றாலும், அன்றேல் வேறெங்குநின்றாலும், அதன் நிலைமைக்கு யான் சிறிதும் வருந்தேன் என்பதைக் கருத்தமைத்துக் கூறினர்.

வீரரின் வீரத்தையும், வள்ளல்களின் வண்மையையும், காவலரது சிறந்த குணங்களையும், புலவர்களின் புலமையையும் தெள்ளுற்றதீந்தமிழில் வடித்தெடுத்துக் கூறிய, பல்விசை கொள்புலமை நிறைந்த இம்மெல்லியலார் காலத்தில் கோவூர்கிழார், செங்கண்ணனார், ஆவூர் முஸங்கிழார், பெருந்தலைச் சாத்தனார், ஆடுதுறை மாசாத்தனார், ஐயூர் முடவனார் முதலிய புலவர்கள்பலர்

இமிழ்கடல் வேலித்தமிழகத்தில் இருந்தனர் என்பது பழந் தமிழ்த் தொகை நூல்களால் அறியக்கிடக்கின்றது. இவர்காலம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டாகும்.

5 ம் பாடம்

ஆறுமுகநாவலர்

“வாழ்வெனு மையல்லிட்டு வறுமையாஞ் சிறுமைதப்பித்
தாழ்வெனுந் தன்மையோடுஞ் சைவமாஞ் சமயஞ்சாரு
மூழ்பெற லரிதுசால் வயர் சிவஞானத்தாலே
போழி மதியினுனப் போற்றுவார் அருள்பெற்றாரே

சித் 2 ம் சூத் 61 ம் செ.

என்னு மருமைத் திருவாய் மொழிக்கு இபைய மேலாகிய
அறவொழுக்கம் பூண்டவரும்

“கற்க சடறக் கற்பவை கற்றி
னிற்க வதற்குத் தக”

என்கின்ற தேவர் திருவாக்கை நல்வினைவாகக் கொண்ட வரும் இவரே ஆறுமுக நாவலர். இவரது அரிய திருச்சரிதையை முறையாக எழுதுவதானது, இந்நாகரீக உலகிற்கு ஏற்துமோ வெனில், இன்றியமைபாதது. உள்ளத்தை உள்ளவாறு ஓர்ந்து உணர்வார்க்கு மிகவும் முதன்மையை உண்டாக்குமென்பதற்கு ஐயமில்லை.

அழகாலும் அறிவொழுக்கங்களாலும் மிகச்சிறந்து நாக நாடுன யாவராலும் புகழப்படுவது வட இலங்கையாகும். அங்கு வசிப்பவர்களும் தமிழ்மக்களேயாவர். இவர்கள் அரசரிமை யானது கி. பி. பதினாறுவது நூற்றாண்டளவில் விலகியது. ஒல் லாந்த அரசு நிலைபெற்றது. குறித்த ஒல்லாந்தர் நாகரீகமே மிகுந்து சைவத் தமிழ்மக்களை இருந்த இடமுந்தெரியாத மறை யுமாறு மிகவுந்துன்புறுத்தியது. இவ்வற்புதத்தைக் கூர்ந்து நோக் கிய தமிழ்ப்பழங்குடிகள் நெஞ்சம் புழுங்கினர். வேந்தன் ஆணையை மறுத்து ஓர் இறையேனும் உயிர் வாழமுடியாதது துன்பமெய்தினர். தங்கள் சாதி சமையத்துக்குரிய ஒழுக்கங்களை அகத்தே மறவாதும் புறத்தையதிகாரிகள் கட்டளையைச் சிர மேற்கொண்டும் நடிக்கலாயினர்.

அங்ஙனம் நிகழும் நாளில், வேண்டுவார் வேண்டுவதைக் கொடுத்துக் காக்கும் கருணைக் கடலானவர், பண்டொருதாற் சமணிநூள் நீக்க வாசை வள்ளலாரைத் தோற்றுவித்தருளியமை போலவே எமது அருமைக்குருமணியாகிய அறப்பெரு வள்ள லாரையுந் தோற்றுவித்தருளினார். அவ்வருமைபை, ஆசிரியரவர் கள்பாற் கற்றுத்தேறிய மாணவர்கள் பலருள்ளும் பிறறை நாட் பெரும் புகழ் படைத்த சுவாமி அம்பலவாண நாவலரவர்கள் பாடிய சற்குருமணிமாலே 141வது செய்யுளில்,

எந்நாட்டினுமுயர் தென்னாடு செய்தவிருந்தவத்தார்
பொன்னைட்டினு முயர்நீ நாட்டினிற் புரியு நல்லூர்
நிந்தாட்டிருப்படை வீடியைந்தோ பெனையென்று கொள்வை
கொன்னாட்டு மாறுமுக நாவல சற்குருமணியே”

என்னும் பாகின் பெருமையே வற்புறுத்தா நிற்கும்.

மேற்குறித்த ஒல்லாந்தவரசினர் கொடுங்கோண்மை தலை யெடுக்கலாயிற்று. குடிகளிடத்து ஒருநாளேக்கு ஒரு காளைக்கன்று உணவுக்காகக் கொடுபடல் வேண்டுமென்று கட்டளையிட்டனர். குடிகளானவர் வேந்தனானையை மீறி நடப்பார்களேல், அளப் பரிய தண்டமுண்டாகும். உடன்படிங்; மேலாகிய கொலைப்பா தகமுண்டாகும். இஃது அன்றி இயல்பாகிய தமது அற வொழுக்கங்குன்றும், தம்பின்னோர்களுக்கும் பெருந்தீமையைப் பயக்கும். எப்படியும் கீழ்மக்களது கொடுங்கோன்மையினின்றும் விலகுதலே தகுதியென்று கருதினார்கள்.

இவர்களுள் ஞானப்பிரகாசத்தால் ஞானப்பிரகாசமெனத் தம்பெயரை நாட்டியவரும், கார்காத்த வேளாண்குலதிலகரு மாகிய ஒருபெரியாருளர். இவர் நல்லோர்புகழ் நல்லூர் என்னுந் திருப்பதியிலுள்ளவர். அறவொழுக்கம் பூண்ட அந்தனாளர். கொற்றவன் கோலின் கொடுமையினால் தாம்வாழுந்திருப்பதியி னின்றும் விலகினர். ஆட்ப்பதஞ்சலியாரன்று தொழ அம்ப லத்தேயாடப் பதஞ்சலியாத அழகர் திருநாமமே பெயராகக் கொண்ட தில்லையம்பதியை நண்ணிவசிப்பாராயினர். இவரது கான்முனையாகுங் கந்தப்பிள்ளைக்கு அரிய திருமகவாய்ச் சுத்த சாலிவாகன சகாப்தம் 4745 க்குச் சரியான சித்திரபானு வாண்டு மார்கழித்திங்கள் ஐந்தாம் நாளில்,

‘தொல்லருளின் துளிததும்ப, தென்மை நூல்களுஞ்சிறக்க,
நல்லறிஞர் மனஞ்சிறக்க, நாவல்லோர் நாப்புடைக்க,
பல்வளனும் பழம்பொருளும் பழம்பதியிற் பாண்மைபெற,
நல்லருளென்றெல்லோரும் நாவார வாழ்த்தையிட’.

ஓர் தவச்சிறுவர் உதித்தனர்.

“பெறுமவற்றன் யாமறிவதில்லை யறிவறிந்த
மக்கட்பே நல்ல பிற.” என்றும்,

“சுன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மனைச்
சான்றோன் எனக்கேட்டதாய்” என்றும்

“மகன் நந்தைக் காற்று முதலியவன் நந்தை
என்றோற்றான் கொல்லென்னுஞ் சொல்”

என்னும் நொய்தினும் நொய்ய இவ்வருமைத் திருப்பாக்க ளுக்கேற்ப, மகப்பெற்றருரென்பதே சாலச் சிறப்புடைத்து.

உதித்த அப்பிள்ளைக்கு, தாய் தந்தையர்கள் உரிய பருவத் திலே செய்ய வேண்டிய சமையச் சடங்குகளை முறையாகச் செப்து முடித்தனர். “ஐயாண்டளவில் மையேடு கைபிடி” என்னும் பிரமாணப்படி அக்காலத்து மிகப் புகழ்பெற்றோங் கியவரும் ஆசிரியத் தன்மைக்குத் தானோணியாயுள்ளவருமாகிய சுப்பிரமணியரென்னும் ஆசிரியரிடம் கல்விபயிலவைத்தனர். முந்தை நல்கினையானது பிடர் பிடித்துந்த அறிவேயுருவமா யமைந்த எம்பெருந்தவச் செல்வர் வாக்குண்டாம் முதலிய நீதி வெண்பாக்களும், கணித நூன் முறைகளும், சூடாமணி நிகண்டு முதலிய நூல்களுங் கற்றனர். பின்னர் கடைதம், பாரதம், கந்தபுராணம், மறைசையந்தாதி, நன்னூல் ஆகியவைகட்கு உரையுங் கேட்கலாயினர்.

“ஒரு குறி கேட்போனிருகாற் கேட்பின்
பெருக நூலிற் பிழைபாடினே.”

“முக்காற் கேட்பின் முறைபறிந்துரைக்கும்” என்னும் சூத்திரங்களை மான இரண்டாம்முறை கேட்டலாகிய கை கோளை யறவொழித்தார்.

“வினாதல் வினாவை விடுத்த லென்றிவை
கடனாக் கொளினே மடனளி யிசக்கும்”

என்னும் முறையை யனுசரித்தனர். தம்மோடொத்த மாண க்கர்களுடன் வினாவிடை பகர்தலுக்குப் பதிலாகத் தாமொரு முறை கேட்டுத் தெளிவுபடுத்திய பாடத்தை மற்றைய மாணக் கர்களுக்குப் படிப்பித்தலையே மேன்மையாகக் கொண்டனர். தம்மைப் போலவ் ஏனைய மாணவர்களும் மனத்துயமையுடைய வர்களாயும் பிறர்க்குத் துரிதலே கண்ணுங் கருத்துமுடைய வர்களாயும் வாழவேண்டுமென்னும் பேரவாவுடையவர். ஏற்ற வேற்ற காலங்களில் வேண்டிய சற்போதனைகளைச் செய்தலே தமக்கு அக்காலக்கடமைகளாகக் கொண்டொழுதுவாராயினர்.

இவ்வாறு கற்கும் காலத்தில் தம்மோடொத்த மாணவர்கள் பலருள்ளும் இடையிடையே நேரும் வாதப் பிரதிவாதங்கட்கு தாம் ஏகதேச நியாய முறையில் நில்லாது உள்ளத்தை யுள்ள வாறே கூறுகின்ற உண்மையையும் நிலைநிறுத்தினர்.

இவரது கல்வித்திறமையையும் இடையறாவுக்கத்தையும் பிறர்க்குப் பேதிக்கும் வன்மையையும் தமைபனாராகும் தியாகராசரென்னுங் குணக்கடலார் அறிந்தனர். வண்டடைந்த மலரிடத்துத் தேன் வறுமைசுண்டு வேறுமலர் தேடியடைவதைத் தாமுங் கருதினர். அக்காலத்துப் பெரும் புலமையெய்திய ஆசிரியர் வேலாயுதரென்னும் பெருந்தகைபார் மாட்டுப்பல பெருநூல்களைப்பாடங்கேட்க ஒப்பிக்கப்பட்டனர். ஆங்குச் சின்னாட்பயின்றபின் அரசபாஷையாகிய ஆங்கிலமும் பபிலவேண்டியது இன்றியமையாதது என்று கருதினர். அக்காலத்து ஆங்கிலபாடசாலை யமைத்துக் கரபித்த பீற்றர்பேர்சிவல் என்னுமாசிரியனுக்கணுக் கராய்ச் கற்றனர் எம்மந்தவக் கொழுந்தனையர் ஆங்கிலமானது அரசமொழியாயும், அக்காலம் மிகமேலாய உத்தியோக முறையைத் தாங்கியிருப்பதாயும் அமையினும், மெய்மையையும் மேன்மையையும் தரத்தக்கது தண்டமிழ் மொழியேயென்றுணர்ந்தனர். மேன்மைதங்கிய ஆசிரியர்கள் சரவணமுத்து, சேனாதிராயர், என்னுமிருவர்களிடம் சென்று, நன்னூற் காண்டிகை, கிருத்தி, இரகுவம்சம், சிந்தாமணி முதலிய ஐம்பெருங் காவியங்கள், திருக்கோவையார், திருக்குறள், தொல்காப்பியமாகிய அறத்துறை நிரம்பிய புலத்துறை நூல்களையும், யாவருமினையிலையென்று சொல்லும்படியாக நுண் மாணனுழை புலமிக்குக் கற்றனர். பின்னர் சிவபுராணங்கள் பலவற்றையும், ஆலயங்களிற் பிரசங்கஞ் செய்யலாயினர். இவரது ஆண்டிளமையையும் அறிவிற் பெருமையையும் பீற்றர் பாதிரியாரென்னுந் துரைமகனார் நன்கு அறிந்தனர். தமது பாடசாலையிலிருந்து ஆங்கிலமும் தமிழும் ஒருங்கு கற்பிற்கும்படி வேண்டினர். பொருளை விரும்பாது சிலகாலங் கற்பிக்கலாயினர். இது சமயம் வயது பத்தொன்பதாறாகும். பாதிரியாரும் பெருமகிழ்ச்சி பூத்து, கிறிஸ்து மத நூலாகிய பைபிளைத்தமிழில் மொழிபெயர்த்துத் தருகுவென்றனர். அறிஞர்கள் போற்றத்தகுந்த வணப்புக்களமையப் பெயர்த்துக்கொடுத்தனர்.

பிற மொழிகளிலுள்ள நுண்பொருள்களைத் தண்டமிழில் ஐயந்திரிபற வமைத்துப் பல்லோராலும் போற்றவைத்தல் இலகு வான காரியமன்று. இதுவே சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களையும் தேவாரமாதித் திருமுறைகளையும், பல வடமொழி நூல்களையும் செவ்விதினய்ந்து பிறர்க்குபதேசிக்கும் பெருஞ் செல்வமும

மைந்த காலமாகும். இச்சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தகாலத்து வயது இருபத்திரண்டாகும். இவ்விளமைச் செவ்வியை நன்கறிந்த பாதிரியார் இவரைச் சென்னைக்கு அழைத்துக்கொண்டு போயினர். பைபிளின் தமிழ்மொழி பெயர்ப்பை அழுத்தகஞ் செய்ய முயற்சித்தனர். வடகிலங்கையிற் பல்லோராலும் போற்றத்தகுந்த கிறிப்பன்னர்கள் இதுவரையும் வெளிவராமையாலும், மொழிபெயர்ப்பு என்பது மிக அரிய பெரிய தொழிலாதலானும், இவ்விளசிற் பெரியாரால் இச்செய்கை இனிது நிறைதல் ஐயத்துக்கிடனாகும் என்று அங்குள்ளார்கூறினர். தென்னுதமிழ் வல்லோர் பலர் குழுவிய போவையில் தமது மொழிபெயர்ப்பு நூலை வாசித்து ஐயம், பதச்சேதம் மொழிவேற்றுமை ஆகிய இன்னின்னவை காரணமாக உண்டாகும் கிணக்கஞ்சுத்தக்க கிடை பகருவரேல் எல்லோரும் மனமகிழ்ந்து அச்சவாகனமேற்றுதும், அன்றேல் கிள்கத்தகும் என்றனர். இவ்வதிசயத்தைக்கேட்ட பாதிரியார் மனம் நைந்தனர். இளநாவலர் ஒருவாறு ஆங்கில பாஷையில் உள்ளவற்றைத் தண்டமிழில் மொழிபெயர்ப்பினும் பல்லோர் குழுவிய போவையில் பெருமொழி வல்லபுலவர்கள் கிணவும் கிணக்கஞ்சுத்தக்க கிடை பகர்வரோவென வருந்தினர். இதனைக் கண்ட அறிஞர் பெருந்தகை ஐயா! எனது மொழிபெயர்ப்பை யிட்டு மனங் கவலற்க. எத்துறையினும், எக்கலையினும் நுண் மாணனுழை புலமிக்க அறிஞர்களாயினும், அவர்கள் கேள்விக்குத் தக்க கிடைபகர்வல் என்றனர். பாதிரியாரும் மனமகிழ்ந்தார். புலத்துறை முற்றிய மகாலிங்கையரைக் கூயினர். புலவரேமே! இம்மொழி பெயர்ப்பு நூலைத்தாங்கள் நுண்ணிதினய்ந்து துணி பொருள் தருக வென்றனர். ஐயரவர்கள் குறித்த நூலைத் தம் உள்ளச் சல்லடையிலிட்டு அரித்து ஒன்றொன்றாக வாய்ந்தனர். இதுவே தகுந்ததென்றனர். இவ்வண்ணம் எக்காலமும் அழுத்தகஞ் செய்தலே ஏற்கும் எனவும் கூறினர். இச்செய்தியையறிந்த சென்னைமாநகர்ச் செழுந்தமிழ் வல்லோர் யாவரும் முன்னர் இல்லாத உவகை கொண்டனர். ஈழத்து வடபாகத்துச் செழுந்தமிழ் வழக்கானது தெள்ளிதினோங்கு மென்றனர். இதனைக்கேட்ட நாவலரும் பாதிரியாரும், நூலை அச்சேற்றி மனங்கனிப்ப கிழிகளிப்ப மாண்புறு தென்னிலங்கை நகர் மகிழ்ந்து சேர்ந்தனர்.

இஃதிவ்வாறாக, தம்மோடுன் கற்றாரிருவர் மறுமதம்புக்க தறிந்து, அடிகள் மனம் வருந்தித்தக்க அறிவுரைகளைப் போதித்துத் தடுத்தனர். இதனைக்கண்ட பாதிரியார் உள்ளம் தகதக வென்று கொதித்து, புலவர் பெருந்தகையோடு சமயப்போர் தொடங்கினர். நாவலரும் அதற்கு கிடையாக, அது என் கடன்,

தும்கடன் தும்பணி செய்தலாகும் என்று துணிவுடன் கூறினர். இனி யான் தும் பணியினின்றும் அகல்வன் என்றனர். அதனைக்கேட்ட பாதிரியாரும் ஏறுகேட்ட அரவமென்ன ஏங்கினர். இத்தருணம் இவரை நீப்பின் வேறொரு தமிழ்மொழி வல்லாரை எங்கே தேடுவதென்று வருந்தினர். பழமையும் பண்பும்மிக்க நன்மொழி பல கூறினர். பண்டுபோலமரச் செய்தனர். அறிவுமுகரும் அதற்கொருவாறு சம்மதித்தார். அச்சமயம் நல்லூர்க்கந்தசுவாமி கோவிலானது சிவாகமநெறிக்கு மாறாகக் கடவுண் மங்கலஞ் செய்தமைகண்டு மனம்பொறுது, அவ்வாதின கர்த்தரோடு பல வாதப்பிரதி வாதங்களை இயற்றுவாராயினர். தமது அறநெறியைக் கைக்கொள்ளாத ஆதின கர்த்தரது துன்மதியை நினைந்து புன்முறுவல் பூத்தார். ஆங்குநின்ற மகன்று வண்ணை வைத்திஸ்வரன் கோவில் வசந்தமண்டபத்தில் பேரவையொன்று கூட்டி, சொற்பாழிவாற்றியும், ஆற்றுவித்தும் ஒழுகுநாளில் வயது இருபத்தைந்து ஆயது இச்சம் பலங்களைக்கண்டு அழுக்காறுற்றார் பலர் பாதிரியாரிடம் நண்ணினர். இனியெம் மதமழியும் நாள் வந்ததோ? என்று மனம் வருந்திக்கூறினர். இருமொழி வல்ல குரவர் வெறொருவரின் மைபின் இவரே எமக்கு ஏற்புடையர், நீரகல்மின் என்றனர். நாவலரவர்கள் பண்டுபோலவே சைவப்பெருஞ் சொல் வழங்கலாயினர். இவ்வருமையினால் எம் சைவத்தமிழ் நாடானது எவ்வளவு பெருமையெய்தியதோ அவ்வளவு மனக்கொதிப்பு மெய்தியது. இது மக்களியற்கைபோலும். அத்தருணம் பாதிரியாரிடத்திலாற்றிய பொருள் வருவாயினையுடைய உத்தியோகம் முழுதும் நீங்கலாயது. அப்பொழுது வயது இருபத்தாறாகும். அக்காலத்தில் சமையநெறி தவறினோரை நேரிர்கண்டித்தார். பல கண்டனங்கள் எழுதினர். அறக்கருணை கொண்டொழுகினமையால் பலகிடங்கரிலுமுள்ள கற்றோரும் மற்றோரும் பகைமையெய்தினர். “இடுக்கண் வருங்கால் நகுக” என்றமைக்கிணங்க எவ்வகைத் துன்பத்தையும் இன்பமாய் அனுபவித்தனர். இறைவன் திருவருளால் தம்மைப் பகைத்த சத்தராதிகள் அடுத்தபின் செல்லவும் குற்றேவல் புரியவும் நேர்ந்தது. பல ஏட்டுச் சுவடிகளைத் தேடி, பாடவழுவகளுக்கும் சொல்வழுவகளுக்கும் களைந்து அச்சிடலெவ்வாறென ஆலோசித்தனர். தம்மிடம்கற்ற மாணாக்கருள் தலைமைவாய்ந்த சதாசிவப்பிள்ளையையும் அழைத்துக்கொண்டு திருவாவடுதறை நோக்கிச் சென்றனர். ஆங்குச் சிலநாட்டங்கி அறிஞர்கள் பலர்கூடி, இலக்கிய இலக்கண தர்க்க முறைகளிலும், பல கலைத்துறைகளிலும் வினாவி வினாக்கள் பலவற்றிற்கு ஏற்ற வேற்ற விடைகள் பகர்ந்தனர். இதனைக்கண்ட

ஆசாரிய மூர்த்திகள் அம்மடத்திலோர் சைவப்பிரசங்கஞ் செய்யும்படி வேண்டினர். உவகைபூர்த்த வுள்ளத்தையுடையவராகிய புலவர் பெருந்தகையும் மும்பொருளுண்மையும் முதற்பொருட்டலையையும் பொருந்தும்படி அவையிலுள்ளார் முனங்குளிர்த்து ஆச்சரியமடையப் பேசுமுடித்தனர். அறிஞர்கள் விதித்த அழகுபத்தும், உத்தி முப்பத்திரண்டும் பொருந்த உரைத்த இப்பேராயானது மும்மையினும் முதன்மையுடைய தென்று உபய சந்திதானமும் மனமகிழ்ந்து “நாவலர்” என்னும் பட்டமாலையைச் சூட்டினர். அன்றுதொட்டு யாவரும் அப்பெயராலேயே அழைக்கலாயினர். அடிகளும் ஆங்குநின்ற சென்னையை நண்ணுவாராயினர். செளந்தரியலகரி, சூடாமணி நிகண்டு என்னும் இரு நூல்களையும் அச்சிற் பதிப்பித்தார். அங்குள்ள அச்சியந்திரசாலையொன்றை விடைக்குப்பெற்றுத் திரும்பினர். திருவண்ணாமலையிலுள்ள சின்னப் பண்டார சந்திதானத்தைக் காணவேண்டியதனால் அங்கு நண்ணினர். ஆசாரிய மூர்த்திகளால் நன்கு உபசரிக்கப்பெற்றனர். பின் நாவலர் பெருமானின் கல்வித்திறமையையும் சமயத் தெளிவையும் மிகமிக மகிழ்ந்து நாவலோய்! தாங்கள் இவ்விடத்திற்குநே சில காலமிருந்து செல்லுதினென்று வேண்டினர். அதற்கு விடையாகத் தாமெடுத்தக்கொண்ட சமயத்தொண்டானது அம்மடத்திற்குவருவதற்கு இடையூறுகின்றதென்றும், மீண்டும் அவ்விடம் வருவலென்றும் சந்திதானமவர்களது மனத்தைத் தேற்றி விடைபெற்றுத்தாம் பிறந்தவிடமாகிய யாழ்ப்பாணத்தை யெய்தினர்.

எய்திய அடிகள், தாம் கொண்டுவந்த அவ்வெந்திரக் கருவிக்கு “வித்தியாநுபாலனயந்திரசாலை” என்னும் பெயரைச் சிறப்புறத் தந்து, அதிற் சிலநூல்களை அழுத்தகஞ் செய்வித்தனர். சமயசம்பந்தமாகவும் சில நூல்களை வெளிப்படுத்தினர். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்த பெரிய ரணவரும் இதிலும் பார்க்கப் பெற்றற்கும்பேறு உலகலுண்டோவென்று ஆச்சரியமெய்தினர். இவ்வற்புதச் செய்தி நிகழ்ந்தகாலத்தில் எம் மன்புடைத்தோன்றலுக்கு வயது முப்பது ஆகும். அச்சமயம் கிறிஸ்துமதவழக்கள் சிலவற்றைத் திரட்டித் துண்டுச் சுவடியாகிய ரும்மியை அச்சிட்டு வெளிப்படுத்தினர். கிறிஸ்து மதத்தினரது பொறுமையால் எப்படியும்ந்த அச்சயந்திரத்தை அகற்றி விடுதலே தகுமென்று ஏற்ற தீங்குகளிழைத்தனர். இதனை அறிந்த நாவலரவர்கள் வச்சிரதண்டமென்னும் நூலை வெளிப்படுத்தினர். கிறிஸ்தவர்கள் முருகன் திருவுருவைப் பலவாறாக இகழ்ந்து ஒரு துண்டுச்சுவடியை வெளியிட்டனர். அது கண்டநாவலரவர்கள் முருகன் பெருமையையும் இருமருங்குந்

தங்கியிருக்கும் இச்சை கிரியையாகிய சத்திகளின் தன்மையையும், திருக்கையிற்பொருந்திய ஞான சக்தியாகும் வேற்படையின் செம்மையையும், மற்றைய திருக்கரங்களிலமைந்த கலாயுதக் கொடிமுதலாம் பதினொருபடைக்கலங்களும் பதினொரு ருத்திரராகுமென்பதன் திண்மையையும் ஒருங்கு அமைத்து “சுப்பிரபோதம்” என்னும் பெயரையுடைய நூல் ஒன்றை யாவரும் வியக்க வெளியிட்டனர். கிறிஸ்தவர்கள் முன்னிலும் பன்மடங்கு மனங்கொடுத்தனர். பலவகைச் சைவதூடனங்களை யெழுதிப்பரப்பினர். நாவலரவர்கள் “சைவ தூடனபரிகாரம்.” என்னும் நூலொன்றை வெளியிட்டனர். இச்செயல்கள் நிகழுங்காலத்தில் நாவலரவர்களது நொது மலர் வகுப்பிலுள்ளாருட் சிலர்சென்று இல்லறவிரதத்தை அனுட்டிக்கும்படிக்கு வேண்டினர். நாவலரும் அந்தக்கேள்விக்கு எதிராகச் சிவார்ச்சனையின் பெருமையை எடுத்துக்கூறி இல்லோம்பலைக் கருதுதல் என் கடனன்று எனமறுத்தனர். சதாசிவப்பிள்ளையையுங் கூட்டிக்கொண்டு தமது ஆசாரிய மூர்த்திகள் எழுந்தருளியிருக்கும் குருநாட்டையடைந்தார். பஞ்சசூத்திரவிதி தவறாது முற்றமுடிந்த படி கலிங்கமொன்றை வாங்கிப் பிரதிஷ்டை செய்வித்துக்கொண்டனர். ஆங்குசிலநாள் தங்கி, பின் யாழ்ப்பாணம் வந்துசேர்ந்தார். இவை நிகழ்ந்தகாலத்தில் வயது முப்பத்திரெண்டென்பர்.

தெளிந்து செயல்

தெளிந்து செயலென்பதனை ஆசிரியர் தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனாரும் தமது ஒழுகு நூலில் ஓர் அதிகாரமாக யாத்துள்ளார். கொல்லா கிரதம், துண்ணறிவு, மனவமைதி ஆகிய இவைகள் ஒருங்கையப் பெற்றேரைத் தேவரென்றே பெரியோர்கள் கூறுவர். நானமுப் புத்தேளோ கிணைப்படனின் கிளைவு என்று சொல்லும்படியாகத் தோல் எலும்பு முதலாம் எழுவகைத் தாதுக்களினாலும் படைத்த இவ்வுடம்பு அழியாநிற்கும். தண்டமிழ்ப் புலவர்களாவார் தம் துண்ணறிவின் பெருமையினால் துணித்துக்கண்ட மொழியாக்கம் முதலாம் பெருஞ்செய்கைகள் உலகுள்ளவும் அழியாவாம். இக்கருத்தை நன்குதெளிந்த நந்தமிழ் கிரகரானவர் வண்ணார்பண்ணையில் ஓர் சைவப் பாடசாலையைமைக்க நினைத்தனர். அதன் இருமைப் பயன்களையும் நன்குணர்ந்தவராகவின், அறிவாலும் உயர்வொழுக்கங்களாலும் சிறந்த பல பிரபுக்களைத் தெரிந்தெடுத்தனர். சமயக் கல்வியின் நன்மையை நன்கு விளக்கக்கூட்டினர்.

பற்பலகிடங்களிலுள்ள அறிவாளிகளுக்குத் திருமுகங்களும் வரைந்தனுப்பினர். அச்சமயம் கொழும்புநகர் வாசரும் மேன்மைதங்கிய பிரபு சிகாமணியுமாகிய திருவளர் செல்வன் நன்னித்தம்பி முதலியாரவர்கள் தமக்குக் கிடைத்த கடிதத்தின் பயனாக அவ்வித்தியா பரிபாலனத்தின்பொருட்டு நாற்சதச் செம்பொன் (நாலாயிரம் ரூபா) வழங்கினர். முதலியாரவர்களினது பொருளையே மூலதனமாக வைத்துக்கொண்டு பாடசாலையைக் கிரமமாக நடாத்தினர். சைவசமயப் பிரசங்கங்களையும் ஒழுங்காகச் செய்தனர். பிரசங்கங்களைக் கிரமமாகக் கேட்ட அறிவாளிகள் பலர் தங்களாலியன்ற பணங்களைக் கொடுத்துதவினர். அவ்வித்தியாசாலையினது பிற்கால நிலைமையைக்கருதி, ஓர் பெரிய வர்த்தகசாலையையும் கிடைக்குப் பெற்றார். தம்மாணாக்கர்களுள் ஆறுமுகச் செட்டியார் கையில் இரண்டினையும் ஒப்புவித்து முன்போலத் திருவாவடுதறையாதீனம் நண்ணினர். அம்மடத்திலும் பிறகிடங்களிலும் சைவப் பிரசங்கங்கள் செய்தனர். பின் தருமபுரவாதீனஞ் சென்று, மிக மேலாகிய சொற்பொழிவுகளை நிகழ்த்தினர். பின் திருவாசகம், திருக்கோவையாராகிய சைவ நூல்களையும், பல பிரதிகளையொப்பிட்டுப் பரிசோதனைசெய்து வழுவகளைந்து, தம் அன்புடைய மாணவ ரத்தினமாகும் சதாசிவப்பிள்ளை பெயரில் வெகுதூய்மைபொருந்த அச்சிட்டனர்.

இஃதிவ்வாறாக, அந்நாளில் நிலத்தின்கிழமையும் நிதியின் கிழமையும் ஒருங்கமைந்தவரும் புலவர் வரிசையிலுள்ளார்க்கு அவ்வவர் திறமைகண்டு, பொன்னும், மணியும், முத்தும், பூந்துகிலும் கொடுத்துதவுபவரும், வள்ளற்றன்மைக்கு உரிமைபூண்டவரும், இராசரீகத்திறமை மிக்குடைய அரசனுக்கு மேன்மை தொக்க மந்திரித்தன்மைவாய்ந்த பொன்னுச்சாமித் தேவரென்பவர், இவரது பெருந்திறமையை இவர் பதிப்பித்த நூல்களினால் அறிந்தனர். மிக்க ஆவலுடன் தேடியடைந்து அளவளாவி ஆனந்தங்கொண்டார். திருவள்ளுவர் பரிமேலழகருரை, தருக்கசங்கிரகம் ஆகிய இந்நூல்களைப் பிழையறப் பரிசோதித்து அச்சிடுக! யாம் பெருநிதிக்குவை தருவல் என்று வேண்டினர். உவகை பூத்த உள்ளத்தையுடையவராதலால், அத்திருத்தொண்டை இனிது நிறைபெறச்செய்து, தக்க அறிஞர்களைத் தேடி, ஒவ்வோர் பிரதியனுப்பினர். அவ்வற்புதச் செய்கையை அஞ்ஞான்று அமுத்தகத்தின் செம்மையையும் நூல்களின் பெருமையையும் நன்சுகூர்ந்து நோக்கிய உள்ளத்திளையுடையாராகும் திருவாவடுதறை யாதீனத்து நமசிவாய மூர்த்திகளால் அறிஞர் பெருந்தகையென மதிக்கப்பெற்ற

வரும், தற்போது தமிழிலுக்கு ஓரணியாகவுமுள்ள டக்ரர். உ. வே. சுவாமிநாதையரவர்களது ஆசிரியருமாகிய மீனாட்சி சுந்தரம்பிள்ளை அவர்களும், அவர் மாணாக்கர்கள் தியாகராசச் செட்டியார், சுப்புராயச் செட்டியார் ஆகிய இவர்களும் கியந்து கூறிய பாயிரச் செய்யுளை காட்டாநிற்கும்.

சிதம்பரம் சைவவித்தியாசாலை

சிதம்பரதலத்திலோர் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையமைப்பதற்கு ஆசைகொண்டனர். அவ்வாறமைப்போர்க்குமும் பயனும், அதற்குப் பொருளுதவுவோரெய்தும் பெருநலமும் கிளங்கவமைந்த பத்திரிகையைப் பரப்பினர். திருவண்ணாமலையாதீனத்திலெழுந்தருளியிருக்கும் ஆறுமுகதேசிகமூர்த்திகளறிந்தனர். ஒதுவார்கள் சிலர் மூலமாகவழைப்பித்து ஆங்கு சைவப் பிரசங்கத்தை நிகழச்செய்து, இத்தொழிற்குரியாரிவரேயென்று பலர்க்குங் கூறினர். தமது உருத்திரசஞ்சயத்தை அருமைத் திருக்கரத்தாலெடுத்து நாவலர்பெருமான் திருக்கழுத்திற் குட்டினர். பல உபசாரங்களைச் செய்து அனுப்பினர். அடிகளும் துறைசைப்பதியிலுள்ள தமது ஆசாரிய மூர்த்திகளையடைந்தார். அத்தருணம் சற்குருவாகிய அம்பலவாணசுவர்மியவர்களும், அவர் மாணாக்கர் சுப்பிரமணிய தேசிகரவர்களும் “கற்றாரைக் கற்றாரே காழுறுவர்” என்றபடி நாவலர் பெருந்தகைக்கு வேண்டிய அனுசரணையைச்செய்து இமைப் பொழுதும் கிடப்பிரியாது மூவருமொருங்கிருக்கலாயினர். சைவசித்தாந்த சாத்திரங்களை யு மாராய்ச்சி செய்தனர். அவ்வாறு சிலநாட்கழிந்தது. அதன்பின்பு நாவலரவர்கள், இவ்விடத்திலிருந்து ஒரு சைவவித்தியாசாலையமைத்து, சைவப் பிரசங்கமுஞ் செய்தலே நன்றென்று ஆசாரியர் வேண்டினர். குருமொழியாதலால் எதிர்பேசாது மௌனமாகிருந்து அவ்விடத்தினின்றும் ஒருவாறு நீங்கினர். திருநாகைக்காரோணம் எய்தி அவ்விடத்திலும் பல பிரசங்கங்களைச் செய்து முப்பத்தொன்பதாம் ஆண்டு நிரம்பிய பருவத்தில் யாழ்ப்பாணம் வந்தசேர்ந்தார். சிதம்பரத்துச் சைவவித்தியாசாலையமைக்கும் நோக்கமாக வண்ணார்பண்ணையிலுள்ள பாடசாலையில் ஒரு சபை கூட்டி அதில் வித்தியாதரும் என்னும் பொருளை நன்கு கிளக்கிக்காட்டினர். அவ்விடமிருந்த பெரியார்கள் தங்களாலியன்ற பொருளுதவிசெய்தனர். அதுபோலவே பருத்தித்துறைச் சித்தி கிராயகர் ஆலயத்தில் மேற்குறித்த வித்தியாதரும் போதிக்கப்பட்டது. ஆங்குள்ளார்களும் தங்களாலியன்ற பொருளுதவி செய்தனர்; அதற்குப்பின்பு வேத சிவாகம சம்பந்தமாகிய பிரசங்

கங்குலினால் வைதிகத்திற்கும் சைவத்திற்கும் உள்ள வித்தியாசங்களை எடுத்தியம்பலாயினர். அக்காரணத்தால் அங்குள்ள அந்தணர் சிலர்க்கும் அடிகட்கும் சமயப்போர் நிகழ்ந்தது. ஈற்றில் அந்தணர் நன்மையெய்தினர். அக்காலம் வயது நாற்பதாயது. தம்மாணாக்காகிய தில்லைநாதனை வித்தியாதரும் பரிபாலகனாக அமைத்துத் தாம் சென்னபட்டினத்தை நோக்கிச் சென்றார்.

இராமநாதபுர வாதினத்தில் தங்கினர். விசுவலிங்க தேசிகரது வேண்டுகோளுக்காகச் சிலநாள அங்கிருந்தனர். அச்சமயம் அப்பட்டினத்திற்கு அரசராய், கல்வி, செல்வம், கொடை, புகழ் ஆகிய இவைகள் ஒருங்கு அமைப்பெற்ற ஆரசாதிராச பாஸ்கா சேதுபதியென்னும் பெருந்தகையாருளர். அவர் பெரிய தந்தையாராகிய பொன்னுச்சுவாமி நரேந்திரர்மாட்டுத் தாம் கொண்ட மனத்தாபங் காரணமாக வேந்தன்மாட்டுச் செல்வத்தைத் தவிர்த்திருந்தனர். அதனையறிந்த அரசரும் கர்வங்கொண்டார். எவ்வகைப் பெரியராகவிரும்பினும் எம் நகரத்தில் வந்தவர், பல்லோர்களாலும் நன்குமதிக்கப்படுகின்ற எமது முன்னிலைக்கு வாராதகாரணமென்னை என்று கியப்பெய்தினர். தமது சமஸ்தான வித்துவான் ஒருவனை நாவலர் அவர்களிடம் தூது அனுப்பினர். தூதன ஆங்குச் சென்று அருகிருந்து அன்பு மொழி பல கூறினன். பின்பு அடிகளை கிளித்துத் தாங்களினும் இந்நகரத்து அரசனைக் காணவில்லையோ? என்றனன். அதனைக் கேட்ட நாவலர் அவர்கள், அச்செய்கை நமக்கு உடன்பாடன்று என மறுத்தனர். ஒற்றணைவன், அடிகளே! எவ்வாறாயினும் அரசனைக் காண்பது நலம என்று மீண்டுசென்று அரசனுக்குணர்த்தினன். அரசனும் அதனைக் கேட்டவுடன் ஏறுகேட்ட அரசவமென்ன மனஞ்சிதைந்தான். புலவனைப் பின்னும் நோக்கினான். இந்நாவலர் இவ்விடம் வாராது செல்லின், எம் மாண்டகைக்கு ஏதமுண்டாகும். ஆதலின், நீர் இன்னும் ஒருமுறை சென்று நன்னாவலர்புகழ் செந்நாவலரைத் தம்மின் என்றனன். புலவனும் மறுமுறையும் நாவலர்மாட்டுச் சென்றனன். வழிபாடற்றினன். அடிகளே! சொன்னயம் பொருணயம் மிக்கு கிளங்கும் செந்தமிழ்மொழியைச் செவ்வகிதில் வளப்படுத்துந் தங்கட்கு, அடியேன் ஒரு கருமத்தையே மென்மேலும் கூறுதல் மிகையாகும். எனினும் அடியேன்மீது கிணமுறுதீர்! நும்போன்ற நாவல்லவர்கள் எமது அரசனிடத்துஞ் செல்வது மரபு. அதனால், எய்தத்தக்கது புகழ், பொருள், பூசையாதிபனவாம். ஞானபண்டிதராகிய அடிகட்கும் அது தக்கதேயாகும். யானும் அறிந்தவற்றை உள்ளவாறு கூறினேன் என்றான்.

அடிகளும் அவனை முன்னிலைப்படுத்தினர். புலவ! ஒரு பெரிய வரை முறையாகச் சென்று காணுதல் கிருப்பமில்லாத தருணத்தில் மேலும் மேலும் அதனையே சொல்வது நும்மனோர்க்குமகன்று- உமது புலமைக்கும் ஏதமுண்டாகும். யாமும் உமது வேண்டுகோளையேற்பின், எமது இருமைப்பயனுக்கும் ஏதமுண்டாகும் என்று மறுத்தனர். இதனைக்கேட்ட புலவனும் கிரைந்து சென்று வேந்தர்க்குணர்த்தினன். வேந்தனோ! மறுபடியும் சந்து செய்யும்படி வேண்டினன். அரசனின் கட்டளையை மறுக்க முடியாத புலவன் மறுநாளும் நாவலர் அவர்களையனுகினன். உள்ளதையுள்ளவாறு கூறுவதற்குச் சென்றவன் ஆதலின், தமது மன்னப்பிரானின் வலிமையையும் எடுத்துரைத்தான். நாவலர் பெருந்தகையோ புன்னகையுடன் கேட்டுப் புலவ! இவ்வெற்றாரவரத்திற்கு யான் அஞ்சேன் என்றும், அரசனிடத்துள்ள சில குற்றங்களை எடுத்துக்காட்டியும் மறுத்தனர். புலவன் உடனே திரும்பிச் சென்று அரசனையனுகி, அரசரேமே! நாவலர் தங்கள் ஆண்மையை மதிக்கின்றனர். ஆதலின் தாங்கள் வேண்டியதைச் செய்தலே தகுதியென்றுன். தனது ஆண்மையும், மேன்மையும் வலிகுன்றியதையுணர்ந்த அரசன் பின்னுங் கவலையுடனாலோசிக்கின்றான். என்னே! நாவலர்க்குக் கேடுகுழிநும் குற்றம். மற்றைய வித்துவான்களும் மதியார்கள். ஆதலால் இதற்கு என்னசெய்யலாம் என்று மீட்டும் மீட்டும் நினைத்தான். ஓர் உபாயம் கருதினான். அதாவது, நாவலரவர்களைக் கொண்டு ஒரு சைவப்பிரசங்கஞ் செய்கித்து, அதனை இவ்விடமுள்ள புலவர்களினால் மறுத்துரையாடுகித்து வைணவ சமயத்தை மேன்மையாக்குதலே தகுதியாகும் என்று கருதிப் பரிகாசமாக ஒரு திருமுகம் வரைந்தனுப்பினான். அதனைக்கண்ட சைவப் பெருந்தகையார் புன்னகையுத்தனர். “எழுத்துப் பிழையற எழுத முடியாத புலவர்கள்தாமோ எம்முடன் வாதம்புரிபவர்” என்று பரிகசித்து அனுப்பினர். அச்சங்கதியைப் பொன்னுச்சுவாமியென்னும் பெருந்தகையார் நன்கு உணர்ந்தார். ஒரு தகுந்த உபாயம் நினைந்தார். ஒரு திருமுகத்தில் “இளங்கன்றானது தன் தாயைப் பிரிந்துசெல்லின், அன்புடைய தாய்ப்பசுவானது மிக ஆர்வத்துடன் தேடியடைதல் வழக்காகும். அதுபோல யாமும் ஏதாவது சிறிய குற்றங்களைச் செய்யின், அதனைப் பொறுத்தல் நும்மனோர் கடனாகும்” என்று வரைந்து கிமித்தனர். அக்கடிதத்தைக் கண்ணுற்ற நாவலர் பெருந்தகையும் அன்பே காரணமாக ஒருவர் வலிந்தழைக்கும்பொழுது போதலே தகுதியாகும். அங்

யுடன் போதலே தகுதியென்று எழுந்துசென்றனர். பெரியாரின் வரைவைக்கண்ட மன்னர் பெருந்தகை நன்றாக உபசரித்தான். உயர்ந்த ஆசனத்திருத்தினான். அடிகளே! இவ்விடத்தில் ஓர் சைவப்பிரசங்கஞ் செய்தலே நலமென வேண்டினன். நாவலரவர்கள் இசைவுகொண்டார். தாயுமானசுவாமிகளாற் பாடப்பெற்ற சைவசமயமே மிக மேலானதென்றும், வைணவ சமயக் கொள்கைகள் நன்றன்று என்றும் பற்பல கிற்பன்னர்கள் குழுமிய பேரவையிற் பேசுமுடித்தனர். அரசனும் மகிழ்ச்சியெய்தி ஒரு பொற்கிழியை அன்புடன் கொடுத்தான். பின்னும் மனமகிழ்ச்சியுடன் நின்று, அடிகளா! எட்டிலுள்ள பல பெரிய நூல்களைப் பிழையறப் பரிசோதித்து அச்சிடுவதற்காகவே இங்கிதிக்குவையையுதவினேன் என்று பணிந்து வேண்டினன். நாவலரவர்கள் பொற்கிழியை அன்புடனேற்றுத் தமது கிமித்தசென்றார். சென்றவர் மறுதினம் உத்தரகோசமங்கை மார்க்கமாக முத்தமிழும் முதன்மைவாய்ந்து கிளங்கும் மதுரையம்பதியையடைந்தனர். அவ்விடமுள்ள சைவ நன்மக்களினதும் ஆதினத்துத் தம்பிரானதும் வேண்டுகோளின்படி மேன்மைதங்கிய சைவசமய உண்மைகளை உபந்நியாசஞ்செய்தார். புதிய கிருந்துபோன்ற உபந்நியாசத்தைக் கேட்ட அர்ச்சகர் அவர்கள் அம்மையாருக்குச் சாத்தியபரிவட்டத்தையும் மலர்மலையையும் ஆசீர்வதித்துச் சாத்தினர்.

மறுநாட்பிரசங்கத்தில் அர்ச்சகரவர்கள் சந்தோஷ மிகுதியினால் தமது செவியில் அணிந்துள்ள கேடகத்தையும் எடுத்துச் சாத்தினார். அவ்வதிசயத்தைக் கண்ட சின்னச் சந்நிதானம் அவர்கள், இலக்கணக்கொத்து, தருக்க நியாயம் ஆத்யநூல்களை ஐயமறக் கேட்டுத் தெளிந்தனர். அடிகளும் அவ்விடம் கிட்டு நீங்கித் திருவண்ணாமலை ஆதினஞ் சேர்ந்தார். பண்டார சந்நிதியாருடைய ஐயப்பாடுகளனைத்திற்கும் தக்கபடிதெளிவு கூறினர். கலைவல்லோர்களும், பொறாணிகர்களும் ஒருங்கு கூடிய பேரவையில் சைவசித்தர்த்த நுண் பொருள்களை எடுத்து கிரிவுரைசெய்தனர். இப்பேரதிசயத்தை மற்றைய ஆதினங்களிலுள்ள தேசிகர்களும் ஒதுவார்களும் அறிந்து வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்தனர். நாவலரவர்கள் அங்குகிடைபெற்றுச் சென்று மறுமுறையும் மதுரையாங்கையெய்தினர். தேவாரத்திருப்பதிகங்களை அச்சிட்ட இராமசுவாமியென்னும் சைவப்பெருந்தகையாருக்கும், வண்ணெண்டச் செட்டியாருக்கும் திருவிடைாடல், நந்நூல் கிருத்தி ஆகிய இவைகட்குச் சந்தேகந் தெளிகித்தனர் பின்பு அவ்விடம் கிட்டுக்கும்பகோணம் எய்தினார். அங்குள்ள தேசிகர் அவர்கள் அறிந்து மகாகித்துவானாகும் மீனாட்சி சுந்தரப்பிள்ளையையும் சில ஒது

வார்களைப் பூம்பொழில் நூலாசிரியரும் சென்று சைவ போதகராகிய ஆறுமுகநாவலரை அழைத்து வம்மின் என்றனர். எல்லோரும் ஒருங்கு சென்றனர். வழிபார்த்திருந்த அன்புக்கடலாகிய தேசிகர் அவர்களும் அருட்கடலாகிய ஞானபோதகரும் ஒருவரை யொருவர் கண்ணாக்கண்டனர் ஆனந்தங்கொண்டாடினர். தேசிகர் அவர்களின் விருப்பத்திற்சைவந்து அங்கு சின்னாட்டங்கினர். புறமதத்தினர்களும் மெச்சப்படியாக இலக்கிய இலக்கணதர்க்க முறையிலுள்ள ஐயங்கட்கு ஏற்றவிடை பகர்ந்து, தல்லைப்பதிபை நண்ணினார். தல்லைப்பதியின்மேல் வீதியில் சைவவன்மக்கள் தவந்திரண்டதோவென்று சொல்லுப்படியாக ஒரு கல்விச்சாலையை அமைப்பித்தார். அங்குச் சிலகாலந்தக்கி ஏற்ற முறையாக மாணுக்கர்களுக்குக் கற்பித்தனர் தமது பாடசாலைக்கு ஏற்ற ஆசிரிய ரொருவரைத் தெரிந்து அவ்விடம் நிறுவி, திருநாகைக் காரோணந்தேக்கச்சென்றனர். நாட்டுக்கோட்டை நகரவாசிகளாகிய செட்டிப்பிள்ளைகள் நாவலரவர்களின் மேலாகிய கல்வித்தொண்டை அறிந்தனர். அவ் வித்தியாதருமமானது என்றும் நின்று நிலவச் சித்தங்கொண்டு பொற்குவையிந்தனர். அதனை வித்தியாசாலையின் பிற்கால நலத்திற்காகப் பக்குவஞ்செய்தனர். தில்லைவாழ்த்தணர்கள் பொருமை மிகுதியினால் பல தீயகருமங்களைச் செய்தனர். நாவலரவர்கள் அவ்வத்திற்குட்கு ஏற்றவிடைகளை அந்தந்த நேரத்திலேயே பகர்ந்தார். தில்லைப்பதியின் பெருமைடைக் குறித்துப் பல பிரசங்கங்களைச்செய்து பின்சென்னையை நண்ணினர். அங்குள்ள கருங்குளி இராமலிங்கபிள்ளை என்னும் அறிஞருடன் பற்பல வாக்குவாதங்களைச் செய்து வெற்றிபெற்றார். தமது நாற்பத்தாறு வது வயதில் பள்ளிச் சிறுவர்கள் மனமகிழ்வுடன் கற்கக்கூடிய வசனநூல்களை முதல் நூல்களின்படி வகுத்தனர், அதுவே மூன்றாம் பாலபாடமாகும். அப்புத்தகத்துடன், வாக்குண்டாம், நல்வழி, நன்னெறி ஆகிய ஒளவை அறநூல்களையும் கூட்டி அச்சிட்டனர். பின்னர் திருவிளையாடல் கந்த புராணம், பெரியபுராணம் ஆகிய பெருநூல்களை வசன ரூபமாக இயற்றி அச்சிட்டனர். சேதுபுராணம், இலக்கண விளக்கச் சூறாவழி, இலக்கணக்கொத்து, தொல்காப்பியப்பாயிர விருத்தி, வேறுசிலசமயநூல்களையும் பரிசேர்தனைசெய்து அச்சிட்டார்.

சமயசம்பந்தமாக, சைவத்தமிழ் நாட்டுக்குச் செய்ய வேண்டிய பிரசங்கங்கள் பலசெய்தனர். சேது புராணம், சைவ சமய நெறி ஆகிய இரு சைவநூல்கட்கும் உரையெழுதி வெளி யிட்டனர். பின்பு யாழ்ப்பாணம் வந்து சேர்ந்து அக்காலத்

திற்கு இன்றியமையாத சமயத்தொண்டுகளை எக்காலமும் நன்மை பயக்கக்கூடியனவாகச் செய்தனர். கோப்பாயிலும் புலோலியிலும் அமைந்துள்ள இரு சைவ ஆங்கில வித்தியாசாலைகட்கும் தம் மாலியன்ற உதவிகளைச்செய்தனர். நல்லூர்க் கந்தசுவாமி கோவிலிலும் சிற்சில திருத்தங்கள் செய்தார். பள்ளிச்சிறார்கள் இலகுவாகக் கற்கக்கூடிய முறையாக, இறைவன் திருவருளினால் உதவிய முதனூல்களின் சாரத்தை, முதலாம் இரண்டாம் சைவ வினாவிடை, இலக்கணச் சுருக்கம், சிவஞானபோதச் சிற்றரை, சிவராத்திரிபுராணம் ஆதியனவற்றையியற்றியும், பரிசேரதித்தும் அச்சவாகனமேற்றினர். யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சைவத்தமிழ்மக்களின் நன்மையை நாடித்துறை சையாதீனத்திலிருந்து ஓதுவார்புரத்திகள் சிலமையழைப்பித்துப் பன்னிருதிருமுறைகளையுங் கற்பித்தனர். ரைடதம், திருவிளையாடல், நன்னூல் விருத்தி முதலியவற்றைத் திருத்தி, இன்றியமையாத விளக்கங்களுடன் அச்சேற்றினர். “உண்டிகொடுத்தோர் உயிர்கொடுத்தோரே” என்னும் அருமைத்திருவாய் மொழியைக் கையாட்சி செய்பவராகிக் காலமழையின்றிப் பசிபால் வருந்திய ஏழைகட்கு அன்ன பானீயம் உதவினர். 56 வயதும் 11 மாதமும் நிறைந்த பிரமாதியாண்டு கார்த்திகைத்திங்கள் 21 ம் திகதி மகநாள், வெள்ளிவாரம் சத்தமிதிதி இரவு நாளிசை 15 ல் இறைவன் திருவடிநிழலை எய்தினர்.

இத்திருவருட் புலவரைக் குறித்துப் பாடிய புலவர்களாவார், சென்னப்பட்டினம் ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ சி. வே. தாமோதரம்பிள்ளை, உடுப்பிட்டி ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ அ. சிவசம்புபுலவர், கும்பகோணம் ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ பூ. முருகேசபிள்ளை, நீர்வேலி ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ சிவப்பிரகாசபிள்ளை, ஆவாங்கால் ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ சமச்சிவாயபிள்ளை, சுன்கைம் ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ அ. குமாரசாமிப்பிள்ளை, ஊரெழு ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ சைவ உதையபானுப்பத்திராதிபர், சு. சரவணமுத்துப்பிள்ளை, மல்லாகம் பிரம்ம ஸ்ரீ சி. செந்திராதையர், கொக்குவில் ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ சபாரத்தினப்பிள்ளை, திருநெல்வேலி ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ க. வேலுப்பிள்ளை ஸ்ரீ ல் ஸ்ரீ திருநெல்வேலித் தண்டபாணிசுவாமிகள் நாவலர் அவர்களுடைய மருகரும், மணாக்கரும், வித்துவசிரோன்மணியுமாகிய ஸ்ரீமத் ச. பொன்னம்பலபிள்ளை ஆகிய இவர்களும் இன்னும் பல அன்பர்களுமாகும். இப்பெரியார்களின் பாடல்களுள் உரிமையே பற்றுக்கோடாக எமது ஆசிரியர் அவர்கள் ம. ஈ. ஈ. ஸ்ரீ அ. குமாரசாமிப்பிள்ளை பாடல் ஒன்று தருகின்றும். வினாவுத்தரவெண்பா.

“ஐந்தின்பின்னாவதென்ன வானனத்தின் பேரென்ன
முந்துநெவின் மொழி யென்ன—விந்திரந்து
மாறுகொண்டோன் பெரென்ன வாக்கின் மிகவல்ல
வாறுமுக நாவலனே யாம்”

6ம் பாடம்.

பனையின்பயன்.

இது பனையினது நுகர் பொருளனுபவ மென்னும் பொருளில், ஆறாம் வேற்றுமை உருபுதொக்கு இன்னிசை நிறைக்க வந்த இன்னென்னும் சாரியையுடன் நிறைவுபெற்றது.

தேவர்கள் வசிக்கும் பொன்னுலகிலுள்ள கற்பகமரமானது சென்றடைந்தார்க்கு ஊரும்பிய பொருட்களை யெல்லாமுதவும் என்பதைப் பலபெருநூல்களெல்லாம் விதந்தோதாநிற்கும் தேவருலகவாழ்வானது, முழுதும் புண்ணியப் பயனுடைபார்க்கே உரித்தாம். யாம் வசிக்கு மிப்பூவுலகமானது புண்ணியமும் பாவ முங்குடியனுபவிக்கும் மிச்சிரமாகிய கலப்பு அனுபவத்திற்குரிய இடமாகும். ஆதலின் பொன்னுலகத்துள்ளார் தய்க்கும் கற்பகதருவையொத்து, இம்மண்ணுலகத்துள்ளார் தய்க்கப் பனை யென்னும் பெரும்புல்லையும் இறைவனே அருளின் நீர்மையாயமைத்தன னென்கை ஆன்றோர் பலர்துணிபு.

இதனை ஆங்கிலத்திற் (Palmyrah) ‘பல் மேறூ’ என்றும் சிங்களத்திற் ‘தால்’ என்றும் தெலுங்கிலுங்கன்னடத்திலும் ‘தாலி’ யென்றும் மலையாளத்திற் ‘ரூல’ மென்றும் வழங்குவார்.

பனையானது உருவத்தால் மிக நீண்டு பருத்திருப்பினுமின நோக்கிப் புல்லென்பதே பெரியோர்துணிபு. இக்காலத்திற் பலபுதிய முறைகளைக் கையாடி, வசனருபமாகவுஞ் செய்யுள் ரூபமாகவும் நூலியற்றுவோர்களுட் பெரும்பான்மையோர்கள், “பனைமரம்” என்றுபலவிடங்களிலுமெடுத்தாழுகின்றனர். இதனைக் காவிய உறுப்பு நனி சிறந்து விளங்கும் சிலப்பதிகாரத்துள் “தால்புல்லிற்றந்திடுதவிசின்” என இளங்கோவடிகளெடுத்துக்கூறினர். முன்னோர் வழிச் செலவும் பெரியோர்கடனாகும். ஆங்கில மொழி விற்பன்னர்கள் சிலர், “The Palmyrah tree” என்று வழங்குகின்றனர். அங்ஙனம் கொள்ளலை இந்நாகரீக உலகமேற்குமெனினும் “The Palmyrah Palm” என்றே வழக்காற்றிலமைத்துக் காட்டல் தகுதியென்று இரு

பெரும் மொழிவல்ல அறிஞர் கூறுநிற்பர். இத்தகைய பெருமைவாய்ந்த பனையென்னும் பெரும் புல்லின் பெருமையைக் கூறுவதும் பெருமையேயாகும்.

பயிரிடுதலும்பருவமும்.

மக்கள் கார்ப்பருவமாகிய ஆவணி புரட்டாதிமாதங்களில், பன்னிரண்டங்குல ஆழமுள்ள ஒரு கிடங்கைவெட்டிப் பனங்கொட்டையைப்புகைப்பர். ஏறக்குறைய எட்டுமாதங்களில், அக் கொட்டையினின்றும் தோன்றியமுனையானது, இளங்குருந்தையினும். இதுவே அதன்வளர்ச்சியைக் காட்டும் முதற்பருவமாகும். தென்னை முதலியவைகளைப்போன்று, எருவிடல் நீர்ப் பாய்ச்சல்களின்றித் தானாகவே வளருந்தன்மையை நோக்கின் வெகு அதிசயமாகும். மிக்கவைரமுள்ள மூக்கினால் ஒருவகை வண்டானது, இழங்குருந்துக்களைக்கறிக்காது காப்பாற்றின் அதவே பேருபகாரமாகும். இவ்வாறு ஓராண்டுகழிந்தபின் நம்நாட்டினர், வடலி என்னும் பெயரினால் வழங்குகின்றனர்.

பனையின்கொட்டையைப் புதைத்த நிலமானது, மருத முமதனைச் சார்ந்துமிருப்பின் பன்னிரண்டாம், பதினேந்தாமாண்டுகளில் நற்பயனையுதவும். நெய்தலே பனைக்குரியதென்றுகூறுவாருளர். “பனையும் பெண்ணும் பன்னிரண்டாண்டிற்பயன்” என்னும் பழமொழியுமுய்த்துணரற்பாலது. இளமைகழிந்து முற்றியவுடன் கங்குகடாமாகவே யுதிரும். இப்பருவத்தைக் கங்கொடியும் காலமென்பர். ஏறக்குறைய முப்பதாமாண்டள விலிந்நிகழ்ச்சியுண்டாகும். இத்தகையசெய்கைகண்டபெறுங் காலமே, வளர்ச்சிக்கு அளவுகூறத்தக்ககாலமாகும். ஏறக்குறைய அறுபதடி உயர்ந்துவளருந்தன்மையுமுண்டு.

வேர்

பனையினடியிலிருந்து கற்றையாக நிலத்துட்செல்லும் பாகமே வேராகும். இவற்றுட் சரிந்து செல்லும் வேர்களானவை இருநூறு யாருக்கு மேற்படச் சென்று, களிமண்ணையுங் கற்களையுமுநினைத் தங்களுக்கு வேண்டிப் பருமுதலாமுணைக்களை உண்ணுதலோடு பல நூற்றாண்டுகட்குயிர் வாழக் கூடியதான தன்மையையும் துருகின்றது. கீழ்நோக்கிச் செல்லும் களை வேர்களானவை, நிலத்தினதுபண்பிற்கேற்ப, வயிரக்கற்களையு முநினைச் சென்று தண்ணீராகிய நுண்ணுணவை யுமதிற் சம்பந்தப்பட்டிருக்கின்றவாயுக்கள் சிலவற்றையும், தேவையான உப்புணைகளையும் துருகும். இக்காரணத்தினாலேயேபாலை

நிலத்திலாயினும் பனை இலகுவிற் படுதலருமையாகும். மிகவும் நீண்டகாலத்திற்கும் உயிருடனிருந்துங்காணமுமிது வென்பர். இவ்வோனது நுண்ணியதும்புகளடித்தெடுத்துப் பல்வகைத் துடைப்பங்கள் செய்ய உதவுகின்றது.

பயனளிக்கும் முறை

சுருங்கச் சொல்லின் பனையானது, பாதாதிகேசம் வரையிலும் நற்பனையே உதவா நிற்கும். தலையானும் பயனளிப்பது தென்னையெனினும், பனையின்பயனை நிகராதென்பதே, ஆய்ந்தறிந்த பெரியோர் கொள்கையாகும்.

கங்குமட்டை

பருவம் முதிர்ந்து தானாகவுதிர்ந்த பிளவுள்ள மட்டையே கங்குமட்டையாம். இது பயிர்களுக்கெருவாகவுமுபயோகப்படும். கங்குகளினின்று உதிர்த்தெடுக்குந் தும்பானது, இக்காலமுறைக்கு ஏற்ற, பலவகைக் கூட்டுமாறுகளை யமைப்பதற்கு பேனாட்டாரால் மிகவும் விரும்பி ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகின்றது. எம்சாட்டிலுள்ள செல்வமகளிரல்லாதார் விறகாகவும் பாவிக்கின்றனர்.

ஒலை

தலையாலின்பெற்ற குருத்துக்கள் விசிறிவடிவமாக விரிந்து முற்றி விளங்குவதே ஒலையாகும். இதுமாடுகளுக்கேற்றனவும் விரும்பும் மிக்கனவுமாகிய உணவாகின்றது. வீடுசெய்வோர்களுக்கு சுகத்தை விரும்பிற் பனையோலையினாலேயே வேய்கின்றனர். பண்டைக் காலந்தொடக்கம் கீழ்நாட்டாருக்கும், சிறப்பு வகையிற் தமிழ்நாட்டாருக்கும், ஏடாகியது மோலையேயாம். தளப்பத்து ஒலையும் தொழில் முறையில் பனையை யொத்திருப்பினும், இதழினிருபக்கங்களிலும் வரைவதற்குப் பனையோலையே சிறந்ததாகும். இவ்வாறபனையோலையிலெழுதப்பெற்ற புலத்துறைமுற்றிய அறத்துறைநூல்களளப்பரிபனவாகும். உலகில் வாழும் மக்களுக்கெல்லாம் தாயகமாகவுள்ளோர் பயிரிடுவோர்களாவர். பயிரிடுவோருக்கு இறைக்கும் பட்டையும், பனையோலையினுள்ளிமற்றெதனுமாகாதென்பது நேரிற்கண்டதுணியாகும். கிணறுகளிலிருந்து நீர்ப்பாய்ச்சுவதற்குப் பீலிப்பட்டை போன்று வேறு எப்பாத்திரங்களு மொவ்வாதனவாகும். மக்கள் காலத்திற்கேற்பப் புதிய நாகரீகங்களை ஒழுகலாற்றிலமைத்தனர். அதனாலருமையும் பெருமையு முருகியும் வாழ்க்கை நலமும் ஒருங்கமைந்த உணுக்கள் பலவற்றையுமொதுக்கினர்.

தண்ணீரிறைக்கும் பீலிப்பட்டையை எவ்வாறு ஒதுக்கினும், பழைமைவாய்ந்த பனையோலைப் பட்டையே பண்புடைத்தாகும். உண்கலங்கள் பலவும், தொப்பிகள், குடைகள், விசிறிகள் செய்வதற்குமேற்ற பெட்டையது பனையோலையேயாகும். வீட்டுப் பாவனைக்குரிய பெலமுள்ள பெட்டி முதலாம் பாத்திரங்களும், இளைப்பதற்குப் பனையோலையே இன்றியமைபாததாகும்.

சர்க்கு

ஒலையினின்றும் பிரித்தெடுக்கும்பிரக்கானது, அதிகபெலமுள்ள சர்வாணிக்கொடி செய்வதற்கும், வீட்டினடுக்களைக்கின்றியமைபாத, சளகு, சல்லடை முதலாம் பாத்திரங்கள் செய்வதற்கும், வீடுவேய்வதற்கும் அழகிய தலைவாரப்பட்டை (ஒர்வகைத்தொப்பி) செய்வதற்கு மின்றியமைபாதது.

மட்டை

ஒலையினின்றும் வெட்டி யகற்றும் மட்டையானது, சணல், ஆத்திரார்களிலும் பெலமுள்ள நர்களையுதவும். மக்களானோர் அந்நரினார் பலவகைக் கயிறுகளை முறுக்கியும், கடகம் கூடை முதலாம் பாத்திரங்களைச் செய்தும் மகிழ்வர்.

பண்ணாடை

இது பண்டைநாட்டொடக்கமின்றனவும் அட்டிற்றெழில் செய்வோர் மிகச் சலபமாக நெருப்பு மூட்ட உதவுகின்றது. நாகரீகமக்க ளிருப்பினும் செய்த வடிசருவிகளிற் தேரீர் காப்பி முதலியனவற்றை வடித்து மகிழ்வெய்துகின்றனர். நெருப்பு மூட்டுங்கால் மண்ணெண்ணெய்யுமுபயோகிப்பர். இயற்கை வளநிற்பாத பட்டினவாசிகளும், சுகாதார பரிசோதகர்களும் வசாகைங்கரியம் பேசுமபிமாரிகளு மிதனை நன்காலோசிப்பார்களாக.

நுங்கு

சுவையுணவை விம்புவோர் தந்நாவிற்கிதமளிக்கவேண்டின் நுங்கையே விரும்பி யுண்பர். நுங்கென்பது, பனங்கொட்டையினுள்ளிருக்கும் வித்தின் இளம்பருவமாகும். வந்து நிச்சயம்செய்வோர் உலகிலுள்ள பொருட்களை மூன்று பெரும் பிரிவாகப் பிரிப்பர். அவை, மிகச்சுடினமானபொருளொன்று, நீர்த்தன்மையுடையதொன்று, இவ்விரண்டனுக்கு மத்தியில், காலின் தன்மையுடைமையும், அத்க நெருக்கமில்லாத பரமானுக்கையுடைமையினாலியாண்டு முட்செல்லக்கூடியதுமான பொரு

ளொன்று. யாமெடுத்துக்கொண்ட துங்கெனில், முற்கூறிய மூவகைப்பொருளும்போலாகாது. பனிக்கட்டியை யுருக்கிய நீர்போன்ற வழுவழுப்பமைந்த நீருடன் கூடிய அங்குராதத் தைத் தன்மாட்டமைத்துக்கொண்டுள்ள இருபிளவுகளையுடைய சீதளப்பொருளேயாம். இது இக்கால ஆராய்ச்சிவல்லுநர்களுக்கு மிக ஆழ்ந்த முபற்சிக்கேதுவாகவிருக்கின்றது. இதன் நீரா னது வேர்க்குருவைமாற்றவும் பசியை யுண்டாக்கவுமுபயோ கிக்கப்படுமென்றும், கருநுடன் கூடிய துங்கானது, சீதபேதி யைமாற்றும்மென்றும் மருத்துவதூலார் கூறுகிறார்.

பனம்பழம்

நாவுக்கதிகதித்திப்புச் சுவையைக் கொடுக்கக்கூடிய பழங் களுட் பனம் பழம் மிகமாண்புடையது. இதனை வேளையுண வாகமகிழ்ந்துண்டு, உயிர் வாழ்ந்தமக்கள் பலர் இந்நல்லமிழ்தை யொறுத்து ஒதுக்குகின்றனர். உண்ணுமுறையில் மற்றைய பழங்களைப்போலாகாது, வலிந்துபயனளிக்குந்தன்மையினாலென் பர் சிலர். கைகளிரண்டும் வாய்க்கூடி யொன்றுபடவுண்பதினா லென்பர் வேறுசிலர். காலத்திக்கேற்க இந்நறும்பழத்தைச் சிறுச் சிறுத்துண்டுகளாக நறுக்கி வள்ளங்களிலிட்டு, ஐரோப் பியமுறையேபோன்று காண்டி முட்களாலுண்பது சாலச்சிறப் புடைத்து! அரும்பெரும்பழங்களை, உப்பும் தேங்காய்ப்பா லும், பயிற்றம்பருப்புமிட்டு அவித்து ஆறவைத்துண்கவென்று தரலிலாசனாலுடையார் கூறுவர். இதுவே சார்வாய்ப் பண ங்காயென்று வழங்குகின்றது. இக்காரணத்தினாலன்றோ எம் முதியோர்கள் தத்தமுணவுக்கேற்ற நறும்பழங்களைக்கொடுக் கின்றபனைகட்டுத் தோரை, கருப்பை, செருக்கலி, காறலி, தேனி, பூமணத்தி முதலாம் பெயர்களுடியிட்டு வழங்குவர்.

பழத்தை நன்றாகக் கசக்கிப் பிழிந்த சாற்றைப்பின்னுஞ் சுத்தப்படுத்திச் சம்பா அரிசிமா அல்லது தினையரிசிமா வுடன் கூட்டி, வெல்லம், தேங்காய்ப்பால், பருப்பிடி இவற்றுடன் கூட்டிப்பிசைந்து இருப்பை நெய்யிற் பொரித்தெடுத்துப் பல நாட்களுக்கு வைத்துண்ணல் வழக்காறாகும். இதுவே, பனங் காய்ப்பணிகாரமாகும்.

மேற்கூறிய சாற்றைத் தினையரிசியுடன் சேர்த்துப் பொங் கலாகப்பொங்கி உண்பதுமுண்டு. இதற்குத்தேங்காய்ப்பால் கூட்டுவாருமுளர். இவ்வுணவைப்பனங்கனிப் புற்கையென வழங்குவர்.

மேற்கூறிய சாற்றைப் பனையோலைப்பாபின் மீது தடவு வர். அந்தக்கழியானது சூரிய வெப்பத்தினும் காய்தலைட யும். நாடோறு மிவ்வண்ணஞ் செய்து முக்காலங்குலக் கனதிகண்டபின் பாயினின்றும் பிரித்தெடுப்பர். இதனைச் சிறு கூடைகளிலடக்கிப்புகைப்பரணிலிட்டுக் காப்பாற்றுவர். இவ் வரிப முறையானது எம்மிந்திய மக்களின் கையாட்சியிலகப் படாததும். ஆச்சரியமாகும். பனை + அட்டு = பனட்டு என்னும் விதியை நன்னூல் முதலாம் இலக்கண நூல்களிற்காணுமிடத்து, இப்பொருளியாண்டுள தெனவினவுவாரு முளர். பனட்டின் பெரு மையையுணர்ந்த மருத்துவதூலாரும், இவ்வமிழ்தத்தைத்தினர் தோறும் நோமறிந்துண்கவென்பர். கரப்பான், அழுகிய கிரந்தி, நீர்க்கடுப்பு, பித்தவாயுவினுண்டான தீமைகள், தலைக்கனமா கிபன தீரும் நோய்களாம். எம்நாட்டிலுள்ள அறிஞர்களுந், பணக்காரர்களும், பதநீர்ப்பாணியுடன், மட்டாகத்தேனுங்கூட்டி யிளகு சீரகங்களுடன் பாணியாக்கிப் பதமாகக் காய்ச்சி யிறக் குவர். முற்கூறிய பனட்டை ஓரங்குலச் சதுரங்களாக நறுக் கிப் பதங்கண்ட பாணியுடன் சேர்த்துப் பழம் பாண்டத்திலிட்டு வைப்பர். இவ்வுணவானது ஈந்து வருடங்கள்வரை நிலைபெற் றிருக்கும். இதுவே பாணிப்பனட்டாகும்.

பனங்கிழங்கு

காய்ந்தலர்ந்த கொட்டைகளை, ஆவணி புரட்டாதிமாதங் களிற்பாத்தியிலிடுவர். மார்கழி, தை மாதங்களிற்கிழங்குகளை யகழ்ந்தெடுப்பர். தோல் நீக்கியவற்றை வெதுப்பியுமவித்துமு டனுணவாகவுண்பதுமுண்டு. வேண்டுமனகூட்டித்துவைத்துண் ணலும் வழக்காறாகும். இவ்வருமையான உணவை, வைத்திய நூலுடையார், பித்த மேகம் முதலாம் ரோகங்களையகற்றிக் குளிர்ச்சியும் வனப்புமுண்டாக்கத் தினர்தோறு முண்கவென் பர். கிழங்கை ஓடியலாகப்பதனிடுதல் முன்று பெரும்பிரிவுள டங்கும். ஒன்று, பீலியுந் தோலுந் தும்பும் நீக்கி வெயிலிலு லர்த்துதல். இதனை மாவாக்கிப் பிட்டாகவுங் கூழாகவுமுண் ணல் வழக்கு. பண்டைக்காலத்து மக்கள் செல்வர்களாயினு மிவ்விரு உணுக்களையும் வேளை உண்டிகளாகப் பாவித்து இனிது வாழ்த்தனர். இக்காலம், பொழுதுபோக்குணவாக மதிப்பர் சிலர். பெயர் கேட்பின் செவிபொத்துவாரும் சிலர். மலச்சிக்கலையகற் றிக் கிருமிகளை நீக்குவதற்கு இவ்விரு உணுக்களுஞ் சாலச் சிறந்தவைகளெனச் சங்கைபோந்த மருத்துவவல்லோரனுமதி யிட்டுரைப்பர். இரண்டாவது, மருத்துவர்கள், சீந்திற் சர்க்

கரை யெடுக்கும் முறையானது, நொய்தினும் நொய்தாகும். அதுபோலவே, பச்சைக்கிழங்கை நன்றாகச் சுத்தப்படுத்திக் கல்லாலிலும், வேப்பமூலிலுமிட்டு, நெறுங்கவிடிப்பர். அவ் வீடியை, நீரிர்கரைத்து நன்றாக அகன்ற தாம்பிரமட்பாத்தி ரங்களில் வடித்தெடுத்து வெயிலில் வைப்பர். பருதியின் வெம்மைகாரணத்தால் நுண்பொருளாகிய மாவானது பாண்டத்தி னடியிலுறையும். நீரையிருதுவாகவிடுத்து ஈற்றிற் சுண்டக் காய்ந்திருக்கும் மாவைப்பக்குவப்படுத்திக் கொள்வர். ஆய்ந்த மைந்த ஆயுள் வேதிபர்கள், ஆறுமாசங் கழிந்த பாலர்க்கு ஏற்ற உணவாகக்கொடுப்பி னுணவுப்பயனுடன் மருந்துப்பயனுமொ ருங்குண்டாமென்பர். முலைப்பாலினுற்றம்மக்களை வளர்க்க விரும் புஞ் தாய்மார்கள், இம்மாவை நன்றாக விருப்பியுண்ணல் நலம். இக்காரணத்தினாலுமெம்முன்னோர்கள், சரீராரோக்கிபம் பெற்று நெடுங்காலம் பெலமுற்றிருந்தன ரென்றெண்ணல்மிகையாகாது. மூன்றாவது, கிழங்கைப் பதமாகப் புழுக்கிச் சுத்தஞ் செய்வர். வட்டித்த சிறுத்துண்டுகளாக நறுக்கி வெயிலிலுலர்த்திக் கொள்வர். இது ஏறக்குறைப இரண்டு மூன்றாண்டுகட்கு நல் னுணவாக வைத்துண்ணலெற்புடைத்து.

கள்ளு

பனையின் பாளையைப் பதஞ்செய்து, மதநீரைப், பதப்படுத்திய பாளையின் மூலமிறக்கி எடுப்பதே கள்ளாகும். இவ்விதா சத்திற்றலைப்பிற் பனையைக் கற்பகதருவுக்கு ஒப்பிடலாமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. கற்பகதருவோ!! சென்றடைந்தார்க்கு அமிழ்தம் முதற்காஞ் சிங்காயீராக விரும்பிய பயனையுதவும். பனையும்வ்வாறே மத்கெடுக்குங் கள்ளுதல், கல்லாக் காரம்ருகிய எவ்வகைப்பட்ட பயனையுதவாநிற்கும். கள்ளின் குணமானது, பழஞ்சாரம், நரம்புச்சூடு, மேகம், முதலான நோய்களை மாற்றும்; சுக்கில தாதுவை நன்கு பெலப்படுத்துமென ஆயுள்வேதிபர் கூறுநிற்பர். உலகில் வாழும் மக்கள் பலர், மருந்தென வேண்டாது மயக்கத்தையே விரும்பிக் கள்ளை உணவாக அருந்துகின்றனர். எம் தேசத்துமக்கள் நெற்றிவேர்வை நிலத்தில் வீழ்ப்பாடுபட்டுத் தேடிய நற்பொருள் முழுவதனையு மேனுட்டுக் குடிவகைக்கு, அந்தோ! செலவிடுகின்றனர். இம்மது அபிமானிகளாலாயிற் கணக்கானரூபா, தம் நாட்டின் நன்மை கருதிக் கள்ளிற் செலவிடப்படின, கள்ளானது கீழ் மக்களின் குடிவகை யென்றெள்ளி நகையாடலும் நீங்கும். எம் தேசத்துள்ள மது அபிமானிகளின் கைப்பொருளும், பலவகை யாகிய தேச நன்மைகளை உண்டாக்குமென்பதிலையமின்று.

கள்ளெனுஞ் சொல்லானது, நற்குடிப்பிறந்த மக்கட்கு நாணத்தையே யுண்பெண்ணுமென்று ஆன்றோர் கூறுவர்.

“உட்கப்படா ரொளியிழப்ப ரெஞ்ஞான்றும்—கட் காதல் கொண்டொழுதுவர்”

என்னு முத்தாவேதமுடையார் கூற்றையும் பொன்னே போற் போற்றாது பொது நோக்காக நோக்கும் பூவுலகி லெப்பாகத் தினர்க்கும் கள்ளென்பது மயக்கத்தை யுண்டாக்கும் பொரு ளாதலால் கணவிலும் நினையறக கள்ளை என்பதே கண்கூடா கும். மருந்தாகவுங் கள்ளையருந்துதல் மதியினமென்பதே துணிபு.

பதநீர்

கள்ளின் நிரிபொருளாகச் சுண்ணாம்பிட்டுப் பதப்படுத்தி யிறக்குவதே பதநீராகும். இதன் வீரியமானது கள்ளைப்போ லன்றி லாகிரிக்குணம் நீங்கி எத்திறத்தினர்க்குஞ் சுவையை விரும்பியும் வேளைக்கேற்பப் பசி நிரப்பவும் நல்லுணவாகும். இக்காரணத்தினால் மக்களாயினோர் யாவருமிதனை விரும்பி யுண்பர். கஞ்சி, கூழ் முதலாம் நீருணவுகட்குமிது உதவும். உட் டணசம்பந்தமான இரும்பு முதலா முரோகங்கட்கு நன்மருந்தாகக் கல்லாக்காரத்தை முறைப்படிசெய்து உண்க என மருத்து வர்கள் கூறுநிற்பர். குண்மரோகிகட்கும், மலச்சிக்கலுக்கும் நன் மருந்தாகும் பனங்கட்டி செய்து உண்க என்பர். பனங் கட்டியின் பெருமையையுணராத எம் நாட்டினர், சாவகத்திவு முதலாம் பிறநாடுகளிலிருந்து, தித்திப்புச் சுவையையுதவு கின்றசீனிக்கு வருடவீதமறுபத்தைந்நிலக்கம் ரூபா வரையிற் செலுத்துகின்றனர். பிறனுட்டுச் சீனியானது, கருப்பஞ்சாற்றை பிகவலிற் தெடுத்துச் செய்யப்படுவது. இதனை யெம்நாட்டுப் புல வராகிய கச்சியப்ப சிவாசாரியர் உலோபிகளின் கொடைக் கொப்பிடுகின்றனர்; “ஊறுகாட்டினர்க்கல்லது லோபர்வரோ.” எமது பனங்கட்டியோ அங்ஙனமன்று. எழுத்தறியா மைந்தர்கள் மகளிர்களும், மிக இலகுவாகப் பெற்ற பதநீரைச் சிறுகுடிக்க ளிலிருந்தே காய்ச்சியெடுப்பர். எம் நாட்டிலுள்ள மகளிர்கட் குப் பொழுது போக்குத் தொழிலாகவும் நடைபெறுகின்றது. வாணிபத்தொழில் தலைசிறந்து விளங்கும் ஜேர்மனிய தேசவர்த் தகரொருவர், கருப்பநீரிற் சீனி செய்தலைப்போன்றி, எமது தேசத்திற்றலை சிறந்து விளங்கும் பதநீரிலுஞ் சீனிசெய்ய வெகு நன்முயற்சிகளை இளைத்தனர். அம்முயற்சியானது நம் நாட்டின் சோம்பலினாலும், அபிமானமின்மையாலும், இனிது நிறைவெய்தாவாயின. ஒரு தேசத்தவர்கள், மற்றைய தேசத்

தவர்கட்குக் கீழ்ப்பட்டு வாழுமிழி தகைமையை நீக்க வேண்டின், தமது நாட்டிலுள்ள நற்பொருளை வளம்படுத்தி யுண்ணலே தகுதியாகும். அடிமை நாடாகிய எமது லங்காதுவீப மோவெனில், நெருப்பிருக்கத் தித்தேடுவாரைப்போத்து விளங்குகின்றது. ஆரியர், யவனர், கிரேக்கர், சினர், போத்துக் கிசரானோர் இதன் பலவகை வளப்பங்களையும் கண்டு மகிழ்ந்து, தத்தம் மனப்பான்மைக்கேற்பப் பற்பல நற்பெயர்களையுஞ் சூட்டினர். அந்தோ! இவ்வித பெருமையையும் யாழுணருகின்றேமில்லையே. வல்லுவெட்டித்துறையிற் பதநீரினாற் செய்த சீனியானது வெண்ணிறமின்மை பற்றி எம் நாட்டினராற் புறக் கணிக்கப்பட்டமை எவ்வளவு மகியினம்!

இலங்காதேவியின் அரும்புதலவர்கள் உத்தியோக வேட்கையினாலுலகத்து திரிவர். பணியின் பதநீரினின்றி மிக விலகுவிவமைக் கக்கூடிய வெல்லத்தின் பெருமையை நன்குணராமையும், வர்த்தகப் பயிற்சியின்மையுமே காரணமெனில், ஒரு புடையொப்பாரும். வடவிலங்கையைச் சேர்ந்த, மன்னார், முல்லைத்தீவு, முள்ளியவளை, வற்றூப்பழை, புதுக்குடியிருப்பு, முதலாமிடங்களிற் பனை மிகச் செழிப்புற்று விளங்கும். யாழ்ப்பாணத்திற்கு மிகவுண்மையிலுள்ள வடமராட்சியே, பதநீரின் பயனை நுகரும் முறையிற்றலை சிறந்து விளங்கும். மேற்கறிக்க நாடுகளின் பனையின்பயன் கொள்ளின், ஒன்றுக்குப் பத்தாகப் பெருகுமென்பதிலே யமில்லை. பனையினும் பார்க்க எத்தனையோ மடங்கு சிறமையும், சேய்மையிலுமுள்ள கறப்பநீர்ச் சீனிக்குக் கணக்கெழுதத் திரியுமெம்மனோர் பதநீரின் கட்டியை அல்லது பெருமையுடன் செய்த சீனியை விருத்தி செய்யின், பொருளுடன் புகழும் மறுமைப் பயனுமுண்டாகுமென்பது கூறவும் வேண்டுமோ? உயர்தர இலக்கியங்களிலும், நன்னூல் முதலாமிலக் கணங்களிலும் பணியின் பெருமையை, உதாரணமாகவும், உவமைபாசவும், பொருள், குணம், தொழில், ஆகியனவற்றை எடுத்தாளாதனவுமுளவோ? யாமெடுதலுக்கொண்ட இப்பாடத் திற் கூறாத பகுதிகளின்னும் பலவுள. விரிவஞ்சி விடுத்தனம்.

தெய்வப் புலமைத் திருவள்ளுவ நாயனாரும், ஒருவன் பெற்ற நன்றி தினைத்துணையவெனினும், பனைத்துணையாக் கொள்ளலே செய்ந்நன்றியறிதலின் பேறு என்பதனை

“தினைத்துணை நன்றி செய்யினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரிவர்”

என்று கூறியதும் பருமன் பற்றியன்று. பிரயோசனத்தினாற் பனை தினையிலுமெவ்வளவு கூடியபங்கை யுதவுமென்பதே

கருத்தாகும். பாண்டவர்கள் திக்குவிசயஞ் செய்த ஞான்று, வீமனின் மகனாகிய கடோற்கசனானவன், தென்னிலங்கையை நண்ணினன். இலங்கைவேந்தனினவலாகிய வீரபீடணன், வந்த இளவலை நன்கு மதித்தான். பதினான்கு பொற்பனைகளை வெகுமதியாக வழங்கினனென்று மகாபாரதம் கூறும். மறைந்த குமரிகண்டத்தில் ஈழப்பனை நாடுமுளவெனவு மிளங்கோவடிகள் குறிப்பாலுணர்த்துவர்.

நிறைவு பெற்றது.

நூலைவாசிக்குமுன் பிழைகளைத் திருத்திக்கொள்க

பிழை	பக்கம்	திருத்தம்
வானமு	செ 33	வானகமு
எதிர்த்தும்	,, 38	எதிர்த்துப்
மன்னன்	செ 41	மன்னவன்
நச்சுமரம்	47 வரி 28	காடு
வெழி	49	வெளி
மரியாதைகளைத்	49	மரியாதைகளைச்
இஃதிங்கனமாக	50	இஃதிங்நனமாக
சொல்லும்படியாக	54	சொல்லும்படியாக
அழாவிக்கொண்டு	57	அளாவிக்கொண்டு
பாச்சலிடு	59	பாய்ச்சலிடு
பாச்சினன்	62	பாய்ச்சினன்
மாறுதலைடையும்	65	மாறுதலடையும்
நிச்சயம்	69	நிச்சயம்
நீருருக	72	நீருக
வெண்ணையையும்	76	வெண்ணையையும்
நினைக்கவுந்	80	நினைக்கவுங்
மக்கட்கெல்லாம்	96	மக்கட்கெல்லாம்
மரபினின்	96	மரபினின்

303
F. Wythe's was a Fyver
man's english school
manipray
not to be

T. J. Fyver
man's english school
admiral
manipray
Cf